

Ảo Mộng Tru Yêu

Contents

Ảo Mộng Tru Yêu	2
1. Chương 1: Núi Rừng Tối Tăm Um Tùm, Mây Đen Quỷ Dị...	2
2. Chương 2: Trên Cây Hoa Nở Rạng Ngời, Dưới Đất Cánh Hoa Rơi Đầy Thành Đồng, Hoa Tuy Đang Nở Rực Như	6
3. Chương 3: Sấm Sét Bất Ngờ Nổi Lên...	9
4. Chương 4: Bốn Phía Đều Là Những Nhánh Cây Xanh Dây Cuồn Chằng Chịt, Vô Số Những Con Chim Quái Dã K	15
5. Chương 5: Trong Ánh Lửa Rừng Rực, Một Luồng Khí Trống Rỗng Nổi Lên, Giống Như Kinh Phong Gào Thét Xuy	16
6. Chương 6: Là Ai? Lại Có Tiễn Pháp Bá Đạo Cường Mạnh Đến Vậy?	19
7. Chương 7: Quả Nhiên Là Chủ Nào Thì Quân Thế Ấy, Đều Là Kẻ Tiểu Nhân Vô Sĩ Đê Tiện.	22
8. Chương 8: Vào Năm Đó Nào Nhiều Nhiều Năm Trước, Có Một Nữ Tử Gầy Gò Đã Từng Cướp Viên Kẹo Đ	24
9. Chương 9: Vô Số Hồ Điệp Hình Thành Một Thanh Thế Lớn Bay Thẳng Lên Trời, Như Đàn Ong Mật Bay Lượn	29
10. Chương 10: Cô Gái, Hồ Điệp, Độc Xà, Con Nhện, Người Mặc Áo Bào Trắng, Hắc Y Thiếu Niên...	35
11. Chương 11: Hải Vân Tự, Bộ Kinh Trần	38
12. Chương 12: Thiếu Niên Lạnh Lùng Này Khi Cười Lên Vô Cùng Thanh Lệ Uyển Chuyển, Giống Như Làn Gió Xuân	40
13. Chương 13: Hình Bóng Mảnh Mai Kia Bayvút Nhanh Như Hồng Nhạn...	44
14. Chương 14: Những Tàn Hoa Đỏ Rơi Đầy Trên Mặt Đất, Không Còn Là Những Bông Hoa Nở Rừng Rực Như Đê	46
15. Chương 15: Đàm Liên Tịnh Đế	52
16. Chương 16: Bốn Phương Tám Hướng Đều Hình Như Trần Ngập Ngụy Hiểm Không Lường Trước Được.	55
17. Chương G 17: Vài Ngôi Sao Nhỏ Trên Bầu Trời Cao, Như Một Đường Chỉ Trục Tiếp Hướng Về Nơi Nào Đó	57
18. Chương 18: Tướng Quân Luôn Uy Vũ Dũng Mạnh Không Ngờ Lại Ấn Nổi Ngang Bướng Như Một Đứa Trẻ..	63
19. Chương 19: Tượng Thân Rắn Cánh Điệp Quái Dị	65
20. Chương 20	67
21. Chương 21	72
22. Chương 22: Trái Tim Giống Như Đóa Hoa Sen, Dù Cố Gắng Giấy Dưa Thế Nào Cũng Phí Công, Dù Sao Cũng Chạy	76
23. Chương G 23: Nếu Lãnh Quan Ngừ Có Gì Bất Trắc, Ta Sẽ Tự Tay Giết Chết Bộ Kinh Trần.	79
24. Chương 24: Dù Cho Có Một Ngày Nàng Sẽ Như Chim Hồng Nhạn Từ Trong Cuộc Đời Hắn Vụt Đến Rồi Lại V	83
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93

29. Chương 29	95
30. Chương 30	98
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	106
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	122
40. Chương 40	125
41. Chương 41	128
42. Chương 42	130
43. Chương 43	133

Ảo Mộng Tru Yêu

Giới thiệu

Quận chúa Tuyết Vực Thẩm Hi Vi thuở nhỏ đã có hôn ước với Phong Dật Quân, là nhị công tử của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-mong-tru-yeu>

1. Chương 1: Núi Rừng Tối Tăm Um Tùm, Mây Đen Quỷ Dị...

Sắc trời sầm tối, một đám mây ngũ sắc lớn kéo dài ngưng tụ tại phía chân trời, hai màu xanh tím xanh đậm dần dần nhuộm khắp, đan vào nhau chẳng khác nào một tấm lụa huyền ảo khoác lên bầu trời của thành Toàn Hoa, che lấp ánh chiều tà, làm ánh sáng tiêu tan, màn đêm dần buông xuống.

Một chiếc xe ngựa đứng ở trước cửa Phong Thiên phủ rộng lớn khí thế, phu xe cách một tấm rèm xe màu xanh đen nói:

- Công tử, tối rồi.

Bên trong xe vươn ra một cánh tay thon dài trắng nõn vén rèm lên, một đôi chân dài được bao bởi giày da màu đỏ bước đi ra. Người đó khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, trên người mặc trang phục màu đỏ, lưng đeo bội đao, da trắng mắt đen, sống mũi cao thẳng tắp, cánh môi phân rõ như củ ấu, mái tóc dài rối tung như thác nước chảy dưới lưng, giữa sự tuấn mỹ lộ ra một sự anh khí bức người.

Chàng rũ rũ thân áo một chút, than thở:

- Cuối cùng thì trước khi trời tối cũng đã tới nơi.

Dứt lời xoay người lại thăm dò vào trong xe, thấy trên tấm thảm đỏthăm một thiếu niên trong trang phục thư đồng hãy còn đang ngủ rất say, trong đôi mắt trong trẻo chưa kịp lộ ra tia sùng nịnh thì đã phải kiên quyết đánh thức.

- Tiểu mỹ nhân, tỉnh dậy nào.

Thấy nàng một lát vẫn không hề động tĩnh, chàng đưa tay nhéo nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng kia, cười nói:

- Mau tỉnh lại đi, đồ đại lười, muội về đến nhà rồi.

Người trong thùng xe đột nhiên nhấc chân lên đá văng cảm của chàng, hai mắt vẫn đang nhắm chặt bỗng mở trừng ra rất lớn:

- Nói láo, đây là nhà của ta ư?

Thẩm Đa Tình tay giữ lấy gót chân của nàng, kéo một nhát ra ngoài, vui vẻ cười nói:

- Sớm muộn cũng là nhà của muội, nhanh đi bái kiến hôn phu đi.

Người bên trong xe thuận thế trượt ra ngoài xe, hai chân lẳng không một chút, cả người quay tròn nhanh nhẹn dừng lại, đưa tay sửa sang lại áo mũ, hai mắt liếc ba chữ “Phong Thiên phủ”, cười lạnh nói:

- Cái tay ăn chơi Phong Dật Quân này mà cũng xứng làm hôn phu của Thẩm Hi Vi muội sao!

Thẩm Đa Tình lắc đầu thở dài:

- Thân phận hiện giờ của muội là tùy tùng đi bên cạnh ta.

Thẩm Hi Vi trừng mắt liếc nhìn chàng, bỗng nhiên thay thành gương mặt tươi cười:

- Ca ca, không bằng huynh giúp muội trả lại hôn sự này đi. Tên khốn kiếp nào làm chuyện xấu khắp nơi, hành sự hoang đường, sau này nếu thực sự trở thành người một nhà, sẽ ảnh hưởng đến danh dự trong sạch của nhà chúng ta...

Chợt thấy ánh mắt của Thẩm Đa Tình nhìn thẳng ra phía sau mình. Nàng xoay người lại hướng theo ánh mắt của chàng, lập tức giật mình.

Chỉ thấy đứng ở cạnh cửa là một vị thiếu niên công tử, mặc trường bào lụa màu tro, thắt lưng được gắn một viên ngọc trai màu đỏ sậm. Mặt trái xoan, mắt phượng dài nhỏ, quanh người tỏa ra một khí chất lạnh lùng xạc xạc, một đôi mắt đen kịt lóe sáng nhìn hai người họ chăm chăm, lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì?

Thẩm Đa Tình đáp:

- Tại hạ là Thẩm Đa Tình, đến đây tiếp kiến Phong đại nhân.

Thiếu niên nghe vậy lập tức quay đầu nói với đứa bé giữ cửa đằng sau:

- Đi vào thông báo một tiếng, Thẩm công tử Bắc Cương Tây Vực đã tới.

Đứa bé giữ cửa lập tức lên tiếng trả lời rồi đi.

Thiếu niên đi xuống thêm đá, nói với Thẩm Đa Tình:

- Thẩm huynh trên đường cực khổ, ta có việc phải ra ngoài làm, trước tiên xin lỗi vì không tiếp đón được.

Dứt lời, cũng không đợi Thẩm Đa Tình trả lời, liền đi thẳng ra đường về hướng Tây.

Thẩm Hi Vy thấy thiếu niên vô lễ như vậy, không nhịn được quát lên:

- Này, thái độ của ngươi là gì vậy?

Thiếu niên kia như không hề nghe thấy, bóng người ẩn hiện rồi biến mất ở góc đường.

Nàng sắp sửa phát hỏa, chợt nghe có giọng nói ầm ập trong trẻo như mùa xuân thảng ba:

- Từ biệt ở Bể Lãng phong, Thắm huynh càng ngày càng phong độ tỏa sáng.

Một bạch y nam tử chân không dính bụi trần từ trong cánh cửa lớn màu đỏ thẫm nhẹ nhàng đi ra, thể trạng cao gầy, mặt mũi ôn hòa, một đôi mắt lộ tinh quang nhìn Thắm Đa Tình nửa cười nửa không.

Thắm Đa Tình lại cười nói:

- Chẳng qua chỉ không gặp vài năm thôi, nhưng thật ra Thác Hi huynh mấy năm nay rất có công tích. Nghe nói Tuyệt Cốc đánh một trận, thần uy hiển hách, nổi danh lan xa. Ta mặc dù ở tận Bắc Cương, nhưng cũng nghe như sấm bên tai.

Thắm Hi Vi khẽ nhủ thầm, nghĩ thầm: thì ra hẳn ta là đại công tử Phong gia. Hình thức tên này thật sự hào hoa phong nhã không giống thần võ đại tướng quân lĩnh binh giết địch chút nào, thật không hiểu được cái tên Phong Dật Quân khôn kiếp nào đó có bộ dáng như nào nhỉ?

Rốt cuộc nàng chỉ là một nữ hài tử, đối với vị hôn phu chưa từng gặp mặt mà lại có nhiều tiếng xấu kia khó tránh khỏi chút hiếu kỳ.

Trăng lên giữa trời, tiệc rượu mới tan.

Lúc này là cuối mùa xuân, trong đình viện rộng lớn có nhiều loại hoa tự cảm, mùi hương thanh nhã thấm thấu tận vào nội tâm. Trên đường mòn trải đầy những cánh hoa màu đỏ, hai bóng người một đỏ một trắng chậm rãi đi tới.

- Nửa tháng trước gia phụ đáp ứng lời mời hỗ trợ Bộ tiên sinh của Hải Vân tự đi Kim Việt Sơn, hơn nửa thời gian rồi còn chưa thấy về. Tiểu đệ đã sai người đi dọn dẹp “Tả Ngọc Các” thu rồi, tạm thời trước tiên để Thắm huynh thiết thòi ở đó.

Giọng nói của Phong Thác Hi vọng đến trong bóng đêm, thuần hậu lành lạnh, giống như một vệt ánh trăng lạnh đêm xuân.

Thắm Đa Tình cười nói:

- Có thể ở lại làm khách quý của đệ nhất danh phủ Toàn Hoa Thành, tang lễ trên đời này chưa từng người nào sẽ nghĩ có thiệt thòi gì, Thác Hi huynh sẽ không khách khí với ta như thế, chắc là huynh vội vàng đưa tới đây, xảy ra chuyện gì sao?

Phong Thác Hi ôn hòa cười, không đáp mà hỏi lại:

- Thắm huynh trên đường từ phía Đông tới, có từng phát hiện nơi nào có gì đó không bình thường hay không?

Thắm Đa Tình thoáng trầm ngâm:

- Chưa từng gặp phải chuyện kỳ quái gì.

Lúc này, Thắm Hi Vi đi theo sau hai người đột nhiên mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung, nói:

- Ý? Ca... Công tử, huynh quên rồi sao, lúc chúng ta đi ngang qua Lâm Động Sơn, huynh chẳng phải nói đó là khu rừng rậm rạp um tùm, mây đen quỷ dị, hình như có yêu khí đó...

Thắm Đa Tình mạnh mẽ trừng mắt với nàng, Thắm Hi Vi lập tức lấy tay che miệng lại, đôi đồng tử đen trắng rõ ràng quay tròn đảo qua một vòng trên mặt Phong Thác Hi, trong sóng mắt lưu chuyển đó toát lên một loại thần sắc lóng lánh, sáng rực mỹ lệ động lòng người.

Trong mắt Phong Thác Hi lóe lên một tia sáng quỷ dị:

- Thắm huynh không cần khách khí, có chuyện cứ nói đừng ngại.

Thắm Đa Tình nói:

- Thác Hi, cũng không phải là ta thấy gì. Lúc đó sắc trời mờ tối, mưa dầm liên miên, nên không thấy gì rõ ràng cả, nên ta không dám ăn nói bừa bãi.

Phong Thác Hi gật đầu nói:

- Thảm huynh không hổ là đệ nhất cao thủ của Mật tông Tuyết Vực, quả nhiên mắt sáng như đuốc. Thực ra không dám giấu diếm, Lâm Đồng Sơn xác thực là có điều cổ quái.

- Sao?

Thảm Đa Tình khẽ chau mày.

- Đó chính là nguyên nhân tiểu đệ mới Thảm huynh đến đây.

Phong Thác Hi lo lắng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: – Tháng bavuà rồi, trong thành Toàn Hoa liên tục xảy ra những chuyện kỳ quái...Rakhỏi thành đi về phía Tây năm mươi dặm, có mấy trăm mẫu đất của Uyển Hoa Hoàng Gia, giữa vườn có tám gã nông dân chuyên trồng hoa lần lượt chết oan chết uổng, “Nhiếp Tộ Xã” phái ba người ra truy nã mà không tìm được bất kỳ manh mối gì, hơn nữa toàn bộ đều mất tích, đến nay tin tức đều mờ mờ không rõ...

Thảm Đa Tình yên lặng không nói gì, Thảm Hi Vi vẫn đang ngáp mấy cái liền lúc này chợt mở to hai mắt, bật thốt lên nói:

- Ai có lá gan lớn như thế, dám ở trong Uyển hoa Hoàng Gia của nữ vương mà giết người?

Phong Thác Hi cười khổ một chút:

- Đúng vậy, Nữ chủ có chút tức giận. Nhưng càng kỳ quái chính là, toàn thân trên dưới tám gã người chết này đều không hề có một vết thương nào, lại có một điểm chung nữa là mất máu mà chết. Ngay lúc chàng vạng, lại có một người chết bị phát hiện, Quan Ngữ đã đến đó rồi.

- Quan Ngữ? Chẳng lẽ là thiếu niên ta vừa gặp tại cửa ư?

Thảm Đa Tình nhíu mày hỏi.

Phong Thác Hi vỗ tay nói:

- Đúng rồi. Lúc hấn ra ngoài, cũng là lúc Thảm huynh tới. Vậy hấn là các người đã gặp nhau rồi.

Thảm Hi Vi hừ lạnh một tiếng, chau mày nói:

- Hừ! Hấn thì có gì mà giỏi, còn kém xa đối với công tử nhà ta.

Thảm Đa Tình quát lên:

- Không được nói lung tung.

Phong Thác Hi ngẩn ra, rồi lập tức cười nói:

- Thảm huynh chớ vội trách móc, hấn là đệ tử do gia phụ năm xưa trong loạn quân thu dưỡng, thuở nhỏ ít nói, một năm nói chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay. Gia phụ dựa vào đặc điểm này của hấn, đặt cho hấn một cái tên gọi là Lãnh Quan Ngữ.

Nghe vậy, cả ba người không nhin được cùng nở nụ cười.

Thảm Đa Tình nghiêm mặt nói:

- Thác Hi, ngươi vừa nói Lâm Đồng Sơn có điều cổ quái, có phải đã tra ra đầu mối gì không?

Phong Thác Hi gật đầu, tức thì nhíu mày nói

: – Kỳ thật cũng chưa hấn gọi là đầu mối gì. Ba người của “Nhiếp Tộ Xã” truy đuổi bị mất tích, Quan Ngữ liên tục điều tra việc này, nửa tháng trước, hấn ở dưới chân núi phát hiện một thi thể tàn cốt, thật sự không giống con người gây nên. Nếu nói là mãnh thú trong núi thì...Lâm Đồng Sơn hơn mười dặm chịu sự quản lý của vườn săn Hoàng Gia, tất cả chim muông cá nhảy đều là vật nuôi của hoàng thất, tuyệt đối không ngẫu nhiên mà bị đả thương người. Huống hồ triều đại kiến quốc hơn bốn trăm tám mươi năm, Càn Khôn rực rỡ, thái bình thịnh thế, chưa từng thấy nói đến yêu nghiệt, vì vậy phải cẩn thận hành sự...

- Haizz, cho nên, ngươi đã nghĩ mời công tử nhà ta đứng ra, giúp các người chứng thực một chút, rốt cuộc có đúng là có yêu quái làm mưa làm gió hay không.

Thẩm Hi Vi cười hì hì tiếp lời.

Phong Thác Hi càng lúc càng cảm thấy thanh y thư đồng này hoạt bát thú vị, về mặt Thẩm Đa Tình cũng bắt đầu dần dần cười khổ.

Thẩm Hi Vi bỗng ngửa đầu ngáp một cái rõ to, nói:

- Tuy nhiên, hiện giờ đã muộn thế này rồi, mọi người nên đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì đợi ngày mai cũng không muộn đâu.

Sắc mặt Phong Thác Hi lập tức đỏ bừng xấu hổ. Về mặt Thẩm Đa Tình cũng ngại ngùng, hận không thể khâu cái mồm của nàng vào, đang định nói lời xin lỗi, Phong Thác Hi đã chìa tay nói:

- Thẩm huynh trên đường vất vả, xin đi nghỉ ngơi sớm đi, tiểu đệ xin đi trước.

Thẩm Đa Tình tiễn Phong Thác Hi ra cửa, nhìn theo bóng lưng hắn đi xa dần, lúc này mới quay lại tính sổ với muội muội, thấy nàng đang dựa vào khung cửa Ngọc Các đang ngủ, vừa tức giận vừa buồn cười, đành phải khom lưng bế nàng đi vào phòng.

2. Chương 2: Trên Cây Hoa Nở Rạng Ngời, Dưới Đất Cánh Hoa Rơi Đầy Thành Đổng, Hoa Tuy Đang Nở Rực Như

Lãnh Quan Ngữ đi qua góc hướng tây của Phong Thiên phủ, ở Thiên Môn đã sớm có người chuẩn bị cho chàng một con tuần mã tốt nhất rồi.

Chàng lên ngựa, đi thẳng đến thành Tây. Thủ vệ cửa thành xa xa nhìn thấy một con hồng mã phi nhanh đến chưa kịp lấy lại tinh thần, con ngựa này đã như xé gió lao ra khỏi thành, suýt nữa lật mình đâm vào chiếc xengựa nhỏ đang vào thành.

Một thủ vệ trong nhóm người mới tới không nhịn được mắng:

- Con mẹ nó, vội vàng đi đâu thôi à.

Sắc mặt người đi bên cạnh hắn biến đổi, khê kêu lên:

- Mẹ ơi, ngay cả người mà dám chửi hắn ta ư?

- Hắn là ai vậy?

- Hắn chính là đứng đầu Tứ Đại Kỳ Binh của Vũ Lâm nội cung, Lãnh Quan Ngữ hộ vệ thân tín của Nữ vương bộ hạ.

Người mới tới lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lãnh Quan Ngữ chẳng quan tâm màn đối thoại của hai tên phía sau, trực tiếp lao nhanh đi về phía Uyển Hoa Hoàng Gia hướng Tây Nam. Chỉ chớp mắt sau, chớp mũi đã mơ hồ ngửi được một mùi hương thanh nhã tịch tịch.

Uyển hoa Hoàng Gia càng lúc càng gần, mùi hương càng lúc càng nồng đậm say lòng người.

Lúc này, sắc trời chưa tối hẳn, ráng đỏ phía Tây chưa hạ xuống, bầu trời tĩnh mịch xanh thẳm đã xuất hiện một vệt trắng nhàn nhạt, uốn lượn như lưỡi câu. Ở đằng trước chàng là hơn mười vật thể hình uốn lượn giống nhau màu trắng thật lớn vắt ngang dưới màn đêm, tựa như những ngọn núi nhỏ nối liền với nhau liên miên không dứt.

Người và ngựa chưa tới trước mặt, quân sự của Uyển hoa đã sớm có mặt đón. Mọi người biết tình hình của chàng, không nói một lời lập tức dẫn chàng đi tới lán hoa thứ ba bên tay trái.

Trong lán này trồng mấy trăm gốc hoa đào, trên cây nở rộ những bông hoa màu hồng phấn mịn màng, hương thơm nồng đậm tràn đầy, diễm lệ không gì sánh được.

Lãnh Quan Ngữ nhìn không chớp mắt, đi thẳng tới dưới một gốc cây. Chỉ thấy tên kia nằm ngửa trên mặt đất, một lớp cánh hoa màu hồng mỏng rơi trên người gã, một mùi chết chóc điều tàn tức thì đập vào mặt.

Lãnh Quan Ngữ nhẹ hất tay áo một cái, từng lớp cánh hoa bay dạt ra, lộ ra đầy đủ một thân thể khô quắt. Con người người chết co rút lại, mũi miệng mở lớn, thần sắc khủng khiếp không thể diễn tả được, da thịt ngăm đen khô quắt nhiều nếp nhăn bám vào trên khung xương, giống như một bức tranh quỷ dị được vẽ chưa xong.

Chàng lấy ra một đôi bao tay trắng bằng tơ tằm, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng lật thân thể người chết lên xem xét. Không ngoài dự đoán, toàn thân người chết không có một vết thương nào, máu lại không biết từ chỗ nào mà xối mòn sạch sẽ.

Nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lãnh Quan Ngữ không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong đôi mắt dường như có một sợi cung tơ được kéo chặt căng, mơ hồ lộ ra một luồng sát khí.

Xung quanh yên ắng, ba gã quân sự đứng ở bên cũng không dám thở mạnh.

- Bao lâu thì phát hiện ra?
- Lúc giao ban.
- Có người nào nghe thấy động tĩnh gì không?
- Không có.

Chàng nhẹ nhàng chau vùng lông mày, giống như hai chóp núi lở mờ. Đưa mắt nhìn khắp nơi, trên cây hoa nở đầy rộ, dưới mặt đất hoa rơi rải thành đồng, hoa dù nở rộ nhưng cũng sẽ héo tàn.

Cửa lán bỗng nhiên thổi tới một trận gió nhẹ, một luồng sáng chợt lóe lên nơi những cánh hoa hồng nhạt rơi xuống bay lên, là một cái kéo sáng như tuyết, chính là rơi vào bên phải thân thể của người làm vườn cách đó không xa.

Chiếc kéo bị ép xuống bởi một vật có hình dạng nhánh cây màu nâu sẫm, khoảng chừng dài hơn ba tấc, độ dày như một ngón tay.

Chàng cúi xuống nhặt lên, tỉ mỉ nhìn một lúc, rồi dùng khăn lụa cuộn lấy để vào trong túi, xoay người đi ra khỏi lán lên ngựa tới lán lớn phía sau.

Chỉ thấy hướng Tây Bắc trên núi Lâm Đồng rừng sâu rộng lớn đen đặc rậm rạp kéo dài vạn dặm, núi non trùng trùng điệp điệp, hàn khí âm u dày đặc, trong gió đêm đập dềnh nhóp như làn sóng của biển sâu, thỉnh thoảng có vài tiếng thú quỷ dị thê lương vang lên, càng tăng thêm vẻ âm u kinh khủng.

Chàng đưa mắt nhìn ra xa trong chốc lát, lại tới chỗ các lán hoa tỉ mỉ kiểm tra hai lần, ước chừng qua ba canh giờ, mới quay về thành.

Sáng sớm ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu vào phòng. Một hồng y thiếu niên đứng ở trong phòng, tia nắng vàng chiếu lên vầng trán rộng sáng của chàng, lướt qua hàng lông mày rậm, xuôi theo sống mũi thẳng tắp nhanh chóng chuyển ngược xuống dưới, một vết ánh sáng mờ tiếp dưới gương mặt.

Về mặt của chàng nghiêm nghị chăm chú, con mắt nheo lại, nhìn chăm chăm vào vật màu nâu gì đó trong tay, dày bằng ngón tay, dài hơn ba tấc, đoạn cuối thẳng nhô lên hình dạng giống như cây búa.

- Thảm huynh, rốt cuộc vật này là vật gì vậy?

Phong Thác Hi đứng ở sau lưng Thảm Đa Tình, không kìm được hỏi.

Thảm Đa Tình quay đầu lại, trong đôi mắt ánh lên tia nghi hoặc:

- Vật này... hình như là râu của hồ điệp.
- Hồ điệp?

Phong Thác Hi khẽ kêu lên một tiếng, còn Lãnh Quan Ngữ vẻ mặt lúc nào cũng lạnh nhạt cũng phải ghé mắt qua.

Thẩm Hi Vi bĩu môi, định nói gì đó, bỗng nhiên nhớ ra sáng nay ca ca đã dặn dò, liền nuốt trở vào, nhưng vẫn nói:

- Hừ! Thật sự là ngạc nhiên, chưa từng gặp con vật nào như thế.

Thẩm Đa Tình gật đầu.

Phong Thác Hi ngạc nhiên nói:

- Theo lý thuyết, hồ điệp không có râu lớn như thế, huống hồ cũng chưa từng nghe qua hồ điệp giết người.

- Giả như có một loại hồ điệp như thế, toàn bộ đều được lý giải.

Thẩm Đa Tình chau mi, thông thả nói.

- Ý của Thẩm huynh là, Toàn Hoa châu xác thực có yêu nghiệt?

Thẩm Đa Tình giơ vật bị cắt tay lên chặn ngang, nói:

- Đây chỉ là một phần của râu mà thôi. Chỉ dựa vào cái này, ta cũng không tưởng tượng ra con hồ điệp này lớn đến mức nào? Nhưng chắc chắn không phải là hồ điệp bình thường.

Trầm ngâm chốc lát, chàng lại nói với Lãnh Quan Ngữ:

- Thỉnh cầu Lãnh hộ vệ dẫn ta đi xem thi thể người chết một chút.

Lãnh Quan Ngữ gật đầu:

- Đêm qua thi thể đã được chuyển đến Trấn Hồn Ty của Nhiếp Tộ Xã rồi, mời Thẩm huynh đi theo ta.

Lập tức, nhóm bốn người ra cửa Bắc của Phong Thiên Phủ, đi về phía Đông một con đường, đó là một con đường cái náo nhiệt nhất của Toàn Hoa Thành.

Thẩm Hi Vi lâu nay sống tại Băng Phong Tuyết Vực, chợt đến phía Nam khí hậu ấm áp, phố xá phồn hoa sầm uất, chỉ thấy bên trong cửa son lầu các bài trí nhiều hàng hóa dị vật hiếm có, mọi thứ đều thấy mới mẻ thú vị, ngắm nghía một chuỗi ngọc liên hoàn to bày trên sạp hàng mà không đành lòng buông tay.

Thẩm Đa Tình biết tính nàng trời sinh hiếu động, bắt nàng phải theo mình nhìn những thi thể buồn tẻ không chút thú vị, liền cười nói:

- Tiểu Dung, hôm nay ngươi sẽ không theo ta nữa, cứ đi dạo đi, nhớ phải sớm quay về, không được gây chuyện rắc rối đấy.

Thẩm Hi Vi nghe vậy thì quá sung sướng, vội đáp:

- Được! Ta nhất định sẽ trở về sớm.

Thấy Thẩm Đa Tình quay người sắp đi, vội cao giọng nói một câu:

- Đa tạ công tử!

Thẩm Đa Tình quay đầu lại, đối diện với cái chớp mắt nghịch ngợm của nàng, lắc đầu vờ như tức giận.

Phong Thác Hi cười nói:

- Tiểu đồng này của Thẩm huynh thật là thú vị.

Thẩm Đa Tình bất đắc dĩ nói:

- Tâm tính trẻ con, thích khoe khoang, lại ham chơi, là ta quản giáo chưa tốt.

Phong Thác Hi đáp:

- Nói như thế, lại có chút giống với Dật Quân nhà đệ.

Thẩm Đa Tình nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Đúng rồi, nhắc đến Dật Quân, ta vẫn thấy kỳ quái, vì sao không gặp hắn?

Phong Thác Hi cười nói:

- Năm ngoái Dật Quân gây ra một tai họa, gia phụ phạt hắn bế quan tu tĩnh một năm, lúc này mới hơn năm tháng, còn hơn năm tháng nữa mới có thể được ra ngoài.

Thẩm Đa Tình đang định hỏi là tai họa gì, chợt nghe Lãnh Quan Ngữ nói:

- Tới rồi.

Chàng ngẩng đầu thấy một tòa đình viện tường trắng gạch xanh khí khái phi phàm, trên cánh cửa đen kịt có ba chữ “Nhiếp Tộ Xã”. Dưới cánh cổng đã sớm có quần sự trong Xã, thấy bọn họ vội dẫn đường tới trong phòng Trần Hồn Ti.

Thi thể của nông dân chuyên trồng hoa nằm thẳng tắp ở trên giường thi gỗ màu xanh, toàn thân mỏng dính, da thịt nhăn nhúm.

Thẩm Đa Tình tiện tay nhặt dao giải phẫu dài nhỏ trên trên bàn dài, đem sổ dao ép sát từng tác lên thi thể vuốt lên, chăm chú nhìn kỹ một lần từ đầu đến chân. Trầm ngâm chỉ chốc lát, bỗng nhiên giơ tay chém xuống, một dao cắt đi chiếc mũi của người chết. Động tác gọn gàng lú loát, cắt phẳng vuông vức sạch sẽ.

Ngay trên xương mũi, thành linh ngưng kết một vết máu màu đỏ.

Hai người Phong Lãnh cùng giật mình.

Khóe miệng Thẩm Đa Tình hiện lên nụ cười:

- Loại yêu tinh này thật là giảo hoạt, nó chui vào mũi miệng họng đâm chết người rồi hút máu, thảo nào xung quanh toàn thân người chết không tìm thấy một vết thương nào.

Phong Thác Hi vỗ tay than thở:

- Thì ra là thế. Làm thế nào có thể bắt được con điệp yêu đó nhỉ?

- Lâm Đồng Sơn.

Lãnh Quan Ngữ vẫn trầm mặc đột nhiên nói:

- Nếu quả thực có điệp yêu, gần đây chỉ có Lâm Đồng Sơn có thể ẩn náu được.

Thẩm Đa Tình gật đầu nói:

- Được. Đêm nay chúng ta sẽ lên Lâm Đồng Sơn tìm cho bằng được.

3. Chương 3: Sám Sét Bất Ngờ Nổi Lên...

Trong khi ba người Thẩm Đa Tình quyết định ban đêm sẽ lên thăm dò Lâm Đồng Sơn, thì Thẩm Hi Vi lại đang đánh ngựa phi như bay ra ngoài Toàn Hoa Thành, đuổi theo một người.

Sau khi nàng và Thẩm Đa Tình chia tay, nàng đi dạo hết tất cả các con đường phía Tây, phàm là đồ ăn ngon món đồ chơi đẹp đều mua hết, trong lòng ôm hai bọc kẹo đồ điểm tâm lớn, trên cổ đeo đầy các chuỗi vòng rực rỡ đầy màu sắc, nghiêm nhiên trở thành một người bán hàng rong trên đường phố.

Lúc đi ngang qua một cửa hiệu quần áo sắc sỡ, nàng đột nhiên muốn tặng Thẩm Đa Tình một bộ y phục mới, tại một đồng vải vóc màu đỏ nhạt lên thả xuống chưa quyết định được, đang lúc hoa cả mắt, bỗng nhiên nàng thoáng nhìn thấy một tấm vải màu đỏ lóe sáng rủ xuống phía sau trường nội đường, ánh mắt nàng liền sáng rực lên.

- Ông chủ, tấm vải này, ta sẽ lấy.

Ông chủ kia thấy nàng sờ tới sờ lui do dự, nhận định nàng chỉ là nhìn chứ không mua, hai mắt đảo lộn, nói:

- Nhân lực của người thật tốt, tuy nhiên, người có biết tấm vải này giá bao nhiêu không?

Thẩm Hi Vi lúc này sớm quên mình đang chỉ là một tùy tùng, cười nói:

- Người chưa ra giá, đã sợ ta không trả nổi hay sao?

Ông chủ cười lạnh nói:

- Cho dù người có nhiều tiền, tấm vải này cũng không thể bán cho người.

Nàng trợn mắt, hỏi:

- Vì sao?

- Vải tấm vải này là ta muốn. Đằng sau có một giọng nói nữ tử giòn giã.

Thẩm Hi Vi nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy đứng ở trước cửa là một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Nữ mặc trang phục hoa lệ, mắt ngọc mây ngài, lông mày viền sơn, làm một tiểu mỹ nhân chuẩn mực. Nàng không biết vì sao, nàng đứng chung một chỗ với nam tử kia, một ánh hào quang tỏa ra cũng không có, ánh mắt mọi người đều không tìm được muốn đặt lên người vị nam tử kia.

Càng kỳ quái chính là, nam tử kia tướng mạo bình thường, trên người chỉ mặc bộ y phục màu than chì bình thường, ngoài dáng người cao ngất ra thì không có đặc điểm gì nổi bật, nhưng toàn thân lại toát lên một khí chất đặc biệt. Chàng chỉ lẳng lặng đứng thẳng, càng chất chứa sự phong lưu kiết xuất không thể diễn tả thành lời.

Nữ tử này không thèm liếc nhìn Thẩm Hi Vi, đi thẳng đến trước quầy hàng, nói:

- Ông chủ Chu, gói lại tấm vải này cho ta, ta rất gấp.

Ông chủ Chu vẻ mặt tươi cười đang chuẩn bị làm, Thẩm Hi Vi chợt quát lên:

- Khoan đã! Tấm vải này rõ ràng là ta nhìn thấy trước, người dựa vào đâu mà bán cho cô ta?

Nữ tử xoay người lại liếc nhìn Thẩm Hi Vi xem xét, cười lạnh nói:

- Loại người như người mà cũng đòi mặc loại vải này ư? Hừ! Người biết ta là ai không?

Thẩm Hi Vi chưa từng tức giận như này, giận giữ nói:

- Ta không thèm quan tâm người là ai, tấm vải này ta quyết định mua rồi, thanh toán tiền đi ông chủ.

Nữ tử bỗng nhiên cười khanh khách:

- Được được được! Ông chủ Chu, người cứ tính tiền cho hần đi, cũng là để cho hần hết hy vọng.

Ông chủ Chu tức khắc thì gẩy bàn tính lách cách, ngẩng đầu lên nói:

- Tổng cộng là bảy mươi tám hai ba lượng bạc.

- Có chút tiền cõn con, ta còn nghĩ là nhiều con số chứ?

Thẩm Hi Vi đắc ý dào dạt lườm nữ tử kia, chậm rì rì móc túi tiền ra, lấy một thỏi bạc cầm ra. Đang cầm cầm đột nhiên dừng lại, trên mặt vừa xanh vừa trắng.

Nữ tử kia không nhịn được nở nụ cười:

- Thế nào? Thiếu tiền à?

Khuôn mặt trắng mịn như ngọc của Thẩm Hi Vi đỏ bừng, lan từ tai xuống tận cổ, hận không tìm được lỗ nẻ nào mà chui vào.

Lúc này, nam tử kia khẽ cười nói:

- Tiền Vân, người cũng không thiếu...

- Ta muốn cái này.

Nữ tử kia bỗng mở to hai mắt, ngược lên trừng với nam tử, vẻ mặt ngang bướng.

Nam tử kia cũng không để tâm, chỉ thuận theo cười cười, không nói gì nữa.

Nữ tử được gọi là Tiễn Vân kia dường như thấy ngữ khí của mình cũng hơi quá, giọng nói liền dịu xuống nhẹ nhàng nói:

- Lưu Tiên, ta thật sự thích tấm vải này mà.

Thẩm Hi Vi chán thấy cô ta khoe mẽ làm nũng, nàng phần nỡ bước đi ra cửa, ngay cả hai bọc kẹo bánh trái to đặt trên quầy cũng không cần.

Ước chừng lúc này là giờ thân, mặt trời đã ngả về hướng Tây, gió đêm thổi tới, khắp nơi trong thành dần dần nổi lên những làn khói trắng nhẹ.

Tửu quán Kim Ngọc Mãn Đường nổi tiếng nhất trong Toàn Hoa Thành đã châm đèn sáng rực, tiếng người ồn ào, khách nhân đông đúc.

Nàng cầm túi tiền trong tay, càng nghĩ càng thấy tức giận, quyết định đi ăn một bữa cơm thật lớn. Chân trái vừa bước vào cổng lớn, vừa lúc bên trong có mấy người đi ra ngoài. Người đi đầu huyền y như thiết, khí độ phi phàm. Có một tùy tùng đi bên phải gã bước nhanh lên trước hung dữ đẩy mạnh nàng một cái, quát lên:

- Mau tránh ra!

Nàng không chú ý, bị đẩy một cái cả người loạng choạng, ngã ngồi lên cánh cửa, lập tức giận sôi lên. Mắt trợn trừng nhìn mấy gã kia đang lên ngựa sắp phi đi, nhưng lại chỉ ôm lấy ngực, một câu cũng không nói nên lời.

Gã tùy tùng kia quay đầu ngựa lại, thấy hai mắt nàng trừng trừng nhìn mình, lại mắng một câu:

- Tiểu tử thôi, nhìn cái gì!

Thẩm Hi Vi sống đến giờ chưa từng bị uất ức như ngày hôm nay, khiến cho nổi hận dồn nén trong người dồn lên, lập tức không nói nhiều lời vô ích với gã, nhảy lên, đưa tay lấy viên chân trâu của chuỗi vòng vừa mới mua bắn xuyên qua hai mắt của gã kia, nhanh như chớp, lướt đi như Lưu Tinh.

Gã tùy tùng này vô cùng không ngờ được là nàng dám phản kích, hai mắt vừa đứng bị bắn trúng, hai dòng máu chảy ròng ròng xuống mặt, kêu thảm lên một tiếng ngã xuống ngựa.

Huyền y nam tử đi đầu đánh ngựa sắp phi đi, nghe được tiếng kêu thảm thiết, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn qua một chút, rồi giục ngựa lao nhanh về cửa thành phía Tây. Ba gã còn lại không dám tự quyết định mà chưa được phép, ngay tức khắc cũng đánh ngựa theo chân.

Thẩm Hi Vi một cước đá văng gã tùy tùng kia một cái, phi thân lên ngựa, vung roi đuổi theo.

Thủ vệ cửa thành thấy một đoàn người ngựa hung mãnh lao tới, mang theo một trận gió lớn, như mũi tên rời khỏi dây cung lao ra khỏi thành, không kịp tìm được thẩm thì:

- Gần đây làm sao vậy nhỉ?

Nhóm bốn người ra khỏi thành phóng nhanh về hướng Đông Bắc, Thẩm Hi Vi nghiêng răng đuổi theo không rời.

Có người cao giọng nói:

- Tướng quân, tiểu tử kia đuổi theo chúng ta.

Nam tử đầu lĩnh khẽ cười:

- Để hắn theo.

Địa thế của Toàn Hoa châu bằng phẳng, vùng đất bằng phẳng, cảnh nội chỉ có hai ngọn núi cao là Lâm Đồng với Kim Việt, chia làm hai góc Tây Nam, Đông Bắc kéo dài vài dặm, cách xa đối diện nhau.

Đoàn người này phi ngựa đi về Kim Việt Sơn hướng Đông Bắc.

Lúc này, màn đêm đã buông, sương khói tràn ngập, nửa bầu trời bị tầng mây trùng điệp đỏ sẫm tím sẫm ngăn trở, mây mù dày đặc, hình như sắp có gió to bão lớn, ngay cả đến khí lưu gió đêm cũng ứ đọng ngưng tụ lại.

Thẩm Hi Vi giục ngựa đón gió, cả người giống như là bị gió bụi thô nhám đập vào ngực, chật chội đến mức không thể thở được.

Nàng tay trái kéo dây cương, tay phải âm thầm chụp lấy một chuỗi ngọc, vận lực ở ngón tay mạnh mẽ bắn vào sau lưng ba người phía trước mặt, cực kỳ nhanh, hạt ngọc trai xé không khí phát ra âm thanh sắc bén.

Ba người phía trước tai nghe rất rõ, từ trên lưng ngựa bay lên trời tránh hạt châu, hai chân lảo đảo không một chút, cả người như mũi tên cùng nhau bắn về phía trước xuyên ra ba trượng, động tác nhanh mà đẹp, đều nhịp.

Ài ngờ Thẩm Hi Vi bắn người chỉ là giả, bắn ngựa mới là thật. Thừa cơ hai tay cùng giơ lên cao, lại bắn ra một nắm hạt châu, một phát bắn vào chân ba con ngựa, một phát khác không hề lệch đi va chạm vào hạt châu vừa bắn ra trước, hạt châu trước đó lực không hề giảm, thế đi càng thêm nhanh sắc bén.

Nam tử đầu lĩnh khẽ “a” một tiếng, dường như không thể ngờ thiếu niên gây yếu này lại có thủ pháp tinh diệu đến như vậy. Hắn dù chưa từng quay đầu lại, nhưng sau lưng như là cũng có con mắt.

Trong giây phút ánh chớp lóe lên, hắn đưa tay kéo một vạt áo xuống, giờ tay vung miếng vải ra. Tấm vải này giống như loài vật sống có linh tính theo đuôi ba con ngựa nhanh như gió xoay tròn một vòng, cuối cùng đem chín hạt châu mà Thẩm Hi Vi bắn ra đều gom vào. Sau đó nhẹ nhàng vung lên một vòng, liền đem những hạt châu kia cuốn lại trong miếng vải.

Lúc này ba tùy tùng kia đều tránh xông hạt châu, cùng đáp xuống đất.

Nam tử đầu lĩnh ghìm ngựa quay đầu lại, tay phải đem mở miếng vải dốc hết ra, từng hạt châu trong suốt sáng rực rơi xuống, phát ra những âm thanh leng keng giòn vang.

- Tiểu huynh đệ, người dùng những hạt châu quý báu này làm ám khí, cũng quá lãng phí đấy.

Thẩm Hi Vi mở đôi mắt đen sáng nhìn thẳng vào hắn, hai con người muốn đốt cháy khuôn mặt của hắn, từ trong hàm răng phun hai ba từ:

- Ta thích thế!

Nam tử nhướng mày nói:

- Thì thuộc hạ của ta vừa rồi đối với người vô lễ, mà người cũng đã bắn mù hai mắt của hắn ta rồi, cũng coi như là phát tiết rồi. Vì sao dọc đường còn truy đuổi theo để đánh chứ? Lẽ nào giết được chúng ta người mới cam tâm?

Thẩm Hi Vi cười lạnh nói:

- Vậy thì không cần. Chỉ cần người quỳ xuống dập đầu ta ba cái, việc này thì được bỏ qua.

Nghe vậy, ba gã tùy tùng lập tức như hít phải khí lạnh, cùng quát to lên:

- Làm càn!

Nam tử trên ngựa hơi kinh ngạc, rồi tức khắc phá lên cười một tràng sang sảng. Nam tử tuổi chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, màu da màu nâu đồng, trán rộng mắt to, lông mày rậm mũi thẳng. Khi cười lộ ra hàm răng trắng muốt, càng toát lên tư thế oai hùng thẳng thắn, hào hùng.

- Ha ha... Rất thú vị! Tiểu huynh đệ, ta thấy người cưỡi ngựa khá tốt, không bằng chúng ta tỉ thí một phen, nếu người có thể thắng ta, ta lập tức xin lỗi người. Nếu như người thua...

- Thì sao?

Nam tử có chút trầm ngâm:

- Ủm! Ta thấy thân thủ ngươi không kém, nếu ngươi thua, đi theo ta làm sĩ tốt được không?

Lần này đến lượt Thẩm Hi Vi phá lên cười:

- Muốn ta làm sĩ tốt cho ngươi ư? Hừ! Ngươi có xứng không? Ngươi cứ chờ đập đầu nhận lỗi với ta đi.

Nam tử cũng không ngại: -

Nói như vậy, ngươi đồng ý đánh cược rồi?

Nàng từ nhỏ sống trên lưng ngựa, nam nhân này muốn thi cưỡi ngựa với nàng, nàng có lý do gì mà từ chối chứ? Lập tức nàng ngược đầu lên, cười xán lạn nói:

- Đánh cược!

Nam tử kia thấy vậy ngẩn ra, nghĩ thiếu niên này lời nói và việc làm thẳng thắn cởi mở, trong dáng vẻ tươi cười toát lên một sự rạng rỡ mỹ lệ không nói nên lời.

Hắn giờ mã tiên lên chỉ về phía Đông Bắc xa xa, nói:

- Thấy ngọn núi đằng kia không? Chúng ta xuất phát từ chỗ này, ai tới ngọn núi đó trước, thì người đó thắng. Trong lúc này ngươi có thể sử dụng bất kể phương pháp gì, chỉ cần có thể lên núi trước ta, thì được tính là người thắng.

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm Hi Vi đã phóng ngựa lao đi, tiếng cười lạnh lạnh trong gió vọng đến:

- Ngươi thua rồi, đồ đen như than ạ!

Nam tử kia không hề tức giận, bật cười lớn giờ roi đuổi theo.

Ba người đi theo đều nhìn nhau ngơ ngác, ngây ngốc một hồi, trong thâm tâm ai cũng đều tự nói: Tiểu tử không biết sống chết này rốt cuộc chui ra từ đâu vậy? Rõ ràng là ngay cả đại tướng quân danh trấn trong triều mà cũng không nhận ra!

Thẩm Hi Vi giục ngựa chạy được hơn nửa canh giờ, thấy ngọn núi xanh phía trước dựng đứng như bức bình phong nặng nề rõ ràng như ở ngay trước mắt. Nam tử phía sau cũng không nhanh không chậm vẫn duy trì một khoảng cách một trượng với nàng, cũng không bị chậm hơn chút nào.

Nàng nghĩ thầm: người này cưỡi ngựa rất tinh xảo, xem ra nếu muốn thắng hắn ta, chỉ có thể dùng ám chiêu thôi.

Lập tức nàng lấy trong người ra một bình sứ thanh hoa nhỏ tinh xảo, cố ý giảm tốc độ, quay đầu lại kêu lên:

- Này! Đồ đen thui như than, ta có lời hỏi ngươi.

Nam tử cười nói:

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì mời nói.

Thẩm Hi Vi nói:

- Ta hỏi ngươi, chúng ta tỉ thí rốt cuộc là tính đến đỉnh núi hay là chân núi vậy hả?

Hai người trong khi đang nói chuyện vẫn không hề ghìm ngựa, tiếng gió bên tai phàn phật. Nam tử cười nói thật to:

- Đương nhiên là đến đỉnh núi....

Một câu còn chưa nói xong, trước mắt chợt bay đến một làn gió xoáy màu trắng.

Trong sương mù dày đặc, tiếng cười thánh thót của Thẩm Hi Vi trở nên xa xăm.

Nam tử không chút nào kinh hoảng, hai chân rời yên bay lên, thân hình đột nhiên cất cao ba trượng, cuối cùng lật mình nhảy lên trên làn khói trắng kia, mã tiên màu đen dài nhỏ lẳng không vẩy ra ngân lên rõ ràng, ngọn roi lóe sáng uốn cong như ánh trăng thẳng bầy di chuyển bắn thẳng đến sau lưng của Thẩm Hi Vi.

Cùng lúc đó, bầu trời xẹt qua một tia chớp sáng rực, sấm sét chọt nổi lên.

Thẩm Hi Vi đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn ở sau lưng, suýt nữa thì ngã xuống ngựa, ngay sau đó một đôi bàn tay to lớn cầm thật chặt thắt lưng của nàng, một mùi hương nam tính ấm áp phủ vào mặt nàng.

- Ha ha, động tác võ thuật đẹp mắt vừa rồi của ngươi vẫn còn phải cố gắng thật nhiều.

Thẩm Hi Vi vừa then vừa đau, nghiêng răng nói:

- Ngươi cút xuống dưới cho ta.

Nam tử kia quay đầu lại thấy ngựa bị làn sương trắng vây hãm, đã không nhận rõ phương hướng, liền cười nói:

- Ngươi hại ngựa của ta, ta chỉ có thể cùng cười ngựa với ngươi thôi.

- Nếu là so tài cưỡi ngựa, sao có thể hai người cùng cưỡi một con được chứ hả?

Thẩm Hi Vi giữ vết thương, cố nén đau đớn.

Nam tử cười nói:

- Ta cũng là muốn tốt cho ngươi, hiện giờ phần eo của ngươi đã bị thương, không thích hợp bị xóc nảy. Hơn nữa....

Hắn ngẩng đầu lên nhìn khí sắc bầu trời:

- Cũng rất nhanh sẽ mưa thôi.

Vừa dứt lời, một cơn mưa lớn đổ ập xuống.

Thẩm Hi Vi rất muốn chửi người, nam tử này vẫn giữ chặt dây cương đánh ngựa gấp gáp phi đi. Ngựa phi cuồn cuộn động vào vết thương, làm nàng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ngươi là một tên dê tiện tiểu nhân, rõ ràng là đánh lén sau lưng ta, vậy mà xứng làm tướng quân.

Nét mặt ngăm đen của nam tử hiện lên nụ cười:

- Hình như là ngươi đánh lén ta trước. Hơn nữa ta cũng chỉ làm người bị thương một chút ngoài da thôi. Bộ dạng của ngươi khoa trương như vậy, thật chẳng giống nam tử hán gì cả. Hiện giờ ta đang do dự có nên sung ngươi vào làm sĩ tốt cho ta không đây?

- Ngươi....

Nàng vừa mở miệng, một trận mưa lớn hỗn loạn lạnh buốt đập thẳng vào mặt, làm cho hai má của nàng đau đớn, làm câu nói định tuôn ra gặng gượng nuốt xuống.

- Hiện giờ tốt nhất là ngươi không nên nói gì.

Nam tử kia cởi áo khoác xuống, đem bao lấy toàn bộ người nàng, phóng ngựa đi như bay.

Hắn giục ngựa chạy gấp trong cơn bão chừng hai canh giờ mới tới chân núi Kim Việt Sơn.

Lúc này, mưa đã bé dần. Mặc dù đêm đen như mực, nhưng mờ mờ có thể nhìn thấy thế núi hiểm trở, vách đá dữ tợn.

Hắc y nam tử nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đẩy đẩy người trong lòng:

- Đây, chúng ta tới rồi, xuống ngựa đi.

Người trong lòng vẫn không nhúc nhích. Hắn vạch áo da cừu ra xem, đầu tiên là sưng sốt, rồi tức khắc hai nếp nhăn trên mặt khi cười từ khó miệng lay động hé ra, dịu dàng như làn gió xuân lướt nhẹ qua làn nước.

Thì ra Thẩm Hi Vi lại đang ngủ.

- Vậy mà cũng có thể ngủ được, thật sự là một đứa trẻ.

Không còn cách nào khác! Chỉ có thể ôm nàng vào lòng, hướng về sơn đạo gồ ghề lầy lội mà đi qua.

4. Chương 4: Bốn Phía Đều Là Những Nhánh Cây Xanh Dây Cuốn Chằng Chịt, Vô Số Những Con Chim Quái Đản K

Ánh trăng sáng mờ ảo từ trong đám mây đen chiếu ra, chiếu lên một thuyền y nam tử đang phi thân nhanh như chớp trên vách đá hiểm trở – Đại tướng quân Tiêu Vô Cấu uy chấn triều đại đương thời.

Buổi trưa hôm nay, hắn bỗng nhiên nhận được thư từ bồ câu đưa tin của ân sư lệnh cho hắn nửa đêm lên núi gặp mặt.

Toàn Hoa Thành cách Kim Việt Sơn hàng trăm dặm, hắn chạy gấp trên đường không dám chậm trễ, nào ngờ dọc đường từ đâu lại nhảy ra một tiểu thư đồng làng nhảnh lơi thoi nhưng võ công lại không hề kém. Hắn không muốn bị lỡ thời gian nên đành phải giả vờ chơi trò đánh cược với hắn, ai ngờ đâu kết quả mình lại còn phải ôm hắn chạy lên núi.

Hắn cúi xuống nhìn thiếu niên bình yên ngủ say trong lòng mình, không khỏi cười khổ lắc đầu. Mặc dù hắn đang ôm theo một người nhưng thân thể vẫn nhẹ như chim yến nhanh như chớp lao lên đỉnh núi.

Kim Việt Sơn nguy nga mệnh mông hùng vĩ, rừng núi rậm rạp sâu thẳm, xa xa thỉnh thoảng có tiếng kêu của dã thú chim quạ, từ trong màn đêm lọt vào bên tai nghe càng toát lên vẻ âm u tịch mịch đầy âm khí.

Bỗng nhiên, ánh trăng thắm đậm bị một bóng đen che lấy, bên tai nghe tiếng gió thổi phàn phật, lá cây cuốn xung quanh chấn động không ngớt.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy có vô số những con chim quạ kết thành bầy bay qua đỉnh đầu, tạo nên những tiếng phàn phật như cơn lốc.

- Hồ điệp?

Thẩm Hi Vi đang ở trong lòng Tiêu Vô Cấu chợt bật thốt lên tiếng kêu sợ hãi, hai mắt mở bừng ra sáng rực.

Tiêu Vô Cấu sững sốt, lập tức cười nói:

- Người còn chưa tỉnh ngủ à? Làm gì có hồ điệp lớn như vậy?

Lúc này Thẩm Hi Vi mới phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của người đàn ông này, liền vội vàng đánh vào đầu hắn, quát:

- Tên khốn kiếp, mau thả ta xuống!

Tiêu Vô Cấu hất nàng ra ngoài, cười nói:

- Thực sự là lòng tốt không được báo, ngủ no rồi lại trở mặt.

Thẩm Hi Vi lẳng không một cái xoay người lại, nhanh nhẹn rơi xuống đất, không hề cãi lại, ngẩng đầu nhìn lũ chim quạ bay đi xa từ lâu, nhíu mày nói:

- Kỳ lạ, rõ ràng nhìn giống hồ điệp mà!

Tiêu Vô Cấu một lòng muốn đi thật nhanh, liền bật người lướt xa mấy trượng, cười nói:

- Đừng quên màn đánh cược của chúng ta là chạy lên đỉnh núi, nếu người không đi, cẩn thận bị dã thú ăn thịt đấy.

Thẩm Hi Vi bị Tiêu Vô Cấu nhắc nhở vội vàng phi thân đuổi theo. Dưới ánh trăng, chỉ thấy hai bóng người, một lớn một nhỏ, một ột thấp chạy như bay lên Kim Việt Sơn.

Kim Việt Sơn dãy núi trùng điệp, sơn đạo bí ẩn quanh co. Tiêu Vô Cấu đã có kinh nghiệm đi lại thường xuyên, trong lòng đã thuộc lòng đường đi, Thẩm Hi Vi lại mới vào khu rừng này, dù dốc hết công lực cũng không theo kịp hắn, chỉ chốc lát đã rút xuống một khoảng cách, thấy sắp mất bóng dáng của Tiêu Vô Cấu,

nàng không khỏi sốt ruột, trong hoảng loạn đã đi vào một khu rừng rậm, bốn phía dây cuốn chằng chịt, không tìm ra được lối ra, ngay cả ánh trăng thưa thớt cũng bị tán cây um tùm rậm rạp trên đầu che mất.

Tiêu Vô Cấu chạy đi được một quãng, vừa quay đầu lại nhìn phía sau đã không còn bóng người. Hắn dừng lại gọi to:

- Tiểu huynh đệ.

Một lúc lâu vẫn không thấy có người trả lời, trong lòng biết là chắc chắn vị thiếu niên này bị lạc đường rồi.

Hắn ngửa đầu nhìn có thể mơ hồ thấy được miếu cổ Hải Vân, do dự một chút, rồi cuộc lộn người lại xuống núi.

Chẳng hiểu vì sao, tuy hắn và vị thiếu niên gây yếu kia chỉ là bè nước gặp nhau, nhưng không hiểu sao hắn lại rất có tình cảm với hắn. Vừa nghĩ đến việc hắn có thể gặp nạn trong rừng núi thâm u là trong lòng cảm thấy căng thẳng, lo lắng.

Thẩm Hi Vi bị cây leo chằng chịt che mất tầm nhìn không thấy đường đi đâu nữa, bốn phía khí lạnh dày đặc âm u, lạnh thấu xương. Nàng luôn luôn không sợ trời không sợ đất, nhưng lúc này bị bao vây trong khu rừng cây hoang vắng đen kịt thần bí quý dị không khỏi sờn hết cả gai ốc, hơn nữa vừa rồi nàng bị mắc mưa, quần áo chưa kịp khô nên liên tục bắt xìmấy cái.

Nàng xiết chặt vạt áo, đột nhiên lại tìm được chuỗi hạt ngọc chuông đồng, trong lòng khẽ động, lập tức đem dứt dứt chuỗi vòng dùng vạt áo bọc lấy, bắn một viên lên tán cây trên đỉnh đầu, ý đồ đánh gãy một cành cây để ánh trăng có thể xuyên qua được.

Ai ngờ nàng vừa bắn một viên chuông đồng ra liền làm kinh động hàng trăm con chim đang trú trên cây, đàn chim rào rào vỗ cánh bay đi, tiếng hót thê lương sắc bén nổi lên bốn phía, tụ tập thành những âm thanh to quá dị rõ ràng lạnh lốt trong khu rừng sâu yên tĩnh.

Thẩm Hi Vi không nhìn thấy gì trong bóng tối, chỉ cảm thấy vô số bóng loang loáng bay lượn trên đỉnh đầu, những âm thanh rất lớn đập thẳng vào tai nàng đau nhức, ngay sau đó từ dưới bàn chân truyền đến những âm thanh suýt soát, dường như có hàng ngàn hàng vạn độc xà đang trườn đến. Nàng hoảng hốt, nhảy dựng người lên, buông tay ra làm những hạt ngọc chuông đồng bắn tung tóe vang lên những tiếng giòn tan không dứt.

Nàng đang ở giữa không trung, bỗng nhiên thấy người cứng ngắc, một luồng khí tức lạnh lẽo từ lưng truyền tới, nàng chưa kịp phản ứng, hai tay đã bị một vật nào đó lạnh như băng cuốn lấy, nàng hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

5. Chương 5: Trong Ánh Lửa Rừng Rực, Một Luồng Khí Trống Rỗng Nổi Lên, Giống Như Kinh Phong Gào Thét Xuy

Giữa núi rừng sau cơn mưa, không khí vô cùng tươi mát.

Lãnh Quan Ngữ đứng ở trên đường núi âm u lạnh lẽo, nhìn cây cổ thụ che trời trước mắt, gốc rễ chằng chịt, cành lá sum suê, xanh biếc dày đặc. Đứng ở dưới gốc cây nhìn lên giống như một chiếc ô lớn.

Chàng chỉ vào ánh lửa cháy, nói:

- Năm tháng trước, ta dưới cây này phát hiện một bộ xương cốt thiếu tay chân. Lúc đó, ta đã kiểm tra trong phạm vi hơn mười cây, mỗi một phiến đá lá cây đều được kiểm tra hết, nhưng không phát hiện ra gì.

Nói xong, chàng nghiêng đầu nhìn Thẩm Đa Tình đứng bên cạnh. Dưới sự chiếu rọi của ánh lửa, dung nhan thanh khiết trẻ trung, trong đôi mắt trong veo lộ ra sự hoang mang khó hiểu.

Trong giây lát, Thẩm Đa Tình đột nhiên phát hiện, thiếu niên trầm lặng ít nói lạnh lùng này còn tuấn mỹ hơn so với các nam tử khác, mỏng manh hơn mấy phần so với nữ tử, đường nét giữa khuôn mặt toát lên vẻ phong lưu minh tú.

Bất chợt, chàng có một cảm giác gần như không hít thở được, vội quay đầu đi, nói:

- Lên cây nhìn xem.

Dứt lời liền bật người phi lên, tư thái mềm mại đáp xuống cành cây, cành cây không hề có biểu hiện bị sức nặng ép xuống.

- Thân thủ giỏi!

Phong Thác Hi khẽ tán thưởng. Trong ánh mắt của Lãnh Quan Ngữ cũng ánh lên tia tán thưởng mơ hồ.

Tay trái của Thẩm Đa Tình kéo ngón tay thành quyết, ngưng mắt nhìn hơi chốc lát, lòng bàn tay bỗng nhiên toát lên một chùm ánh sáng mạnh mẽ màu đỏ rực, chậm chậm chiếu lên từng tán cây, tán cây xanh mướt sum suê đầy đặc dưới chùm ánh sáng đỏ rực chợt trở nên trong suốt như giọt mưa.

Phong Thác Hi kết giao với Thẩm Đa Tình nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên thấy Thẩm Đa Tình sử dụng ảo thuật mật tông, không ngờ lại tươi đẹp diệu lệ lay động lòng người đến vậy. Hai mắt Lãnh Quan Ngữ sáng rực, chăm chú nhìn tỉ mỉ lên từng phiến lá nhưng vẫn không phát hiện ra được gì.

Ngón tay Thẩm Đa Tình khẽ bắn ra, chùm ánh sáng đỏ chợt tắt.

- Trên cây đứng là không có gì cả.

Chàng nói xong nhảy xuống cây, hai chân vừa đáp xuống đất, bỗng nhiên mặt biến sắc, chậm rãi đi đến gần gốc cây hai bước, cúi xuống chăm chú nhìn một bãi cỏ ẩm thấp.

Lãnh Quan Ngữ nhìn theo tầm mắt của Thẩm Đa Tình, hai mắt chợt sáng ngời.

Phong Thác Hi nói:

- Xung quanh cỏ cây xanh tốt dày rậm, vì sao lại có một bãi đất khô vàng đến vậy?

Thẩm Đa Tình nói:

- Đào lên xem nào.

Lãnh Quan Ngữ lấy trong người ra một đôi gang tay, nhặt một cành cây khô lên vẽ thành một đường tròn, nhẹ nhàng bôi vạch lớp cỏ trên mặt đất, một mùi lạ xông vào mũi.

Thì ra lớp cỏ này trùm lên mặt đất, dưới thảm cỏ, rõ ràng là một người chết, thi thể đã thối rữa từ lâu, trên thi thể đầy cánh hoa héo rũ, mùi lạ chính là mùi hoa còn sót lại và mùi thi thể thối rữa tanh tưởi hòa quện lại.

Lãnh Quan Ngữ nhíu chặt mày lại, định tiến tới kiểm tra.

Thẩm Đa Tình thấy trên mặt Lãnh Quan Ngữ lộ vẻ ghê sợ, lại liếc nhìn bao tay trắng tinh của hắn, chàng khẽ nói:

- Để ta làm cho.

Nói xong cầm lấy cành cây trong tay Lãnh Quan Ngữ, khẽ gảy những cánh hoa trên thi thể ra.

Bộ ngực trên thi thể bị phanh ra, nội tạng bên trong chẳng biết đi đâu hết, mà bám vào trong lồng ngực chính là một vật hình cầu rất lớn màu đỏ tươi. Nhìn kỹ thì vật hình cầu này là vô số trứng noãn trùng tonhỏ hợp thành, quần quýt từng tầng như quả nho.

- Đây là buồng trứng của nó.

Trứng côn trùng của hồ điệp rất lớn, thân hình của hồ điệp yêu này quả thực là không thể dự đoán được, Thẩm Đa Tình cũng phải giật mình.

Bên cạnh thi thể là một thẻ bài gỗ màu đen. Lãnh Quan Ngữ giật mình nói;

- Đây là “Nhiep Tộ Xã” đuổi bắt hung thủ bị mất tích, không biết thi thể của hai người còn lại ở đâu?

Phong Thác Hi sợ hãi than:

- Những trùng noãn này, một khoảng thời gian nữa..có phải là sẽ...biến thành mấy trăm con điệp yêu?

Lãnh Quan Ngữ cầm lấy thanh đuốc, ngẩng lên nhìn xung quanh:

- Buồng trứng này ở đây, vậy hồ điệp yêu chắc chắn là ở gần đây thôi.

Thẩm Đa Tình nói;

- Trước tiên chúng ta hủy buồng trứng này đi, rồi đi bắt những con điệp yêu giao hoát này.

Dứt lời liền kết thủ ấn, dấy lên một ngọn lửa, hai tay chậm rãi đẩy vào trong thi thể.

Lập tức, nghỉ nghe bên trong thi thể “âm” một tiếng, luồng lửa bốc lên cao, thi thể thối rữa trên mặt đất bằng phẳng nổ tung bắn thẳng vào mặt.

Lãnh Quan Ngữ và Phong Thác Hi bịt mũi lui ra sau vài bước.

Giờ khắc này, mưa đã ngừng, một vài ngôi sao vây quanh mặt trăng mờ ảo dưới màn đêm thâm u, đem chiếu ánh sáng xuống khu rừng yên tĩnh nhưng đầy yêu dị.

Trong ánh lửa rừng rực, một luồng khí lưu bất ngờ nổi lên, gió thổi ào ào tới, hàng vạn hàng ngàn lá cây rơi rụng như mưa, khu rừng cuộn cuộn, như sắp có cơn gió bão đi qua ngọn núi này.

Áo của ba người bị gió thổi bay phần phật, tầm nhìn bị ngăn cản, hít thở khó khăn.

Rồi đột nhiên, một bóng tối nặng nề ụp xuống, một con quái vật cự lớn mở rộng hai cánh từ trên không đáp xuống, mang theo sự mạnh mẽ xông tới những người đang vừa mới đứng bình ổn. Con quái vật nhào tới nhanh chóng đập cánh, ý đồ muốn đập lửa ở bên trong thi thể, đốm lửa bắn khắp nơi, gió thổi từng trận.

Ba người lui xuống mấy trượng, lúc đứng vững lại nhìn kỹ, lập tức đều ngây người.

Đây là một con bướm cực lớn, từ bụng đến đuôi khắp toàn thân vàng rực, hai cánh trải rộng đỏ thẫm lấm tấm những chấm màu tím xanh. Đôi cánh rộng khoảng chừng hơn hai trượng, xòe ra giống như hai cánh buồm đón gió, dưới ánh trăng, xán lạn lóa mắt, mỹ lệ nhiếp hồn.

Mặc dù Thẩm Đa Tình biết là một con điệp yêu, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy cũng không tìm được ghen ghét nhìn trôn trố.

Lúc này, điệp yêu đã dập tắt lửa, nhưng buồng trứng bên trong đã bị tiêu hết không còn sót lại chút gì, chỉ có những mảng tro tàn bay lượn trong gió đêm. Nó chậm rãi xoay người lại, cặp mắt trên trán mở to sáng quắc lóe lên tia màu xanh quỷ dị.

Bốn phía yên tĩnh.

Lãnh Quan Ngữ tay ấn chuôi đao, “xoẹt” một cái, bảo đao đã rút rakhỏi vỏ, sắc bén. Phong Thác Hi cũng cầm kiếm, nín thở ngưng thần, chỉ có Thẩm Đa Tình là lặng yên đứng im, trầm tư bất động.

Con điệp yêu kia bỗng nhiên bổ nhào tới, bốn móng vuốt lợi hại như lưỡi câu chụp tới trước mặt ba người. Lãnh Quan Ngữ di chuyển người đón nhận, hoành đao chém thẳng vào hai chân nó, Phong Thác Hi giờ kiếm lên đâm vào hai mắt nó, dưới sự kích động của chân khí, bảo kiếm ngân vang không ngừng.

Điệp yêu bay lên không trung tránh trường kiếm của Phong Thác Hi, cùng lúc hai chi trước đã bị một đao của Lãnh Quan Ngữ chém trúng, thoáng chốc, máu tươi bắn ra ngoài.

Điệp yêu đau đớn đập hai cánh kích động luồng khí bốn phía, lá rụng cuộn cuộn. Hai người Phong Lãnh cảm thấy trước mắt mờ mịt, như có hàng ngàn hàng vạn cành cây lá rụng bay lượn, đành phải nhắm mắt lại, dựa vào nhĩ lực để chăm chú phân biệt.

Hai cánh điệp yêu lại một lần nữa cụp xuống.

Thẩm Đa Tình nhảy mạnh lên ấy trượng, hai chân lăng không thẳng người đáp trên lưng con điệp yêu. Hai tay duỗi ra, lòng bàn tay hướng lên trời tạo thành quyết, khẽ quát một tiếng, hai luồng chân hỏa từ trong lòng

bàn tay toát ra, lật chưởng đập xuống phía dưới đem hai luồng chân hỏa xiết chặt trên hai cánh của điệp yêu.

Hai cánh bảy màu mỏng như lụa trong nháy mắt bị đốt cháy xuyên thủng, một mùi khí khét lẹt tỏa khắp không khí, hai cánh của điệp yêu lập tức bị cháy rụng rơi xuống đất, nó kêu lên những tiếng thảm thiết không ngớt bên tai.

Lãnh Quan Ngự thừa cơ phi thân lên, chém một đường đao ngang qua, đầu của điệp yêu tức thì bay xéo ra ngoài, lăn trên mặt đất.

Thân hình điệp yêu kịch liệt co rút nhỏ lại, giống như quả khí cầu khổng lồ bị đâm thủng, trong nháy mắt bị hút khô quắt như lá rụng, nằm trên thảm cỏ ẩm ướt không nhúc nhích, thành một vật không còn hình dạng.

Ba người lặng yên.

Phong Thác Hi tra kiếm vào vỏ, tiến lên nhìn hai cánh của nó một chút, than thở:

- Không ngờ một con điệp yêu nho nhỏ này lại trở nên to lớn như thế? Toàn Hoa Châu sao lại có loại yêu nghiệt này vậy?

Lãnh Quân Ngự trầm ngâm nửa khắc, bỗng nhiên nói:

- Không đúng!

Thẩm Đa Tình gật đầu:

- Đúng vậy!

Phong Thác Hi vội hỏi:

- Không đúng chỗ nào?

Thẩm Đa Tình đi qua, nhặt chiếc đầu của hồ điệp đã bị chém đứt lên đưa tới trước mặt Phong Thác Hi, giải thích:

- Chúng ta biết con điệp yêu này, râu của nó đã bị chặt đứt một đoạn, nhưng người xem, xúc giác của con hồ điệp này vẫn còn hoàn chỉnh.

Phong Thác Hi kêu lên:

- Chẳng lẽ còn có điệp yêu nữa?

Chàng còn chưa dứt lời, bốn phía bỗng nhiên đen kịt một mảng, ánh lửa sáng tỏ trên đầu đã bị bóng tối che phủ kín, sâu trong khu rừng rậm vang lên tiếng nổ lớn, giống như có hàng ngàn hàng vạn kỵ binh như sấm sét đang cuộn cuộn lao tới.

6. Chương 6: Là Ai? Lại Có Tiễn Pháp Bá Đạo Cường Mạnh Đến Vậy?

Phong Thác Hi xoay người lại, lập tức choáng váng, Lãnh Quan Ngự vốn luôn điềm tĩnh cũng không tìm được như hít phải luồng khí lạnh.

Chỉ thấy gần trăm con điệp đủ màu huỳnh lệ to lớn như trâu bay lượn trên đỉnh đầu, đất trời trống rỗng như bị chia cắt, mấy trăm con mắt quỷ dị phát ra màu xanh tím biếc giống như những đốm lửa dưới trời đêm.

Đàn bướm nhìn chằm chằm vào ba người nhưng không hề phát động tấn công.

Ba người nín thở định khí, chuẩn bị chống lại đàn bướm. Bầu không khí biến hóa kỳ lạ, không khí như cũng như bị ứ đọng lại.

Bỗng nhiên, đàn bướm đang rối loạn chợt tránh sang hai bên, một con hồ điệp toàn thân màu lam sắc nhẹ nhàng tiến đến, tư thái vô cùng uyển chuyển, hai cánh khẽ lay động, nhẹ nhàng phấp phồng

như sóng biển mênh mông xanh thẳm vô bờ, đôi mắt trên trán phát ra màu xanh thẳm loang loáng, giống như phong thái vương giả.

Đàn bướm dường như rất cung kính đối với hồ điệp màu lam này, theo sau con điệp yêu màu lam còn có hai con hồ điệp cũng to lớn như vậy, một con toàn thân đen kịt, con kia toàn thân trắng muốt, giống như là cả hai họ pháp. Râu bên trái của con màu đen rõ ràng là ngắn hơn ba tấc.

Ba người thấy đàn bướm dàn trận thế dường như đã được huấn luyện làm thành hai đội quân để chiến đấu, liền không kìm được đưa mắt nhìn nhau.

Thẩm Đa Tình đã có hơn mười năm trăm yêu trừ ma, cuộc đời đã từng gặp vô số tinh quái yêu ma, nhưng chưa bao giờ gặp phải loài điệp yêu đông đảo mà lại đẹp dễ mỹ lệ huyền ảo xán lạn như này, lập tức trầm giọng nói:

- Trên người Lãnh hộ vệ còn lửa không?

Lãnh Quan Ngữ còn chưa trả lời, điệp yêu màu lam đột nhiên kích động vùng cánh trái, mấy trăm con hồ điệp đang che phủ trên đỉnh đầu lập tức lao xuống, râu cứng, sắc sảo dày đặc giống như hàng trăm chiếc lưới chụp lớn sắc bén quay vòng trên không chụp xuống đầu ba người dưới mặt đất.

Thẩm Đa Tình vội vàng kết ấn thủ, song chưởng đặt trước ngực vẽ thành một luồng sáng bạc bao quanh ba người. Đàn điệp yêu chạm phải luồng sáng bạc lập tức bị một lực mạnh cứng ngắc đẩy bắn ngược trở lại.

Trong lòng Phong Thác Hi biết đây chính là kết giới mật tông trong truyền thuyết nhưng không biết có thể ngăn cản được bao lâu.

Lãnh Quan Ngữ lấy một nửa đoạn lửa ra, la lên:

- Ý Thẩm huynh là dùng hỏa công?

Thẩm Đa Tình vừa cởi áo khoác, vừa hét:

- Đúng vậy. Các người cởi áo khoác ngoài ra châm lửa.

Lúc này, hai con hắc bạch điệp yêu ở phía sau con điệp yêu màu lam cũng lao xuống tấn công, mồm phun ra một luồng âm khí lạnh lẽo. Kết giới mà Thẩm Đa Tình trong lúc nóng vội vẽ ra trong nháy mắt đã bị phá tan, đàn điệp yêu lao xuống cực mạnh.

Phong Thác Hi vùng kiếm tạo nên một luồng hàn khí, kiếm quang ngùn ngụt đón đàn điệp yêu. Thanh bảo kiếm này của hắn là do Nữ vương ban tặng, chém sắc như chém bùn, thế kiếm múa lên như loang loáng chém được hơn mười con bướm đang lao xuống, máu tươi bắn văng khắp nơi.

Cùng lúc đó, Lãnh Quan Ngữ dùng lửa đốt chiếc áo khoác của Thẩm Đa Tình đã được ném tới, thả người bay đến chỗ đàn bướm, tay phải múa đao bảo vệ quanh thân, tay trái cầm chiếc áo đã cháy rực quét ngang qua cánh của đàn bướm.

Lập tức một mùi khét lẹt tràn khắp nơi, cánh bướm bị lửa bén vào rụng tơi tả như mưa, điệp yêu từ giữa không trung đều rơi xuống.

Đột nhiên, con điệp yêu màu trắng đang công kích Thẩm Đa Tình bỗng quay đầu lại tập kích về hướng Lãnh Quan Ngữ, hai chi phía trước sắc bén lợi hại như móc câu chụp vào lưng Lãnh Quan Ngữ. Lãnh Quan Ngữ nghiêng người dùng chiếc áo cháy rực quăng vào đàn bướm bên trái, vào đầu con điệp yêu màu đỏ sậm ở ngay giữa.

Lãnh Quan Ngữ nhanh chóng quay lại nghiêng đón con điệp yêu màu trắng, tay trái cầm râu của nó, tay phải cầm đao chém ngay đầu nó. Bạch điệp cuồng quát giờ hai chi lên đỡ, chỉ thấy máu tóe lên, hai chi đã bị chặt đứt.

Phía bên này, Thẩm Đa Tình bắn ngọn lửa rực từ trong lòng bàn tay, thân hình di chuyển nhanh như chớp đi vào trong đàn bướm đã loại bỏ hơn mười con điệp yêu, dưới chân đều là những phần còn lại của cánh, các chi đã bị đứt đoạn. Trên không trung vẫn có hơn hai mươi con hồ điệp yêu mị lắc lư chiếm cứ đỉnh đầu, không ngừng tấn công mạnh mẽ vào họ.

Bỗng nhiên, điệp yêu màu lam phát sinh một tiếng kêu thê lương kéo dài, hai cánh lớn dài rộng hơn ba trượng mở ra như buồm thuyền, trong rừng rậm nổi lên làn gió cuồng mạnh, cành rụng lá rơi cuộn cuộn không ngừng. Đàn điệp yêu bỗng nhiên như được cổ vũ lập tức phân tán lại một vòng tấn công mạnh xuống.

Ba người trên mặt đất bị gió thổi lung lay như sắp bị bay đi, hai mắt đau đớn không thể mở ra được, dưới chân cũng bị cơn lốc làm cho không đứng vững được.

Ngay trong nháy mắt, trong rừng rậm đen kịt đột nhiên xuất hiện một luồng kim quang mạnh, cắt gió chém mây như tia chớp từ trên trời cao xẹt tới. Kim quang chợt lóe lên, chỉ nghe điệp yêu màu lam thét lên một tiếng kêu chói tai thê thảm ngán ngùi, sau đó đất trời yên ắng.

Tia sáng cường mạnh bất thành linh xảy ra, hai người Phong Lãnh haimắt đau đớn không nhìn thấy gì, chỉ có Thẩm Đa Tình là nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một mũi tên ngắn, chuẩn xác bắn vào đầu con điệp yêu.

Một mũi tên bị mất mạng.

Là ai? Lại có tiền pháp bá đạo cường mạnh đến vậy?

Lúc này, ẩn hiện dưới ánh trăng, một thiếu niên mặc trường bào màu than chì từ trong rừng rậm thông thả bước ra, tay cầm đoản cung màu đen, lưng đeo túi tên, ước chừng hai mươi mốt hai hai tuổi, mắt xé, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, giữa trán tỏa ra khí chất không thể bỏ qua.

Lãnh Quan Ngữ kinh ngạc kêu lên:

- Kinh Lôi tướng quân?

Người đó chính là một trong tứ đại danh tướng của triều đại đương thời, Kinh Lôi tướng quân Bộ Lưu Tiên.

Bộ Lưu Tiên chưa trả lời, đã hét một tiếng:

- Lãnh hộ vệ cẩn thận!

Nói xong thân hình chợt lóe lên, đã tới phía sau Lãnh Quan Ngữ bắt lấy chiếc râu của điệp yêu.

Lãnh Quan Ngữ quay đầu lại, chỉ thấy trên đỉnh đầu mình là một con hắc điệp yêu rất lớn, sáu chiếc móng vuốt sắc bén chộp tới, tay trái Bộ Lưu Tiên khẽ động đẩy Lãnh Quan Ngữ lui ra ba trượng, tay phải giơ cung lên chắn ngang, nét mặt bỗng nhiên đau đớn, đã bị móng vuốt cào rách ba vết máu.

Phong Thác Hi nhảy dựng lên, một kiếm quét ngang đã chém hắc điệp yêu thành hai đoạn.

Vào lúc này, đàn điệp yêu đã không còn thủ lĩnh, trận thế đã loạn. Thẩm Đa Tình đột nhiên gầm lên giận giữ, mở năm ngón tay hướng lên trời, vẽ một đường sáng đỏ tươi đẹp sáng rực tấn công mãnh liệt về hướng đàn điệp yêu. Đàn điệp yêu kêu lên thảm thiết, trong khoảnh khắc, chỉ thấy lửa thần cháy rừng rực lên ấy trượng, nóng rực bức người.

Bốn người tránh lui ra, yên lặng không nói gì.

Bộ Lưu Tiên khẽ liếc nhìn Thẩm Đa Tình, ánh mắt sâu thẳm như hàn đàm.

Lãnh Quan Ngữ ngẩng lên thấy trên trán sát hàng mi có ba vết máu, máu đang chảy liên tục liền vội lấy ra một chiếc khăn trắng đưa qua.

Bộ Lưu Tiên mỉm cười nhận lấy, nhẹ nhàng giữ ở trên trán, nói:

- Cảm ơn!

Lãnh Quan Ngữ khẽ liếc nhìn Bộ Lưu Tiên. Từ nhỏ hắn đã kiên cường tự lập, trước sau không thiếu nợ ai, cũng không để ai nợ mình. Tối nay hắn lại đỡ một kích thay mình, giờ ngược lại còn cảm ơn mình, Lãnh Quan Ngữ nhất thời không biết phải làm sao, cũng không biết phải nói gì thêm nữa.

Đúng lúc này, Phong Thác Hi quay đầu hỏi:

- Bộ tướng quân sao tới đây?

7. Chương 7: Quả Nhiên Là Chủ Nào Thì Quân Thế Ấy, Đều Là Kẻ Tiểu Nhân Vô Sĩ Đê Tiện.

Bộ Lưu Tiên mỉm cười, nói:

- Buổi tối ta tuần thành đến Hoa Uyển, chợt thấy phía Lâm Đồng Sơn có ánh sáng khác thường, liền tới xem. Không ngờ lại có hồ điệp lớn như vậy?

Hắn mặc dù được gọi là “Hung hữu kinh lôi, diện nhược bình hồ”, nhưng khi gặp điệp yêu như vậy cũng không tránh khỏi ngạc nhiên.

Phong Thác Hi cười khổ nói:

- Đúng vậy, thật sự ngoài ý muốn mọi người. May mà có Thảm huynh ở đây. Đúng rồi, để ta giới thiệu hai vị với nhau.

Nói xong, giới thiệu hai người, khách sáo vài câu.

Lúc này, lửa đã yếu đi, điệp yêu đã bị tiêu diệt hết. Bốn người lại đi tìm tòi xung quanh khu rừng một lần, cũng không có nơi nào dị thường. Phía đông đã ló rạng, trời đã sáng rồi.

Bộ Lưu Tiên đề nghị:

- Không bằng chúng ta về thành trước, đợi ngày mai tiểu đệ sai người tới, lại lên Lâm Đồng Sơn tỉ mỉ tra rõ.

Thảm Hi Vi hoảng hốt nghe được tiếng nước róc rách bên tai, rõ ràng.

Nàng lo lắng mở mắt ra, đập vào mắt là một cánh tay trắng trẻo thon dài, ngón tay út đeo một chiếc nhẫn ngọc bích. Chất ngọc không rãnh, chạm trổ tinh mỹ nhãn nhụy.

Chủ nhân của bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, một dòng nước ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, thấm thấu tới toàn thân, một cảm giác thư thái vô cùng làm nàng không kìm được khẽ khẽ thở sâu.

Một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Có đói bụng không? Ta hái quả dại rồi.

Nàng mở bừng mắt, hoàn toàn tỉnh táo:

- Người là ai?

Ai ngờ vừa mở miệng, trên mặt đầy đau đớn, nàng thăm kinh hãi đưa tay lên sờ, lại bị bàn tay kia giữ lại ấn xuống.

Nàng quay đầu lại nhìn, kinh hãi kêu lên:

- Người là người hay quỷ?

Nam tử kia phì cười:

- Làm người sợ à? Ngại quá, ta vốn xấu một chút thôi.

Dứt lời xoay người cầm lấy một chiếc gáo đi múc nước suối.

Thảm Hi Vi thấy vóc người hắn cao gầy, tuấn tú, từ đằng sau nhìn không thể nghĩ người này lại có khuôn mặt xấu xí dữ tợn như mãnh quỷ, nàng lẩm bẩm: Còn nói mình xấu một chút thôi, thanh thiên bạch nhật có thể hù chết người ta đó.

Giọng nói của nàng dù rất nhỏ, nhưng từng câu từng chữ vẫn bay vào tai nam tử đang lấy nước suối.

Trong mắt hắn hiện lên ý cười, cầm gáo nước đưa tới trước mặt nàng, nói:

- Mặt của người bị cây cuốn cào bị thương, ta vừa bôi thuốc cho người.

Thẩm Hi Vi nhận lấy gáo nước, soi khuôn mặt mình, thấy bên gò má trái có hai vết thương dài nửa tấc màu tím sẫm.

Tính cách nàng phóng khoáng, đối với dung mạo xấu đẹp, nhìn xong liền đặt gáo nước sang bên cạnh, nói:

- Ta đói bụng quá, quả ở đâu?

Nam tử sững sốt, không ngờ lại trên đời lại có nữ tử không quan tâm tới tướng mạo của mình, liền hỏi:

- Người không sao chứ?

Thẩm Hi Vi vẫn chưa biết nam tử này đã nhìn thấu thân phận nữ nhi của mình, còn tưởng là hỏi vấn đề sức khỏe của mình, liền đáp:

- Chắc là không sao rồi.

Nói xong đứng lên duỗi lưng, bên hông đột nhiên đau xót, chợt nhớ rã rời đánh cược với Tiêu Vô Cấu. Nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời, đã là giữa trưa rồi, vậy là đã chắc chắn thua rồi, một nỗi buồn nản và giận hờn hiện lên trên mặt.

Nam tử rửa sạch hai quả đại, thấy vẻ mặt nàng bất thường, an ủi:

- Người đừng lo lắng, bôi thuốc này xong sẽ không để lại vết gì đâu.

Nàng nhìn hắn, bỗng nhiên cười nói:

- Có người ở đây, ta tuyệt đối không hề lo lắng.

Nam tử hơi sững sốt, lập tức hiểu ra, cơ mặt co giật, cũng không biết là giận hay là cười.

Thẩm Hi Vi thấy diện mạo hắn ghê gớm nhưng con người rất hiền lành nên không chút sợ hãi, cầm lấy một quả đại trong tay hắn, cắn một miếng, nhồm nhoàm nói:

- Là người cứu ta từ trong rừng ra à?

Nam tử gật đầu.

Nàng lại hỏi:

- Ta nhớ trước khi hôn mê có một người như âm hồn quỷ dữ giữ lấy ta, người đó...

Nam tử tiếp lời:

- Cũng là ta!

Nàng kinh ngạc một chút, rồi lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào hắn nói:

- Vì sao người làm ta sợ? Rốt cuộc người là ai?

Nam tử cười nói:

- Người giữa núi hoang. Ha ha, ta thấy người đã không sao rồi, mau xuống núi đi, Kim Việt Sơn không thích hợp ở lâu. Theo dòng suối đi xuống dưới, thấy hai tảng đá lớn thì rẽ trái có một đường nhỏ, đó là đường xuống núi.

Dứt lời, thân hình nhoáng lên nhún mấy cái đã mất hút trong khu rừng sâu thẳm.

Thẩm Hi Vi ngây ra, cảm thấy khu rừng này thật cổ quái, lại nghĩ mình cả đêm không về, nhất định ca ca sẽ lo lắng sốt ruột. Nghĩ đến đây, nàng chỉ hận không thể lập tức xuống núi, liền phi thân theo đường suối mà đi.

Phía sau nàng, nam tử đẩy cành cây ló đầu ra, trên mặt có hơn mười vết sẹo đỏ tím xoắn xuýt dữ tợn đáng sợ, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ trong trẻo ít ai có.

Thẩm Hi Vi đứng trên con đường quanh co hẹp dài giữa núi, ngẩng lên nhìn ngọn tháp màu chì trên đỉnh núi cao chót vót trong mây mù, do dự chốc lát, rốt cuộc xoay người xuống núi.

Trải qua một đêm, nàng đã sớm đem những bức bối của ngày hôm qua ném đi hết, chỉ một lòng nhanh về để gặp ca ca.

Đúng lúc này, chợt nghe đằng sau có người gọi:

- Này, tiểu huynh đệ, người đứng lại.

Nàng nghe tiếng gọi quay đầu lại, thấy ba bóng người chạy tới, chính là ba tùy tùng hôm qua, lập tức dừng lại, nói:

- Các người muốn gì?

Một người đi đầu vội cười nói:

- Tiểu huynh đệ, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý.

Nàng thấy ba người đó bỗng trở nên khách khí, càng thêm nghi hoặc:

- Hừ! Có chuyện thì nói mau, đừng rầm thối nữa.

Người kia cười hắc hắc:

- Xin tiểu huynh đệ theo chúng ta lên núi một chuyến.

- Không rảnh.

Nàng hừ một tiếng, xoay người định đi.

Hai người khác lại nhảy người lên chặn lối đi của nàng:

- Chúng ta phụng lệnh Tiêu tướng quân, đưa người lên núi.

Thì ra, đêm qua Tiêu Vô Cấu không tìm được nàng, nhưng lại gặp được ba thuộc hạ của mình. Hắn thấy sắp đến giờ hẹn với ân sư, liền bảo bang người tiếp tục đi tìm kiếm, còn mình thì lên núi trước.

Ba người này tìm cả đêm mà không có kết quả gì, đang bất đắc dĩ định lên núi phục mệnh, bỗng nhiên thấy nàng từ đâu xuất hiện, nào đơn giản chịu để nàng đi.

Nàng chau mày, hỏi ngược lại:

- Tiêu tướng quân? Chính là cái tên đen như than kia à? Người nói với hắn, hắn không thật sự thắng, ta sẽ không đi làm lính cho hắn đâu.

Người kia nói:

- Việc này không phải do người quyết định.

Dứt lời, ba người phi thân đến, sáu cánh tay như chớp điểm mười hai huyệt đạo quanh thân nàng.

Nàng tức giận mắng to:

- Các người dám đánh lén, quả nhiên là chủ nào thì quân đấy, đều là kẻ tiểu nhân đê tiện vô sỉ.

8. Chương 8: Vào Năm Đói Nào Nhiều Nhiều Năm Trước, Có Một Nữ Tử Gầy Gò Đã Từng Cướp Viên Kẹo Đ

- Chúng ta chỉ phụng mệnh hành sự, đắc tội rồi.

Thẩm Hi Vi tức giận, mắng Tiêu Vô Cấu:

- Đợi ta gặp được con heo đen, tên khốn kiếp đó, ta nhất định sẽ lột da tróc thịt hắn.

Ba người nghe nàng mắng tướng quân họ là heo đen, liền khề liếc nhìn nhau. Một người đưa tay điểm á huyệt của nàng, cười khổ nói:

- Để hần ta yên lặng chốc lát đi.

Dứt lời vác nàng lên vai, chạy lên đỉnh núi.

Không bao lâu, bọn họ chạy tới trước một tháp cổ mây núi vờn quanh, cửa chùa cao chót vót, bên cạnh là hai pho tượng mắt trợn kim quang, tướng mạo dữ tợn, trên thân tháp hùng tráng rộng rãi có khắc ba chữ “Hải vân tự” phong cách cổ xưa vuông vức cứng cáp.

Ba người thả Thẩm Hi Vi xuống, cung kính đứng ở trước cổng núi, nét mặt đều nghiêm túc, nín thở tĩnh khí như đang chờ lạy bái một vị thần thánh trang nghiêm.

Thanh thiên bạch nhật, trong tháp cổ này không một bóng người, chỉ có tiếng chim hót véo von.

Ánh mặt trời chiếu rọi gay gắt, Thẩm Hi Vi bị phơi nắng trán đầm mồ hôi, chảy ròng ròng vào vết thương ở gò má, nàng đau đến nhú máu. Mặc dù miệng không nói được, nhưng từ trong lòng đã sớm đem tám đời tổ tông của ba người này ân cần hỏi thăm rồi.

Tận đến lúc mặt trời ngã về phía Tây, mới có một tiểu đồng mặc áo xám mặt mũi thanh tú từ trong tự đi ra, thấy bọn họ thì nhú máu nói:

- Sao giờ này mới đến? Tiêu tướng quân giục ta đi ra xem hai lần rồi, mau đi theo ta.

Bốn người họ đã đứng dưới ánh mặt trời chói chang tròn bốn canh giờ rồi, thế mà tiểu đồng này lại còn oán trách bọn họ – là sao giờ mới đến?

Thẩm Hi Vi tức giận chỉ muốn ngắt đi, nhưng ba người kia lại cung kính:

- Làm phiền rồi.

Ba người khiêng nàng đi theo tiểu đồng qua đại điện, tiến vào bên trái điện, đi về sương phòng phía sau.

Trong tự tao nhã thanh tịnh, trước mặt toàn lá xanh, đàn hương lượn lờ, mọi sự phiền nhiễu của hồng trần như đã lâu không nhập vào đây, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác thanh tĩnh phẳng lặng không nói nên lời.

Tiểu đồng sau khi dẫn ba người đi vào sau sương phòng thì biến mất, bên trong đã chuẩn bị sẵn bàn trà và bộ ấm trà, nhưng ba người này không dám ngồi xuống, vẫn còn đứng thẳng lưng, cụp mắt đứng yên.

Thẩm Hi Vi mắt sắc bén nhìn xuyên qua song cửa của sương phòng, thấy cách đó không xa có đình bát giác, có hai người đang ngồi đánh cờ.

Người bên trái mặc trường bào màu than chì, tóc bạc trắng phát phơ, nhưng khuôn mặt lại trơn bóng tú nhã như thiếu niên.

Người bên phải chừng bốn lăm bốn sáu tuổi, ôn hòa nho nhã, thâm trầm, đang vờn về nốt ruồi đen trầm tư không nói.

Đứng bên cạnh hai người họ là một huyền y nam tử cao ngất, chính là Tiêu Vô Cấu.

Lúc này, người đàn ông trung niên bỗng quay sang nói với Tiêu Vô Cấu:

- Tiêu tướng quân, nhìn giúp ta xem, quân cờ kia đặt ở đâu thì được?

Người tóc bạc trắng ngẩng lên nhìn Tiêu Vô Cấu, mỉm cười không nói.

Tiêu Vô Cấu nhìn bàn cờ, nói:

- Theo văn bối thấy, quân cờ của Phong tiền bối hình như đi vào góc chết, không có đường đi nữa rồi.

Hai mắt người đàn ông trung niên lóe sáng, quăng quân cờ đứng lên cười to, nói:

- Nói như vậy, ta đành phải chịu thua rồi.

- Phong công tử khiêm nhường rồi.

Người tóc bạc cũng mỉm cười đứng dậy, nói với Tiêu Vô Cấu:

- Ta vẫn thấy người tinh thần không yên, có việc thì nhanh đi đi.

Tiêu Vô Cấu lên tiếng trả lời, rồi đi thẳng đến sương phòng, đẩy cửa vào thì thấy hai vết cào thâm tím trên khuôn mặt trắng mịn của Thẩm HiVi, vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Là ai làm người bị thương?

Thấy nàng không đáp lời, chỉ mở mắt trừng trừng nhìn mình, lại nghiêng đầu chuyển ánh mắt sang ba người kia.

Một người trả lời:

- Hắn ăn nói lung tung, cho nên thuộc hạ điểm á huyết của hắn.

Tiêu Vô Cấu gơ tay định giải huyết đạo của nàng, bỗng dừng lại, cười nói:

- Chúng ta đã đánh cược, người đã thua rồi. Từ giờ trở đi, người chính là sĩ tốt của ta. Nhưng để đề phòng người trên đường đổi ý giờ trò lừa gạt, đợi đến lúc vào trong quân rồi, ta mới giải huyết đạo cho người.

Thẩm Hi Vi nghe vậy tức giận mặt đỏ phừng lên, nhắm mắt lại không để ý tới hắn nữa.

Tiêu Vô Cấu nhướn mày cười nói:

- Chuẩn bị ngựa xuống núi.

- Tướng quân, đêm qua trời mưa, ngựa chúng ta để ở dưới chân núi.

- Ồ, vậy xem ra đành phải dùng dây trói hắn ta lại, khenh xuống núi thôi.

Tiêu Vô Cấu giả bộ, trong giọng đầy ý trêu chọc.

**

Toàn Hoa thành, thính đường Phong Thiên Phủ.

Thẩm Đa Tình vừa đặt mâm xuống ghế, đã lập tức bật dậy như bị chạm phải nước sôi :

- Người nói gì? Hắn từ tối qua đến chiều nay vẫn chưa về?

- Tiểu nhân cho rằng hắn đi cùng với công tử...

Gia phó sợ hãi liếc nhìn Phong Thác Hi.

Phong Thác Hi vội hỏi:

- Thẩm huynh xin đừng nóng. Tiểu đệ lập tức phái người đi hỏi thăm.

Nói xong xoay người nói với Gia phó:

- Đi mời quản gia tới đây.

Chốc lát, một người đàn ông trung niên mặc cẩm bào màu xanh bước nhanh vào.

Phong Thác Hi tả lại dung mạo của Thẩm Hi Vi, lệnh cho ông ta dẫn người đi tìm.

Bộ Lưu Tiên đứng ở bên nghe vậy, đột nhiên hỏi:

- Một thư đồng như vậy, hôm qua tiểu đệ có gặp một người, không biết có phải là người mà Thẩm huynh muốn tìm không?

Thẩm Đa Tình vội hỏi tỉ mỉ và cụ thể tình hình.

Bộ Lưu Tiên nói:

- Hôm qua tiểu đệ dẫn Tiễn Vân công chúa đi đến cửa hàng y phục trên đường cái phía tây...

Lập tức đem tình hình lúc đó kể lại.

Thẩm Đa Tình than thở:

- Chính là nó rồi. Cái tính gây chuyện thị phi không thể nào thay đổi được.

Phong Thác Hi đã nhận ra quan hệ giữa Thẩm Đa Tình và tiểu thư đồng này không hề tầm thường, lúc này lại thấy Thẩm Đa Tình sốt ruột lo lắng, đứng ngồi không yên, liền nói:

- Để ta đích thân đưa Thẩm huynh đi. Bộ tướng quân, ta xin lỗi không tiếp được.

Bộ Lưu Tiên vội nói:

- Hai vị xin tự nhiên.

Thẩm Đa Tình cũng không khách sáo gì nữa, hai người vội vàng đi.

Lúc này, Lãnh Quan Ngữ cầm bội đao:

- Ta phải về “Nhiếp Tộ Xã”, sợ là cũng không thể tiếp Bộ tướng quân được.

Bộ Lưu Tiên cười nói:

- Ta cũng nên quay về chuẩn bị lực soát trên núi.

Lập tức, hai người sóng vai đi ra cửa, một người đi hướng đông, một người đi hướng tây.

Bộ Lưu Tiên đi qua góc tường, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại. Trong nắng sớm, dáng người gầy thanh tú của Lãnh Quan Ngữ, áo bào màu tro bị gió thổi khẽ lay động, giống như một làn khói mờ nhạt, sự lạnh lùng trong đáy mắt sâu như hàn đàm của Bộ Lưu Tiên dần dần tan đi.

Hắn biết, hắn không còn nhớ rõ vào năm đó nào nhiều năm trước, có một nữ hài tử gầy gò đã từng cướp viên kẹo đường trong tay hắn.

Nhưng hắn lại còn nhớ rất rõ, ánh mắt của cô gái nhỏ đó, trong veo sáng ngời bức người.

Lãnh Quan Ngữ trở về Nhiếp Tộ Xã, đem sự việc đêm qua viết một bức thư, cuộn lại thành cuộn nhỏ, cho ngón tay lên miệng huýt lên, tức thì một con chim nhỏ đen tuyền mềm mại bay tới trước cửa sổ.

Lãnh Quan Ngữ cột phong thư vào đuôi nó rồi tung nó bay ra ngoài, xoay người lại ngồi trên ghế nhắm mắt tĩnh tu.

Không bao lâu, ngoài cửa có người nói:

- Lãnh đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, nên đi làm nhiệm vụ thôi.

- Biết rồi.

Lãnh Quan Ngữ lên tiếng trả lời, mở rộng cửa, cả người đứng thẳng tắp.

Thị vệ thấy vẻ mặt Lãnh Quan Ngữ bình lặng như hồ thu, mắt sáng như sao đêm, đôi môi cong lên, khuôn mặt càng hiện rõ sự nghiêm trang lạnh lùng hơn xưa, lập tức cúi đầu, hai tay dâng bội đao lên.

Lãnh Quan Ngữ nhận bội đao, ra ngoài đi tới Chiêu Dương cung.

Trong Minh Hoa điện lộng lẫy trang nghiêm hương khói vẫn vút, không có chút tiếng động nào. Ân Tư, một trong tứ đại kỳ Vũ Lâm hai mắt sáng ngời, tay cầm bội kiếm đứng hiên ngang trước điện, thấy Lãnh Quan Ngữ thì mỉm cười gật đầu.

Lúc này, trong điện vọng ra một âm thanh mềm mại nhẹ nhàng nhưng cũng vô cùng uy nghiêm:

- Là Quan Ngữ phải không? Vào đi.

Lãnh Quan Ngữ bước nhanh vào điện, đang định hành lễ.

- Miễn đi!

Phía sau rèm che màu vàng, một bóng người uy nghiêm dựa vào ghế ngồi, trong giọng nói mềm mại chứa đầy vẻ lưỡi nhác:

- Vụ án nông dân trồng hoa thê nào rồi?

Lãnh Quan Ngữ đem sự việc tối qua kể lại một lượt, rồi lại nói:

- Triều đại từ khi lập quốc tới nay Càn Khôn trong lành, thái bìnhthịnh thế, lần này bỗng nhiên xuất hiện điệp yêu giết người, thần choràng rất không tầm thường.

Trong điện yên tĩnh.

Một lúc lâu, sau màn lại vọng ra một âm thanh biếng nhác:

- Tháng này người sẽ không phải vào cung nữa.

Ánh mắt Lãnh Quan Ngữ căng thẳng, nhưng sắc mặt vẫn bình ổn. Giọng nói kia lại thở dài, tiếp tục nói:

- Chuyên tâm phá án đi.

- Vâng!

Lãnh Quan Ngữ lên tiếng trả lời, đi ra ngoài cửa nguy nga, rồi mới khẽ thở nhẹ ra.

Mười lăm tuổi chàng vào cung làm việc, giờ đã bảy năm rồi mà chẳngbao giờ gặp phải chuyện quý dị như đêm qua vậy. Đang trầm tư không hiểu, chợt trong đầu lóe lên hiện ra ba vết máu kia, không tìm được thăm than một tiếng, đánh ngựa quay về Nhiếp Tộ Xã, vào phòng tìm lấy một chiếcchộp nhỏ cất vào người, rồi nhanh chóng ra khỏi cửa đi về hướng Tây.

Một lát sau đã đi tới cửa chính Kinh Lôi Phủ, xuống ngựa nói:

- Ta tìm Bộ tướng quân.

Người gác cổng nhận ra thân phận của Lãnh Quan ngữ, để chàng đi vào. Ở chái nhà sớm có người đón chàng vào phòng khách, dâng nước trà, đi vàothông báo.

Lãnh Quan Ngữ đợi rất lâu, không có ai đến, liền đặt hộp gỗ lên bànchuẩn bị đi về, chợt nghe ngoài hành lang có tiếng một nữ tử:

- Lưu Tiên, người nói cho ta biết, rốt cuộc ai làm người bị thương vậy? Ta nhất định sẽ hỏi tội chém đầu kẻ đó.

Trong giọng nói của Bộ Lưu Tiên có kiềm chế sự kiên nhẫn:

- Ta nói rồi, là ta không cẩn thận.

Giọng nữ kia ngang ngược:

- Sao thế được? Nào có ai tự biến mình thành như này? Lẽ nào...là nữ nhân cào người?

Trong giọng nói mơ hồ như khóc.

- Công chúa xin đừng nói bừa.

Giọng điệu của Bộ Lưu Tiên dần trở nên nặng nề.

- Chẳng phải ta nói là không có ai thì có thể gọi tên của ta mà, có phải người đã thật sự có nữ nhân khác...

Nghe thế, Lãnh Quan Ngữ đã biết nữ tử này là Tiễn Vân công chúa, cũng không ngờ vị công chúa kiêu căng ai cũng biết này lại nhân nhượng vớiBộ Lưu Tiên đến vậy, xem ra quan hệ giữa hai người đó không tầm thường.

Nghe tiếng bước chân đến gần, Lãnh Quan Ngữ tiến thoái lưỡng nan, BộLưu Tiên một chân đá vào cửa, ngược mắt lên nhìn thấy Lãnh Quan Ngữ, lập tức mặt đỏ bừng, trong lòng biết những lời vừa rồi mình nói Lãnh QuanNgữ đã nghe thấy, hấn chán nản chỉ muốn quay người lại bóp chết Tiễn Vân công chúa mà thôi.

Hôm nay hấn vừa về phủ thì đã bị Tiễn Vân công chúa dính lấy, liên tục chất vấn vết thương trên trán hấn. Hấn là người ôn hòa điềm tĩnh màcũng không kiềm chế được, nghe người hầu báo là có khách tới, hấn chỉ nói một câu là đã biết, nhưng không ngờ khách tới lại là Lãnh Quan Ngữ.

Lúc này, Tiễn Vân công chúa cũng theo vào. Lãnh Quan Ngữ khom người chào.

Tiến Vân công chúa nhướn mày hỏi:

- Lãnh hộ vệ, mới sáng sớm người tới đây làm gì?

Lãnh Quan Ngữ cầm lấy hộp gỗ trên bàn, đáp:

- Ta tới đưa cho Bộ tướng quân cái này.

Hai mắt Tiễn Vân sáng lên:

- Hả? Người biết chuyện hần bị thương? Nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lãnh Quan Ngữ liếc Bộ Lưu Tiên, nói:

- Đêm qua, ta cùng với Bộ tướng quân săn bắn ngoài thành, hần không cẩn thận bị chim quái cào thương. Cho nên ta mang thuốc đến cho hần.

Sắc mặt Tiễn Vân lập tức nguôi giận, liếc xéo Bộ Lưu Tiên, gắt giọng:

- Sao người không nói sớm? Làm hại người ta nghĩ lung tung.

Bộ Lưu Tiên thấy cả người lạnh ngắt, kinh ngạc không nói nên lời.

Lãnh Quan Ngữ thăm buồn cười, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, trả lời:

- Chắc là Bộ tướng quân không muốn công chúa lo lắng.

Bộ Lưu Tiên càng nghe càng thấy không bình thường, vội nói:

- Ta và Lãnh hộ vệ còn có việc phải bàn bạc, ngày khác công chúa đến nhé.

Tiến Vân cười nói:

- Được. Ta về cung trước đây.

Nàng đi ra đến cửa, bỗng xoay người lại, nói:

- Các người lần sau đi săn bắn nhớ nói với ta một tiếng, ta đi cùng với các người.

Thấy Bộ Lưu Tiên gật đầu thì nàng mới hài lòng rời đi.

Bộ Lưu Tiên quay người lại, thấy nét mặt luôn luôn lạnh lùng của Lãnh Quan Ngữ ẩn chứa ý cười, liền đỏ mặt.

Lãnh Quan Ngữ thấy vị đại tướng quân được gọi là Kinh Lôi sắc mặt lúc nào cũng trầm tĩnh này chỉ trong thời gian ngắn mà đã hai lần đỏ mặt ngượng ngùng, thật sự không kìm được phì cười ra, hai gò má trắng mịn khẽ ửng hồng, ánh mắt rạng rỡ, lúm đồng tiền khẽ ẩn hiện trên khóe miệng, một sự thanh lệ lay động lòng người không thể diễn tả được.

Bộ Lưu Tiên nhìn mà ngây người.

9. Chương 9: Vô Số Hồ Điệp Hình Thành Một Thanh Thế Lớn Bay Thăng Lên Trời, Như Đàn Ong Mật Bay Lượn

Mặt trời ngả về phía Tây, giờ Dậu vừa qua, đường núi trong rừng đã tụ những tầng sương khói mỏng bị ánh mặt trời chiều đỏ rực còn sót lại chiếu nhuộm thẫm làm ánh lên những màu đỏ thẫm tím nhạt như tấm mạng to lớn quái dị bao phủ khắp nơi.

Tiêu Vô Cầu đứng dưới chân núi Kim Việt Sơn nhú mày trầm tư.

Bọn họ đem qua đã buộc ngựa ở chỗ này, hôm nay chỉ còn lại năm dây cương và một bãi máu loãng. Xung quanh cỏ dại trong vòng hơn mười trượng giống như bị một khối đá lớn ép chặt lấy bị hãm sâu ở trong lòng đất, trên mặt đất có những dấu vết móng vuốt hỗn loạn, vô cùng lầy lội.

- Kha Nhung, người thấy sao?

Tiêu Vô Cấu hỏi một người trong đó.

Kha Nhung là người nhiều tuổi nhất trong ba người, lập tức bước tới hai bước, trả lời:

- Nhìn những dấu vết móng vuốt này, như là mãnh thú giữa rừng.

Tiêu Vô Cấu cười lạnh nói:

- Mãnh thú này vừa ăn thịt ngựa của chúng ta, chúng ta phải tìm ra, lột da của chúng. Các người hãy đi tìm xung quanh đi!

Ba người vâng lệnh đi.

Tiêu Vô Cấu chợt thấy Thẩm Hi Vi ngồi dưới tán cây cả nửa ngày không hề động tĩnh gì, liền bước lên xem, không tìm được lác đầu khê thở dài:

- Thật sự chưa từng thấy ai có thể ngủ dễ như này.

Chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, hàng lông mi dài phủ lên đôi mắt, đôi môi mọng đỏ điểm lệ, sống mũi thẳng thanh tú, làn da dưới ánh nắng màu ngà sáng bóng, hai vết xước trên gò má trái càng tăng thêm nét quyến rũ kỳ lạ trên khuôn mặt nàng.

Tiêu Vô Cấu nhìn nhìn, nét mặt ngăm đen bất giác chợt hiện lên nụ cười, nghĩ thiếu niên tuấn mỹ này thật quá kỳ cục, lúc ngủ say thật giống nữ tử mảnh mai, quả thực khác hẳn với hình ảnh thiếu niên ngang ngược hay trợn mắt dữ dằn với hắn.

Khoảng chừng thời gian một nén hương, Kha Nhung dẫn đầu quay lại, bất ngờ nhìn thấy tướng quân của mình bình thường vô cùng dũng mãnh uy vũ lại đang ngồi xổm trước vị thiếu niên kia, nụ cười trên mặt, trong mắt lộ ra tia dịu dàng khiến y không khỏi kinh hãi.

Sắc mặt Tiêu Vô Cấu đỏ lên, đứng dậy hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Kha Nhung lắc đầu nói:

- Không. Gần đây không có phát hiện gì ngoài một hài cốt đã bị cụt tay chân, ngay cả một vết máu cũng không có.

Nói xong, thành linh phía tây đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sột sọ, ngay sau đó là tiếng hòn đá lớn rơi xuống nước “bùm” một tiếng.

Kha Nhung không đợi Tiêu Vô Cấu chỉ bảo đã phi thân chạy đi.

Tiêu Vô Cấu định nhắc chân phi theo, chợt nhớ ra núi rừng này quỷ dị, không thể để tiễn thư đồng này ở lại trong rừng được. Vì vậy hắn nhện hàng ôm nàng vào lòng, bay nhanh đến nơi vừa phát ra tiếng kêu.

Trên một cây cổ thụ ngay tại vách đá có một hồng y nữ tử đang đóng cửa sắp rơi. Dưới vách đá là một hàn đàm sâu thẳm xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh rực rỡ.

Tiêu Vô Cấu ra hiệu bảo Kha Nhung cứu người.

Kha Nhung từ dây cuốn trên vách đá phi thân xuống, tay trái rút kiếm cắm vào thạch bích để đỡ cơ thể, tay phải rút dây lưng quấn lấy chạc cây gần như sắp gãy, nói với cô gái kia:

- Cô nương, người hãy dùng dây lưng buộc vào người, ta sẽ kéo người lên.

Nữ tử kia nghe lời lấy dây lưng buộc vào người, hai chân Kha Nhung đạp vào vách đá rút kiếm mượn lực phi thân nhảy lên trên vách đá.

Nữ tử kia hai chân vừa đáp xuống đất, vẫn kinh hoàng ngồi bệt xuống đất.

Kha Nhung liên tục gọi hai tiếng:

- Cô nương, người không sao chứ?

Tiêu Vô Câu thấy nữ tử kia dung mạo đẹp đẽ, trong mắt ngấn lệ khiến người khác cảm thấy thương xót.

- Cô nương, cô tên gì? Sao lại rơi xuống vách núi?

Nữ tử ngược đôi mắt long lánh ngấn lệ lên, nói:

- Ta là tên là Thái Y, là được nông dưới chân núi, chạng vạng lúc táhái thuốc xong xuống núi thì thấy trong rừng có một đôi hồ điệp màu lam rất lớn, liền đuổi theo bắt, trên đường theo dõi chúng tới đây, nào ngờ hồ điệp đột nhiên bay xuống dưới vách núi dưới chân núi, ta không cẩn thận liền ngã xuống.

Nói xong liền khom người cảm tạ.

Kha Nhung bước tới nâng nàng dậy.

Lúc này, Thẩm Hi Vi đã tỉnh dậy, nghe nói đến hai chữ “hồ điệp”, liền liên tưởng tới chuyện của ca ca, trong lòng khẽ lay động.

- Hồ điệp?

Tiêu Vô Câu hơi trầm ngâm, nhú mày quan sát địa thế núi, chỉ thấy bốn phía rừng sâu núi thẳm, địa thế núi hiểm trở, quái thạch trên vách núi cao chót vót, dưới bóng đêm giống như là đầu con quái thú ẩn núp, vô cùng khiếp hãi đáng sợ.

- Cô nương phát hiện hồ điệp ở đâu, có thể dẫn chúng ta đến xem được không?

Nữ tử gạt đầu, dân bọn họ xuyên qua rừng vượt qua đá, ước nửa canh giờ đi tới một khu rừng rậm rạp âm u cây rậm che phủ kín hết, trước mắt toàn kỳ hoa dị thảo, nở rộ xán lạn tươi đẹp như một vườn hoa thiên nhiên, dưới ánh trăng càng tỏa ra mùi hương thơm ngát đậm đặc u lạnh.

Trên những cành lá hoa lớn xanh biếc dày đặc thành linh có vô số hồ điệp đủ màu sắc như xanh biếc xanh lam tím nhạt vàng rực... vô cùng mỹ lệ mê hoặc lòng người, đầu chúc xuống dưới, đuôi chống lên trời, nằm yên bất động, con nào cũng to cỡ bằng miệng bát.

Đám người Tiêu Vô Câu lập tức kinh sợ không nói được lời nào.

Một lát, Kha Nhung mới giật mình nói:

- Sao lại có hồ điệp lớn như vậy?

Thẩm Hi Vi mấy năm nay đã từng đi theo ca nên biết những hồ điệp này rất cổ quái, trong lòng nàng sốt ruột mà phát ra những tiếng lẩm bẩm trong cổ họng.

Tiêu Vô Câu cúi xuống thấy nàng nhú mày mắt mở to, thái độ lo lắng, trong đôi mắt sáng ngời như có điều muốn nói. Hắn cũng không đành lòng liền ra tay giải huyết đạo thả nàng ra.

Thẩm Hi Vi bị điểm huyết cả ngày, hai chân tê dại vừa mới đứng lên thì suýt nữa lại ngã nhào xuống, Tiêu Vô Câu nhanh tay đỡ lấy, nàng hung dữ lườm hắn một cái, như muốn nói:

- Chờ lát nữa ta sẽ tính sổ với ngươi.

Lúc này, nữ tử kia thấy rất nhiều hồ điệp mỹ lệ, không kìm được than một tiếng, cúi xuống định bắt một con bướm màu tím.

Thẩm Hi Vi quát lên:

- Đừng động vào!

Nữ tử kia giật mình vội rút tay về, nhưng đầu ngón tay đã chạm vào lớp phấn trắng mỏng của con bướm. Con bướm màu tím hoảng sợ bay lên, làm hồ điệp của toàn bộ vườn hoa cũng đồng loạt bay lên không trung.

Kha Nhung tay nắm chặt thanh bội kiếm, kéo nữ tử kia lui ra sau hai bước. Tiêu Vô Cấu cũng nắm tay Thẩm Hi Vi, kéo nàng ra sau lưng mình.

Vô số hồ điệp hình thành một thanh thế lớn bay thẳng lên trời, như đàn ong mật bay lượn trong khoảng không trước khi hút mật nhưng lại bị khu rừng rậm rạp ngăn trở, vỗ cánh phát ra những tiếng ong ong ầm vang trầm thấp.

Màu sắc cánh hồ điệp chợt hồng chợt xanh, màu sắc biến thay đổi biến ảo bất định.

Tiêu Vô Cấu chăm chú nhìn trong chốc lát mới phát hiện, cánh của đàn hồ điệp này trong suốt, hai cánh chỉ khi lượn dưới ánh trăng thì mới hiện ra màu sắc, tươi đẹp mỹ lệ huyền ảo, trên cánh lấp lăm những hình dạng hoặc tròn, hoặc dẹt, cỡ cũng không giống nhau, nhưng không nhiều không ít chỉ có sáu màu.

Hắn chưa từng gặp phải loài hồ điệp quái dị như vậy nên vô cùng kinh ngạc, chợt nghe Thẩm Hi Vi khẽ “ý” một tiếng, liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Người biết hồ điệp này?

Thẩm Hi Vi chợt nhớ lại lúc ở Tuyệt Vực đã từng nghe pháp sư mật tông nhắc tới một loại hồ điệp, vũ điệu nổi bật, có dẫn dắt ma lực yêu khí, nhưng lúc này nàng vẫn chưa hết sự tức giận, vì vậy hừ mũi:

- Biết cũng không thêm nói với người.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa có những âm thanh quái dị nổi lên, ban đầu như những tiếng lay động khe khẽ của hai ba phiến lá rụng trong gió đêm, lát sau lại giống như xào xạc rung động của lá cây cuộn cuộn xuyên qua khu rừng trong gió thu.

Tiêu Vô Cấu thay đổi sắc mặt, quát lên:

- Cẩn thận, có xà.

Trong khoảnh khắc, đã nghe được bốn phía tiếng xèo xèo của xà độc, một mùi tanh hôi nồng nặc đập tới trước mặt.

Thẩm Hi Vi kinh hãi ngẩng lên nhìn cây cối trên đỉnh đầu mình, vờn nhìn lên lập tức hét toáng. Thì ra trên cây cũng đã có không ít con xà xanh đỏ chiếm cứ.

Nữ tử phía sau Kha Nhung sợ quá như sắp ngất vội nhào lên lưng gã. Kha Nhung xoay người lại ôm lấy nàng, tay phải rút bảo kiếm ra.

Trong lòng Thẩm Hi Vi sợ hãi, lúc này cũng bất chấp mọi thứ nhảy lên người Tiêu Vô Cấu, ôm chặt lấy cổ hắn.

Tiêu Vô Cấu hai tay ôm lấy lưng nàng, nét mặt trang nghiêm nhưng trong lòng thì cười thầm không ngớt, không nghĩ tiểu tử không sợ trời không sợ đất này lại sợ rắn.

Lúc này, đàn rắn đã chen chúc chui ra, đầu ngo ngoáy, ngẩng lên há mồm nhả ra những âm thanh sì sì không dứt, mùi hôi tanh càng nồng nặc hơn.

Trong dãy dày Thẩm Hi Vi bị đảo lộn, không thể kiềm chế được nữa oạc một cái đã nôn lên lưng Tiêu Vô Cấu. Tiêu Vô Cấu tức thì đỡ khóc dở cười.

Kha Nhung xung phong liều chết xông ra ngoài, Tiêu Vô Cấu giữ cổ tay gã lại, la lên:

- Từ đã!

Kha Nhung sửng sốt, đã thấy đàn rắn lủi tới trước mặt, trườn qua bọn họ trườn đi về hướng tây nam. Không bao lâu thì đàn rắn đi hết. Hai người nín hơi tĩnh khí, vẫn còn cảm thấy sự lạnh lẽo phía dưới chân.

Kha Nhung thở phào một hơi, trên trán đã đầm mồ hôi hột.

Tiêu Vô Cấu nghĩ việc này có chút cổ quái, lập tức nói với Kha Nhung:

- Trước tiên người hãy đưa vị cô nương này quay về, ở dưới chân núi chờ ta, ta đi xem một chút rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Kha Nhung nói:

- Tướng quân...

Tiêu Vô Cấu quát:

- Đi nhanh đi!

Kha Nhung không dám trái lệnh, đành phải ôm nữ tử kia quay người xuống núi.

Tiêu Vô Cấu nắm tay Thẩm Hi Vi theo dõi đàn rắn trườn đi mất ước chừng khoảng nửa canh giờ, trước mắt là một sơn cốc sâu, bên cạnh là cây tùng vững chãi, cành lá tươi tốt, dưới ánh trăng ảm đạm bóng cây lắt lắt, xanh biếc.

Một hắc y thiếu niên đứng trên bãi cỏ, dáng người thẳng tắp ngọc thụ lâm phong, tay cầm một thiết trượng màu đen hình thù kỳ lạ, mặt giấu ở trong bóng tối, chỉ có đôi mắt trong suốt kia là sáng rực.

Lúc này, đàn rắn đã vây quanh thiếu niên kia, ngẩng đầu sì sì, mùi hôi tanh xông lên tận trời.

Thiếu niên kia ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trong đàn rắn, lặng im không nói.

Thẩm Hi Vi vừa thấy thiếu niên kia, bật thốt:

- Hả? Là hắn!

Tiêu Vô Cấu nghĩ thân hình thiếu niên kia có chút quen mắt nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, liền hỏi:

- Người quen biết hắn?

Thẩm Hi Vi nói khẽ:

- Không quen, nhưng tối qua hắn có cứu ta.

Tiêu Vô Cấu định hỏi tỉ mỉ cụ thể tình hình, chợt nghe trên không trung vang lên những âm thanh quái dị sắc bén:

- Tiểu tử thôi, rốt cuộc ngươi là ai mà nhiều lần phá hỏng chuyện hay của ta?

Hắc y thiếu niên cười vang nói:

- Ngươi thuần phục rắn của ngươi, ta hái dược của ta, nào ta có phá hỏng chuyện của ngươi?

Giọng nói trầm thấp khàn khàn chứ không trong trẻo thuần khiết như hôm qua nữa.

- Tiểu tử thôi, dược đầy trong núi ngươi không hái, hết lần này tới lần khác lại hái dược mà xà của ta dùng, đây chẳng phải là người đối nghịch với ta chứ còn là gì?

Hắc y thiếu niên không đáp mà hỏi lại:

- Vì sao ngươi lại thuần dưỡng những độc xà này, chuẩn bị làm gì?

- Bớt nói nhảm đi, mau giao thảo dược ra đây.

Trong giọng nói chứa đầy sự phẫn nộ.

Hai người Tiêu Thẩm không thấy được bóng dáng người này, chỉ nghe âm thanh chợt xa chợt gần, lúc đông lúc tây, thay đổi liên tục.

Hắc y thiếu niên cố ý thờ dài:

- Haizz, thảo dược này đã bị ta nấu cơm rồi, sớm biết thế thì ta chịu đói bụng một chút, đem bán số dược đó cho ngươi kiếm được một khoản.

Người kia giận giữ cười:

- Ha ha...vậy thì đành phải bắt ngươi để xà cưng của ta ăn thôi.

Một âm thanh rõ ràng xuyên qua không trung, một làn khói nhẹ lượn lờ tản ra, dưới ánh trăng sáng tỏ như có một con kim xà từ không trung trườn tới.

Dưới tàng cây bên trái sơn cốc chẳng biết từ bao giờ đã đứng đó một bóng người cao gầy, từ đầu đến chân bọc một trường bào màu trắng, ông tay áo bên trái phát sáng.

Đàn rắn bị làn khói mỏng nhẹ nhẹ phun tới, lập tức náo loạn, mấy nghìn chiếc lưỡi đỏ phập phồng lay động, đồng loạt vươn vọt lên người hắc y thiếu niên.

Trong lòng Thẩm Hi Vi thấy run sợ, thiếu niên kia lại không chút sợ hãi, cười ha ha nói:

- Chỉ sợ những bảo bối này của ngươi không dám ăn ta thôi.

Miệng thì nói nhưng lại không dám chậm trễ, thiết trượng trong tay nhanh chóng múa lên, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ mờ, luồng bạch quang loang loáng trong suốt như hoa tinh lóe ra, đàn xà bắn ngược ra ngoài, máu bắn vào không trung, đàn xà rối loạn, bị đánh rơi liên tục, giống như biển rắn cuộn cuộn.

Thị lực Tiêu Vô Cấu hơn người, phát hiện dưới thiết trượng của hắc y thiếu niên có một vòng bánh răng sắc bén màu bạc, khi múa lên thì chiếc vòng xoay nhanh như gió, thân rắn vừa đụng phải đều bị chém đứt.

Người mặc áo bào trắng thấy đàn xà đều bị tử thương, vừa thương tiếc vừa phẫn nộ, trong miệng liên tục phát ra những tiếng huýt nhỏ dài sắc bén quái dị, đàn xà lại một lần nữa ùn ùn lũ đến tấn công.

- Tiểu tử thôi, để ta xem ngươi có thể chống chọi được bao lâu?

Hắc y thiếu niên nhún người nhảy lên, quanh người mơ hồ lóe lên ánh sáng băng phách rực rỡ, giống như một luồng điện xé lên trời cao. Y lẳng không nhảy lên một cành cây nhỏ yếu, gió thổi tà áo bay phất phơ, y bẻ một cành cây khô, tiếng cười trong trẻo trong gió vọng đến:

- Ấy, ngươi đừng tức giận. Là ta cố ý chuẩn bị lửa dành cho xà cứng của ngươi..

Nói xong, hỏa quang trong tay sáng ngời, đã dấy lên hai ngọn đuốc.

Y nắm cây đuốc chợt ẩn chợt hiện bay qua vài lần, từng cây cỏ thụ lập tức bốc cháy bùng bùng, lửa cao tới tận trời. Y mạnh mẽ vùng thiết trượng, những cành cây bị thiêu cháy rơi xuống, vô số ánh lửa nhanh chóng cắt bầu trời đêm, thoáng cái như trận mưa sao sa sấn lạn hoa mỹ.

Đàn rắn sợ lửa, lập tức trận tuyến rối loạn, không ngừng bỏ chạy. Người mặc áo bào trắng vẫn liên thanh huýt sáo nhưng không thể nào khống chế được.

Hắc y thiếu niên đứng ở trên cao, cười to nói:

- Thế nào? Lão đầu, ngươi hài lòng chưa?

Lúc này, Tiêu Vô Cấu mới nhìn rõ khuôn mặt của hắc y thiếu niên, trên mặt có hơn mười vết sẹo đen tím rất sâu chẳng chịt, thật sự quá xấu xí, bị ánh lửa đỏ rực chiếu vào lại càng kinh hãi đáng sợ.

Người mặc áo bào trắng tức đến run người, mắng:

- Tiểu tử thôi, là ngươi tự tìm đường chết.

Hắc y thiếu niên vẫn ngừ khí cợt nhả:

- Tức giận vậy sao? Ngươi tuổi đã cao, vui đùa một chút mà đã không chịu nổi rồi. Bỏ đi bỏ đi, đêm nay chơi đến đây thôi. Ta cũng nên về ngủ thôi.

Nói xong ngửa mặt lên trời ngáp một cái, xoay người định chạy lại tựa như vô ý liếc nhìn về phía hai người Tiêu Thẩm đang ẩn nấp, sau đó thẳng người nhảy vút vào trong khu rừng sâu, biến mất không hình bóng.

Người mặc áo bào trắng thấy không thể đuổi theo, lại nhớ tới đàn rắn, huýt sáo vài tiếng, tay áo phát nhẹ phi thân đuổi theo đàn rắn.

Cho đến lúc này, Tiêu Vô Cấu vẫn không nhìn thấy tướng mạo của người kia, chỉ thấy mười móng tay của gã ta đều là màu xanh thẫm, lúc cử động thì phát ra một màu sáng u lam quỷ dị.

Lúc này, hai người Tiêu Thẩm mới đứng dậy, thấy đáy cốc lửa cháy rung trời, trên đầu trăng sáng nhô cao, trong vắt như được gột rửa không hề giống với màn kinh hồn vừa rồi.

Thẩm Hi Vi bỗng nhiên thấy buồn ngủ, liền ngáp một cái.

Tiêu Vô Cầu sớm biết tính thềm ngủ nàng, đang định pha trà, chợt nghĩ thấy một mùi thơm lạ lùng, trong lòng thầm thấy không ổn, đang định nín thở, chợt thấy sau lưng tê rần, huyết đạo đã bị người ta điểm rồi.

Trong mơ màng, bóng trắng chợt lóe lên, có một giọng nói lạnh lạnh gian xảo vang lên:

- Không bắt được tiểu tử thối kia, vậy mượn hai người các người làm thức ăn cho cục cưng của ta vậy.

10. Chương 10: Cô Gái, Hồ Điệp, Độc Xà, Con Nhện, Người Mặc Áo Bào Trắng, Hắc Y Thiếu Niên...

Người mặc áo bào trắng từ phía sau bắt lấy hai người Tiêu Thảm đi tới một huyết động đen tuyền, ném hai người nằm trên mặt đất, cười quái dị nói:

- Trước tiên để các người nằm đây đã, đợi ta bố trí tốt cho cục cưng của ta xong sẽ quay lại chơi đùa với các người.

Nói xong, lại huyết sáo lên.

Tiêu Vô Cầu cảm nhận từng đợt lạnh lẽo dưới chân, giống như có vật gì không ngừng nhúc nhích, còn chưa nghĩ ra là vật gì, thì ngay bên trái đã vươn tới một đầu lưỡi phân nhánh đỏ tươi, là một con xà màu than chì dài nhỏ. May mà hắn là người can đảm, không đến mức bị sờn tóc gáy.

Mà con xà này cứ trườn quanh trên người hắn, cuốn lấy cánh tay cuộn lên bụng hắn.

Hắn nghiêng nhìn sang Thảm Hi Vi, thấy trên người nàng cũng có một con xà đang cuốn lấy, đuôi rắn quấy lấy hai chân đầu hướng về cổ tay, một con nằm vắt ngang qua bụng nàng, đầu đang dừng ở chiếc cổ bắt động của nàng, chiếc lưỡi đỏ không ngừng thè ra rút vào.

- Cục cưng thật nghe lời, đây là phần thưởng cho các người đó.

Quái nhân mặc áo bào trắng bỗng hướng về hai người bắn ra hai luồng màu đen, Tiêu Vô Cầu cảm thấy một mùi hôi tanh sượt qua mặt, còn chưa kịp nhìn rõ là gì, đầu con rắn kia đã nhanh như chớp nuốt vật đó vào bụng.

Quái nhân áo bào trắng cười the thé hai tiếng, nói với Tiêu Vô Cầu:

- Trong người người đã trúng mê diệt hương của ta, có thể chống đỡ lâu như vậy, công lực cũng không tồi. Nhưng, nếu người muốn chạy trốn, hắc hắc... cục cưng của ta có độc, chỉ cần người động dậy chút thôi, nó sẽ cắn đứt cổ người. Hắc hắc..

Nói xong, quái nhân áo bào trắng lóe lên, tiếng nói đã đi xa.

Không cần gã nói, Tiêu Vô Cầu cũng biết xà này có kịch độc. Huyết đạo của hắn bị điểm, không thể động dậy, chỉ âm thầm hy vọng Thảm Hi Vi đứng lên tỉnh lại, bằng không bị xà độc cắn trúng, sợ là khó mà chữa trị được.

Công lực hắn thâm hậu, mặc dù trúng mê hương, huyết đạo lại bị điểm, nhưng thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo. Chỉ thấy huyết động cao ước chừng hai trượng, bên trong động ẩm ướt, loạn thạch trùng điệp, tanh tưởi nồng nặc, bên trong đen kịt u ám sâu không thấy đáy, không biết là nơi nào.

Từ nhỏ hắn đã được ân sư thu dưỡng, từng ở trên núi này luyện võ hơn mười năm nhưng chưa từng gặp phải chuyện kinh hãi quỷ dị như đêm nay, lại càng không hề biết trong núi lại có huyết động thần bí như vậy.

Hắn nhất thời không nghĩ ra được nguyên do trong đó, liền nhắm mắt tĩnh tâm, vận nội công giải huyết. Nào ngờ thủ pháp điểm huyết của quái nhân áo bào trắng quá kỳ quái, ngay cả hắn thay đổi ba loại nội công tâm pháp mà cũng không thể giải huyết đạo được, chợt hắn nhớ đến phương pháp Thuần Dương Tâm Kinh mà năm ngoái sư phụ vừa truyền thụ liền vội vàng vận khí đẩy nhanh kinh mạch, giây lát, khí huyết bị tắc đã lưu thông, hai tay đã có cảm giác, trong lòng vui mừng nhưng không dám vọng động.

Lúc này, bên trong động bỗng truyền đến những tiếng sột soạt, đất đá cuồn cuộn không ngừng.

Tiêu Vô Cấu chăm chú nhìn, thấy dưới mặt đất vươn lên hai móng vuốt sắc bén to như cây đũa, một lớp lông tơ màu trắng bạc bao phủ trên mặt đất, đang không biết là vật gì, thì dưới đất đã chui lên, rõ ràng là một con nhện cực lớn lông lá xù xì, cả người đen kịt, móng vuốt trắng phau, ở giữa có một lớp lông tơ màu vàng nhạt.

Tiêu Vô Cấu hoảng hốt, biết càng là con nhện màu sắc lốm đốm thì độc tính càng mạnh, trong lòng vô cùng lo lắng, sao trong rừng này lại nhiều độc vật đến vậy? Đang chưa nghĩ ra đối sách, chợt thấy chân tay được nhấc lên, con xà trên người đã lủi đi, dây dưa với con nhện kia, những con độc xà khác cũng nhanh chóng thoát ra, quần lấy bốn chân con nhện kia.

Tiêu Vô Cấu lúc này bất chấp thấy trận đại chiến của nhện xà, vội vàng ôm Thẩm Hi Vi đang nằm im trên mặt đất chạy đi. Vừa chạy tới miệng cửa động, một luồng kinh phong mạnh mẽ đập vào mặt liền vội vàng nghiêng người tránh qua.

- Tiểu tử giỏi lắm, không ngờ người lại giải được huyết đạo.

Trong giọng nói của quái nhân áo bào trắng mang theo tia kinh ngạc, vừa nói chân tay vừa đánh ra liên tục bảy tám chiêu, chiêu nào cũng độc ác.

Tiêu Vô Cấu lo lắng làm Thẩm Hi Vi bị thương, vội xuất ra tuyệt đỉnh công phu “Thiên ngoại trích tinh”, thân ảnh như thần quang lỵ hợp, nhanh như tia chớp.

Quái nhân áo bào trắng thấy thân pháp Tiêu Vô Cấu tinh diệu, ôm theo một người như không, không kìm được khẽ “a” một tiếng.

Lúc này, trong huyết động bỗng nhiên hiện ra hai bóng người, cũng mặc áo bào trắng quần khắp người, trong tay nắm hai con nhện và xà chết, đôi mắt u lạnh như ma quỷ đảo qua Tiêu Vô Cấu, rồi lại hướng sang quái nhân áo bào trắng cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngạc nhiên!

Tiêu Vô Cấu thấy hai người này võ công quỷ dị, không dám khinh địch, cúi người đặt Thẩm Hi Vi dưới tàng cây, cao giọng nói:

- Hai vị là ai? Sai khiến những độc vật này là có ý gì?

Người kia cười nhạt không đáp, cổ tay rung lên, hai con xà mềm nhũn bỗng nhiên như được chữa thương, nhắm tới hai mắt hắn mà lao tới, thết tới nhanh như tinh hỏa, như vô số con rắn di chuyển.

Tiêu Vô Cấu khẽ nghiêng người, cách một khoảng không song chưởng khễ vào thân con rắn, một chưởng này không hề phức tạp, vô cùng bình thản nhẹ nhàng, gió đêm trong rừng núi đột nhiên khẽ ngưng.

Người kia cảm giác một luồng nội kinh báo đạo mạnh mẽ từ song chưởng như sấm chớp đập thẳng vào ngực, trong bụng đảo lộn như có vật gì muốn đẩy ra khỏi cổ họng, vội vàng thâm vận công điều tức, nuốt ngụm máu muốn học ra trở lại vào bụng, không dám khinh thường hắn nữa.

Tiêu Vô Cấu lui nửa bước, cũng không kìm được thất kinh: người này có thể tiếp một chưởng của mình mà dường như không sao?

Hắn lo lắng cho Thẩm Hi Vi nên không muốn dây dưa cùng hai người này, liền ra tay xuất “Đạn trần phát y chưởng” tuyệt học cả đời mình, nét mặt người kia trùu khấn trắng toát nên hắn không nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy kia của gã, chỉ bất ngờ vì gã đã tiếp được một chưởng của mình.

Quái nhân áo bào trắng biết đồng bọn của mình đã thua, mặc dù ngạc nhiên với công lực thâm hậu của Tiêu Vô Cấu, nhưng vẫn không bỏ qua chon người đó, cười lạnh nói:

- Hắc hắc, ngạc nhiên.

Người kia giậm giữ nói:

- Kim lão nhị, người nói mát gì đó, trước tiên hãy giải quyết tên tiểu tử này, rồi ta và người tính toán ân oán cũng không muộn.

Quái nhân áo bào trắng được gọi là “Kim lão nhị” hừ một tiếng, nângchưởng nhanh như gió mạnh như sấm chớp đánh về phía sau lưng Tiêu VôCầu.

Sau đó người kia cũng phi thân đến, khi cổ tay lật một cái để tấn công thì con xà trong tay bỗng nhiên tách ra, nát vụn rơi xuống...thì raxương cốt của xà đã bị chưởng lực Tiêu Vô Cầu làm nát bấy.

Ngay tức khắc, Tiêu Vô Cầu lật tay bắn hồng quang ra, chỉ nghe “bùm” một tiếng nổ, quái nhân áo bào trắng giống như điều đứt dây bị bắn ranoài hai trượng, quần áo huyền y của Tiêu Vô Cầu bay phần phật tronggió, trong mắt thần quang lưu chuyển, tinh khí mãnh liệt.

Người kia bật thốt lên:

- Dạn trần phát y chưởng!

Tiêu Vô Cầu thấy người kia biết Dạn trần phát y chưởng cũng vô cùng thất kinh.

Cần phải biết là, môn võ công này chính là ân sư Bộ Khinh Trần củahắn sáng chế ra. Ba mươi năm trước, Bộ Khinh Trần ở tại Nhạn Phong dưỡng tâm, trên Nhạn Phong quanh năm sương mù vẫn vút, sương khói tràn ngập,mỗi khi ông ngấm trắng tất sẽ vẫn công xua tan sương mù, vì vậy từ đóđó ra một loại chưởng pháp, lấy tên là “Dạn trần phát y chưởng”. Chưởng pháp này nhẹ nhàng phiêu dật, mỗi một chiêu nhìn có vẻ hơi hot, nhưng kỳ thực uy lực kinh người, nội lực kéo dài.

Lập tức lớn tiếng quát:

- Các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại ở trong Kim Việt SỞn làm những việc quỷ dị thần bí?

Hai người kia không đáp lời, hai mắt đảo ngược nhìn thoáng qua nhau, rõ ràng là có kiêng kỵ đối với chưởng pháp của hắn.

Quái nhân áo bào trắng bỗng nhiên ngửa đầu huyết lên tiếng huyết sáo dài thê lương, lập tức, ở sâu trong khu rừng cũng vang lên một tiếnghuyết sáo trong trẻo, hai tiếng huyết sáo này cùng tiếp ứng qua lại, vô cùng có uy thế.

Tiếng huyết sáo này lúc đầu còn đang xa xa, bất chợt đã gần đến hơn mười trượng.

Tiêu Vô Cầu biết gã kia kêu gọi đồng bọn cũng chẳng để trong lòng, quay sang nhìn Thẩm Hi Vi dưới tàng cây.

Vừa nhìn, lập tức sắc mặt biến đổi lớn.

Chỉ thấy dưới tàng cây trống không, không có bóng dáng một ai.

Tiêu Vô Cầu quay mạnh người lại, trong đôi mắt đen kịt tỏa sát khí bức người:

- Các người đã giấu người đi đâu rồi?

Quái nhân áo bào trắng cười quái dị:

- Chúng ta không giấu người, chúng ta chỉ ăn thịt người.

Lúc này Tiêu Vô Cầu đâu còn tâm trạng mà nhiều lời vô ích với gã, lập tức rút nhuyễn tiên bên hông ra, vung lên đón gió, lá cây bốn phía lậptức thừa thốt rụng xuống, trong khu rừng tràn ngập sát khí.

Bỗng nhiên, phía sau có một luồng kinh phong mãnh liệt ập đến hướng về mấy huyết đạo lớn phía sau lưng.

Tiêu Vô Cầu cười lạnh một tiếng, cũng không hề quay đầu lại, lắngthông nhuyễn tiên lật ngược về sau, chỉ thấy dưới ánh trăng yếu ớt, máutươi bắn tung tóe rơi xuống lả tả như mưa.

Trong không trung ngân vang tiếng roi không ngừng.

Giây lát, chỉ nghe “phù phù” một tiếng, người đến kia đã ngã xuống đất

Bốn phía vắng lặng, đất trời yên tĩnh.

Ba người đứng yên bất động, hai người áo bào trắng kia đã bị mồ hôithấm thấu, tấm vải dính sát vào mặt ẩn hiện ra đôi môi hít vào thở ra,vô cùng quỷ bí.

Trong rừng tiếng sì sì lại nổi lên, mùi hôi tanh nồng nặc, đã có hơn mười con xà độc chạy trốn đi ra.

Trường tiên của Tiêu Vô Cấu múa lên như hàng vạn con giao long, lấp lánh trong trời đêm, trong nháy mắt đã hạ gục hơn mười con độc xà. Hai người kia bỗng nhiên rất ăn ý cùng xuất thủ, vô số huyền ảnh mê ly, chưởng phong soàn soạt giáp công tới, kinh phong kích động, một làn khói tỏa mùi thơm ngào ngạt dâng lên.

Tiêu Vô Cấu sợ có độc vôi vàng nín hơi bế khí nghiêng người tránh, hai người kia thừa cơ bay vút lướt qua người hắn, ẩn vào sau huyết động. Cửa động ầm ầm hạ xuống một khối đá lớn, khiến cho bụi đất bốn phía bốc lên.

Đồng thời, hàng ngàn hàng vạn con rắn từ trong rừng rậm tản đi khắp nơi.

Tiêu Vô Cấu phát tay áo xua tán làn khói, chỉ thấy đất trời u tĩnh, tiếng chim hót thánh thót.

Hắn vội cúi xuống tìm người vừa bị đánh gục, đã thấy trên mặt đất trống không, ngay cả một vết máu cũng không có, dường như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác nảy sinh trong đêm, mà chưa từng thật sự xảy ra.

Tiêu Vô Cấu ngẩng lên nhìn huyết động ẩn trong thạch bích cao chót vót hơn mười trượng, động cao ước chừng hai trượng, cây cỏ xanh ở cửa động không tươi tốt so với xung quanh, rõ ràng là do bình thường có người qua lại.

Là ai đã mở huyết động thần bí này? Bên trong rốt cuộc có bí mật gì? Mà tiểu thư đồng ngang bằng kia lúc này đang ở đâu, hắn có gặp nguy hiểm gì không?

Tiêu Vô Cấu đứng yên trầm tư.

Những sự việc liên tiếp hiện lên trong đầu: cô gái, hồ điệp, độc xà, con nhện, quái nhân áo bào trắng, hắc y thiếu niên... cũng dây dưa hỗn loạn, không có chút manh mối, chỉ cảm thấy từng sự việc đều biến hóa kỳ lạ không thể diễn tả được.

11. Chương 11: Hải Vân Tự, Bộ Kinh Trần

Trong Toàn Hoa Thành không có chuyện gì mà Phong Thiên Phủ không biết cả, vì vậy đến chạng vạng là có tin tức nói Thảm Hi Vi đuổi theo tướng quân danh chấn Tiêu Vô Cấu ra khỏi thành.

Lúc Lãnh Quan Ngữ quay về phủ thì gặp hai người Phong Thảm đang ra khỏi cổng lớn, liền vội nói:

- Thác Hi, huynh hãy dẫn binh lực soát Lâm Đồng Sơn, còn để ta đi cùng Thảm huynh.

Phong Thác Hi trầm ngâm một chút, nói:

- Cũng được.

Phía Tây Nam Toàn Hoa Thành là Lâm Đồng Sơn, đông bắc là Kim Việt Sơn, phía Tây bắc mấy trăm dặm là cánh đồng hoang vu rộng lớn, một con sông lớn phân ra làm hai nhánh chảy ngang qua toàn bộ Toàn Hoa Châu, một nhánh ôm gọn lấy Kim Việt Sơn chảy về hướng đông nhập vào biển, một nhánh khác thì từ Lâm Đồng Sơn đổ về phía Tây Nam mấy ngàn dặm, qua Thính Tuyết cốc, trực tiếp nhập vào trong khu vực nước Phù Phong.

Tiêu Vô Cấu sẽ đi đâu?

Thảm Đa Tình ngẫm ngửa do dự.

Lãnh Quan Ngữ nói:

- Tiêu tướng quân là đệ tử của Bộ tiên sinh, chắc chắn là lên Kim Việt Sơn rồi.

Thảm Đa Tình hỏi:

- Vị Bộ tiên sinh này là ai?

Lãnh Quan Ngữ trầm ngâm giây lát, nói:

- Điều này thật sự ta cũng chỉ biết sơ qua. Vị Bộ tiên sinh này tên là Khinh Trần, tự là Văn Thiên. Ông ta vừa không phải là hòa thượng mà cũng không hẳn là đạo sĩ, nhưng lại ở trên cổ tháp thâm sơn. Mặc dù ông ta ở trên cổ tháp thâm sơn, nhưng lại rất quan tâm tới việc triều đình và dân chúng, không chỉ có tướng quân danh chấn Tiêu Vô Cầu là đệ tử của ông ta, ngay cả Kinh Lôi tướng quân Bộ Lưu Tiên cũng là nghĩa tử của ông ta, bản thân ông ta là vô danh vô phận, nhưng có lúc nữ chủ Tang Vương còn đích thân lên Hải Vân Tự gặp ông ta... Ừm, người giống như ông ta vậy... tạm gọi là “Thế ngoại cao nhân” đi.

Thẩm Đa Tình vốn thuận miệng hỏi, nào ngờ người này lại thần bí đến vậy, trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc nhưng rốt cuộc vẫn không quan trọng bằng so với việc tìm muội muội, gật đầu đáp khẽ một tiếng, rồi phóng ngựa lên Kim Việ Sơn.

Trong Toàn Hoa Thành có một số việc không thể kinh động tới dân chúng. Vào đêm, hai người Bộ Lưu Tiên và Phong Thác Hi mới tụ tập hai đội nhân mã đi đến Lâm Đồng Sơn.

Hai người tới khu rừng rậm tối qua, thấy trên mặt đất toàn là những cánh cụt, chân tay còn lại của hồ điệp yêu, xung quanh tràn ngập mùi hôi rữa nồng nặc.

Phong Thác Hi lục soát những nơi gần đó một lượt, nói:

- Bộ tướng quân, ta dẫn người đến sau núi xem.

Bộ Lưu Tiên gật đầu, nói:

- Được, Phong tướng quân cẩn thận một chút.

Phong Thác Hi gật đầu, dẫn theo một đội người trực tiếp đi ra sau núi.

Bộ Lưu Tiên nhìn Phong Thác Hi đi xa rồi, trầm giọng nói với đội người còn lại:

- Các người cũng đi những nơi gần đây tra xét tỉ mỉ đi.

Mọi người lên tiếng vang dạ rồi đi.

Bộ Lưu Tiên rút kiếm ra, gầy gầy những phần chân tay bị cụt còn sót lại của hồ điệp, sau đó tìm được con hồ điệp màu lam sắc đã bị một mũi tên của hắn bắn chết.

Đêm qua chướng lửa của Thẩm Đa Tình rõ ràng đã thiêu hủy hết hồ điệp còn sót lại trên không trung, ngay cả hồ điệp đã chết dưới đất cũng bị thiêu hủy không còn một con nào, riêng con hồ điệp này ngoại trừ bị một lỗ hổng ở trên đầu do mũi tên bắn vào, còn toàn thân nó không có một vết thương nào.

Bộ Lưu Tiên nhẹ nhàng cầm con hồ điệp này lên, cánh của nó đã hoàn toàn trong suốt, thân thể nó hiện chỉ to cỡ chỉ bằng miệng bát, bụng hơi hở ra. Bộ Lưu Tiên thu trường kiếm lại, từ trong người lấy ra một thanh chủy thủ, cẩn thận khoét bụng của hồ điệp phanh ra, bên trong lộ ra một buồng trứng tròn đỏ sậm như hạt lựu.

Hắn dùng khăn lụa bọc cẩn thận buồng trứng kia lại, môi khẽ huýt lên, trong khu rừng yên tĩnh bỗng nhiên chạy ra hai con cáo (hồ ly) tai nhọn đỏ như lửa, hắn vẫy tay, hồ ly liền đi tới bên cạnh hắn.

Bộ Lưu tiên đem buồng trứng kia buộc lại giấu dưới đuôi cáo, néo lỗ tai nói, nói:

- Nhanh đem cái này về đi.

Hồ ly như hiểu tiếng người vội chạy vào sâu trong khu rừng.

Bộ Lưu Tiên đứng lên, thở nhẹ ra, bật nhánh lửa trong tay ném vào đôi cánh tàn kia, lửa cháy lên, trong chốc lát, những xác chết trên mặt đất hóa thành tro tàn.

Hai canh giờ sau, Phong Thác Hi dẫn người quay về, nói:

- Sau núi phát hiện một ổ điệp đã bị người ta hủy rồi. Còn có hai thi thể chính là người Nhiếp Tộ Xã bị mất tích. Bộ tướng quân có phát hiện gì không?

Bộ Lưu Tiên nói:

- Không phát hiện ra gì cả, ta đã đem đốt hết chỗ này rồi, để tránh dọa các tiểu phu gần đây bị sợ hãi.

Phong Thác Hi nói:

- Đã như vậy, chúng ta hãy thu đội về thành đi.

Lập tức, hai đội nhân mã lần lượt xuống núi.

12. Chương 12: Thiếu Niên Lạnh Lùng Này Khi Cười Lên Vô Cùng Thanh Lệ Uyển Chuyển, Giống Như Làn Gió Xuân

Đêm khuya vô cùng tĩnh lặng, ánh trăng sáng bạc, hai con khoái mã từ phía nam Kim Việt Sơn phi nước đại mà đến.

Thẩm Đa Tình và Lãnh Quan Ngữ phóng ngựa đến dưới chân núi Kim Việt Sơn thì gặp đám người Kha Nhung, hỏi được quả đúng có một tiểu thư đồng đi theo Tiêu Vô Cấu, lại nghe nói đến chuyện hồ điệp, trong lòng biết là không ổn, vội vàng hỏi rõ phương hướng rồi phóng lên núi.

Không thể ngờ, lúc đó là Tiêu Vô Cấu và Thẩm Hi Vi đang bị nhốt ở trong huyết động.

Bọn họ tìm được nơi sâu thẳm của khu rừng ở sườn núi phía tây, Thẩm Đa Tình liếc nhìn khu rừng rậm này mà rất kỳ lạ, giống như bị một ai đó đã bố trí trận pháp ở đây, cháng thoáng suy tư, từ dưới một tảng mây tìm được cửa vào.

Hai người vừa bước vào trong rừng đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hoảng không nói nên lời.

Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo thăm thẳm có mấy ngàn vạn đóa hoa tươi không biết tên, nở rộ sán lạn, mỹ lệ không gì sánh được. Trên những cánh hoa tươi đẹp to khỏe không có hồ điệp như lời Kha Nhung nói, nhưng lại có những con độc xà nhiều màu sắc đang cuộn tròn chiếm cứ, ngẩng đầu lên phì lười ra.

Đôi mắt đen sâu của Lãnh Quan Ngữ có tia căng thẳng, tay trái cầm đao khẽ run lên.

Thẩm Đa Tình khẽ nói:

- Xà này có người thuần dưỡng, nếu không có mệnh lệnh sẽ công tấn công người bừa bãi.

- Thuần dưỡng?

Lãnh Quan Ngữ ngạc nhiên.

Thẩm Đa Tình bỗng nhiên khẽ hứ một tiếng, lôi Lãnh Quan Ngữ ngồi xổm xuống.

Tay phải của Lãnh Quan Ngữ bị Thẩm Đa Tình nắm lấy, nét mặt chợt đỏ bừng, định rút về, chợt nghe có tiếng gió từ khu rừng rậm thổi tới, thấy ba người bịt mặt mặc áo bào trắng lẳng không xoay người, hạ xuống trước mặt đàn xà.

Ba người này vừa đáp xuống đất cũng không hề phát ra âm thanh gì, nhưng đàn xà lại rối loạn, đồng loạt từ cuống cánh hoa di chuyển trên cánh hoa một vòng, đầu rắn ngẩng cao.

Lặng im chốc lát, chỉ thấy con xà ở trên một bông hoa phía trước mặt ba người tung lên cao ước chừng hơn ba trượng, lúc con xà đầu tiên hạ xuống, con xà thứ hai lại lập tức nhảy lên, liên tục như thế, dưới ánh trăng u ám thăm thẳm, đàn xà màu sắc rực rỡ liên tiếp nhảy lên như những làn sóng biển đầy màu sắc tươi đẹp huyền ảo, biến hóa kỳ lạ không thể diễn tả thành lời.

Lãnh Quan Ngữ không tìm được khe hở:

- Đây là chuyện gì?

Thẩm Đa Tình đáp khẽ:

- Người xem miệng của người bên trái kia.

Lãnh Quan Ngữ chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện, người kia đứng yên nhưng nét mặt sau tấm vải lại rung động không dứt, hình như có khí lưu từ trong miệng không ngừng tuôn ra.

- Cái này gọi là Ngự thuật Mật tông, gần giống với phúc ngữ trong võ học, là một loại pháp thuật được ghi chép trong tịch điển mật tông, nghe truyền rằng cổ nhân dùng nó để khống chế động vật, sai khiến nó phục vụ cho con người, thật không ngờ thật sự có người lại thông thạo môn tà thuật này.

Lãnh Quan Ngữ nghe giọng nói của Thẩm Đa Tình bên tai, hơi thở ấm áp phả vào mặt nóng rực, qua khóe mắt thấy sống mũi Thẩm Đa Tình thẳng tắp, đôi mắt sáng như sao, không tìm được trong lòng khẽ rung động.

Khoảng chừng qua một canh giờ, một trong ba người kia bỗng rít lên một tiếng, đàn xà đang nhảy lên đáp xuống cánh hoa lại chạy đi tán loạn về phía nam trong khu rừng. Ba người áo bào trắng theo sát.

Lúc này Lãnh Quan Ngữ mới nhẹ nhàng giãi tay ra khỏi tay Thẩm Đa Tình, nói:

- Chúng ta cũng đi xem đi.

Thẩm Đa Tình nói:

- Chờ chút, những bông hoa diễm lệ này có chút cổ quái, để ta thiêu hủy chúng đi.

Nói xong, chàng lui ra sau hai bước nhắm mắt niệm huyền công, nửa khắc sau, từ hai tròng mắt mở ra thần quang rạng rỡ, niết chỉ thành thê liên hoa, từ lòng bàn tay chậm rãi phun ra hai luồng băng phách huyền hàn lãnh khí, giống như ngân hà phá không mà đến. Không đợi luồng hàn khí này tản ra, song chướng của chàng đã mạnh mẽ vụt bay như ngàn vạn đóa bụi hoa, đem luồng hàn khí trước ngực kia dần dần biến thành hình cầu, từ hai tay liên tục tung bay, hai cánh tay dần dần mở ra, quả cầu trắng càng lúc càng lớn.

Chàng bỗng găm nhẹ một tiếng, đẩy luồng khí kia đi, quả cầu khí lạnh không một tiếng động mãnh liệt nổ tung ra, giống như tầng tầng mây trắng biến ảo trùng điệp, hạt khí lưu màu trắng mịn mịn che phủ khoảng không, xung quanh bỗng nhiên nổi lên khí lạnh tàn bạo tản ra ngang dọc, khí hậu trong khu rừng rậm này nóng bức như mùa hè trong nháy mắt rơi vào giữa mùa đông băng tuyết.

Vạn đóa hoa tươi trong vườn hoa trong khoảnh khắc héo rũ hầu như không còn, tàn hoa tả tơi rơi chồng chất trên mặt đất.

Lãnh Quan Ngữ bất ngờ thấy huyền thuật lớn mạnh đến vậy, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối, cho đến khi Thẩm Đa Tình khoát tay lên bờ vai mình mới bừng tỉnh lại tinh thần.

Thẩm Đa Tình thấy Lãnh Quan Ngữ khấn trương, cười nói:

- Người đừng lo lắng, ta tự có cách đối phó với độc xà này.

Lãnh Quan Ngữ từ nhỏ đến lớn chưa từng e ngại vật gì, nhưng nghe giọng điệu của Thẩm Đa Tình thân thiết, cũng không biện bạch, hé miệng cười nói:

- Những người đó đi xa rồi, chúng ta mau đi theo đi.

Nói xong nhún người lao đi.

Từ lúc quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Thẩm Đa Tình thấy Lãnh Quan Ngữ mỉm cười, cảm thấy thiếu niên lạnh lùng này khi cười lên vô cùng thanh lệ uyển chuyển, giống như làn gió xuân ấm áp xua tan sự lạnh lẽo, khi hắt phi thân áo bào màu tro tung bay trong gió đêm tỏa ra một vầng ánh sáng tươi đẹp động lòng người, một cảm giác mềm mại ấm áp bất chợt tràn ngập trong ngực chàng, lại như chuồn chuồn xẹt qua mặt nước trong vạt đập dềnh không ngớt, chàng nghĩ thầm: Chẳng lẽ mình bị trúng tà rồi!

Hai người họ theo dõi ba người đang chạy phía trước, chỉ chốc lát, chợt nghe một người nói:

- Kim lão tam, mắt người gần đây bị tổn thương à? Sao lại không nhận ra súc sinh nhà người, thả nó đi làm hại cục cưng của ta.

Người bên phải cười lạnh nói:

- Hừ! Nếu người thuần dưỡng tốt thì sao dễ bị hại hử? Rõ ràng là năng lực không bằng người khác còn tỏ ra khoe khoang.

Kim lão nhị lập tức giận giữ:

- Người tài nghệ inh, vì sao lại bị tên tiểu tử kia đánh cho chạy trốn chết? Còn bị hắn ta liên tiếp đánh hơn mười chưởng.

Kim lão tam thân hình chớp lên quỷ dị như linh xà, hừ nói:

- Nếu không phải thấy võ công của tiểu tử đó có chút liên quan đến tôn giả, ta sợ hắn sao?

Hai người ngoài miệng thì đối chọi tay chân thì không ngừng trong nháy mắt đã đánh ra hơn mười chiêu.

Thẩm Đa Tình và Lãnh Quan Ngữ thấy mà chẳng hiểu ra sao, không biết “cục cưng” từ mồm Kim lão nhị kia là độc xà hay không, còn “tiểu tử kia” thì chắc chắn là Tiêu Vô Cấu rồi, nhưng còn tôn giả là ai?

Người kia đứng bên cạnh đột nhiên quát to:

- Dừng tay!

Hai người kia nghe người nọ quát, phút chốc tách nhau ra. Kim lão tam kêu lên:

- Lão tứ, người tới phân xử công bằng đi, hắn...

Kim lão tứ khoát tay chặn ngang lời người kia, lạnh lùng nói:

- Tôn giả đã có an bài, tự có đạo lý, các người không cần cãi nhau.

Nói xong, bỗng nhiên ngẩng lên nhìn về phía ẩn thân của hai người Thẩm Lãnh, nói:

- Gió lạnh sương giá, hai vị bằng hữu trốn ở trong đó mà không sợ lạnh ư?

Thẩm Đa Tình thấy hành tung đã bị lộ, liền đứng thẳng người lên, cười nói:

- Gió lạnh sương giá, ba vị đã có xà để chơi đùa, chúng ta nhìn rất thú vị, cũng cảm thấy có chút lạnh lạnh.

Kim lão tứ nghiêng đầu hỏi:

- Người các người nhắc tới chính là hắn sao?

Kim lão nhị nói:

- Không phải. Tiểu tử kia đen như than.

Lãnh Quan Ngữ nghe vậy đã khẳng định “tiểu tử kia” chính là Tiêu Vô Cấu rồi, liền hỏi:

- Vậy hắn hiện giờ đang ở đâu?

Kim lão nhị cười quái dị nói:

- Tiểu tử kia đã bị ta bắt làm thức ăn cho cục cưng rồi, các người là ai?

Kim lão tam giận giữ nói:

- Quan tâm bọn chúng là ai làm gì, bọn chúng đã nghe trộm chúng ta nói chuyện, không thể để bọn chúng sống sót xuống núi được.

Nói xong, thân hình nhoáng lên, chưởng phong đã soàn soạt phóng tới.

Lãnh Quan Ngữ rút đao ra đang định xuất thủ tiếp một chưởng của gã, chợt thấy hồng ảnh lóe lên, bên tai nghe “ầm” một tiếng, hai bóng người nhanh chóng tách ra, sắc mặt Thẩm Đa Tình bình thường, nhưng Kim lão tam thì thối lui vài bước mới đứng vững được.

Kim lão nhị định xuất thủ, nhưng Kim lão tứ đã giơ tay ngăn lại, nói:

- Để ta!

Khuôn mặt gã che bởi tấm vải nên không nhìn được biểu lộ trên đó, duy nhất là ánh sáng lạnh lẽo từ đôi mắt phát ra:

- Hai tay ta để không ba mươi năm rồi, vừa lúc có chút ngứa ngáy.

Nói xong, miệng bỗng chu lại huyết một tiếng, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” một tiếng vang giòn, tấm vải trên mặt đã bị xé rách bay ra ngoài, lộ ra khuôn mặt trơn bóng vô vàng, ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi.

Thẩm Đa Tình thấy gã thổi khí từ miệng mà đã xé rách được tấm vải che mặt, trong lòng thầm rung mình.

Kim lão tứ thản nhiên bước dài lên trước một bước, dáng người đứng thẳng vững vàng như Nhạc Lâm Uyên.

Thẩm Đa Tình không chút khinh địch, lập tức đưa đao lên ngang mày, một tiếng “vút” vang lên, đao phong sáng như tuyết đã rút ra khỏi vỏ nửa tấc, chiếu rọi lên đôi mắt anh tuấn sáng ngời, sát khí lăm liết.

Trời sắp tảng sáng, trời mệnh mờ bao phủ sương mù trên khu rừng xanh biếc, đỉnh núi phía Đông đã hé ra một tia sáng.

Hai người cùng với đất trời như kết thành một thể, hai bóng người một trắng một đỏ yên tĩnh bất động, gió núi thổi vào vạt áo bay phấp phật, trong nắng sớm yếu ớt mỏng manh lạnh lạnh vì vu giống như hai cờ thường.

Hai ba phiến lá rụng xuống xoay tròn phút chốc đã bị kinh khí ngấm mạnh của hai người nghiền nát bấy.

Đột nhiên, một âm thanh phá không chói tai.

Đao của Thẩm Đa Tình lẳng không chém ra đồng thời Kim lão tứ cũng nhanh nhẹn đánh ra một chưởng. Thẩm Đa Tình cảm thấy thế đao nhanh như chớp của mình gặp phải một trở lực cường mạnh dần dần bị hãm lại, chậm rãi đứng yên bất động không mấy may tiến thêm được.

Mà Kim lão tứ trên trán gã nổi lên gân xanh chằng chịt, con ngươi co rút lại, lại co rút lại, khuôn mặt bỗng trở nên già nua, trên trán, khóe mắt, khóe miệng đều xuất hiện những nếp nhăn rất nhỏ, dường như trong nháy mắt gã đã già đi hai mươi ba mươi tuổi.

Thẩm Đa Tình kinh hãi, thầm nghĩ: khó trách hắn nói ba mươi năm chưa từng động thủ, thì ra là tu luyện thuật hồi xuân Mật tông.

Lãnh Quan Ngữ cùng hai huynh đệ họ Kim rút lui ra sau mấy trượng, nín hơi tĩnh khí, sáu con mắt đều chăm chú nhìn thẳng vào hai người.

Trong tịch tịch, một tiếng nổ ầm vang, nội kinh của hai người thể như chẻ tre rớt cuộc va chạm vào nhau, một lát, cát đất bay loạn trong không trung, lá cây rụng như mưa.

Trong hỗn độn, phong đao sáng như tuyết mang theo một đường máu tươi lóe lên.

Thẩm Đa Tình thu đao vào vỏ, hiên ngang đứng thẳng.

Giữa trán tái nhợt của Kim lão tứ chậm rãi chảy xuống một đường máu, nói:

- Người là môn hạ của Đàm Liên Tĩnh Đế...

Còn chưa nói hết người đã ngã xuống đất.

Hai huynh đệ họ Kim nghe nói đến bốn chữ “Đàm Liên Tĩnh Đế”, lập tức quá sợ hãi nhìn thoáng qua nhau, rồi cùng phi thân lao vào trong rừng.

Lãnh Quan Ngữ định đuổi theo, chợt thấy Thẩm Đa Tình đứng yên bất động, kêu lên:

- Thẩm huynh...

Thẩm Đa Tình khẽ chau vùng lông mày lại, khom lưng học ra ngụm máu.

Lãnh Quan Ngữ kinh hãi vội vàng đưa tay ra đỡ:

- Thẩm huynh, huynh sao rồi?

Thẩm Đa Tình miễn cưỡng cười:

- Bị chân khí của hắn ta làm chần động một chút, chúng ta mau đuổi theo, cần phải tìm được Tiêu Vô Cầu.
Trong lòng chàng một lòng nghĩ đến muội muội, bất chấp thương thế đề khí phi thân đuổi theo.

Lúc này, mặt trời đã xuyên qua đám mây lộ ra, trời đã sáng.

Hai người đuổi tới dưới Nam Lĩnh thì không thấy bóng dáng hai huynh đệ họ Kim đâu nữa, bọn họ giống như là ma quỷ dưới địa phủ không thể gặp ánh mặt trời bỗng dưng biến mất.

Lãnh Quan Ngữ chăm chú quan sát khắp nơi, chợt thấy thạch bích trên vách đá dây leo quần chằng chịt có huyết động vương vấn rộng chừng hai trượng, vội nói:

- Thắm huynh, nhìn xem kia!

Thắm Đa Tình nói:

- Đi tới xem nào!

Nói xong nhặt một hòn đá lên vận lực bắn nhanh vào trong động, hai người lập tức phi thân lên, mang theo một trận kinh phong trực tiếp rơi vào trong động. Còn chưa kịp nhìn rõ tình thế bên trong, thì nghe ầm ầm một tiếng, cửa động đã hạ xuống một khối đá lớn.

Bốn phía lập tức rơi vào bóng tối sâu thẳm.

13. Chương 13: Hình Bóng Mảnh Mai Kia Bay Vút Nhanh Như Hồng Nhạn...

Sơn thế của Kim Việt Sơn cực kỳ hiểm trở, vách núi vách đá dữ tợn, trên núi chỉ có một tòa cổ tháp Hải Vân tự, ở ngay giữa đỉnh núi. Đông Sơn có một con đường tiến vào Hải Vân Tự, là do mấy trăm thợ thủ công tiến hành kéo dài tám năm mới vừa rồi hoàn thành, vừa đủ để ngựa song song mà đi, ban ngày vào núi đã phải cẩn trọng, ban đêm chỉ sợ sẩy một chút thôi cũng sẽ rơi xuống vách núi nguy hiểm. Trong khu rừng rậm đường núi phía Tây có một đường tắt khác, nhưng trong rừng đó mãnh thú nhiều, người thường không dễ dàng vào đó được.

Phía Nam Bắc hai bên núi còn lại là vách đá vạn trượng, chọc thẳng lên mây, quanh năm mây mù lượn lờ như tiên cảnh, hơn trăm năm nay chưa từng có người nào lên tới đỉnh núi. Dưới đỉnh núi là dòng suối nhỏ hơn mười thước uốn quanh co, phong cảnh cực kỳ thanh tĩnh mỹ lệ.

Lúc này, tại một tảng đá bên cạnh khe suối dưới đỉnh núi phía nam có một thanh y thiếu niên gầy yếu nằm đó, chính là Thắm Hi Vi.

Mái tóc dài trên đầu nàng xõa tung mềm mại đổ xuống đen mượt, hai vết xước hôm qua trên mặt nàng đã mờ hơn, giống như hình trăng lưỡi liềm mỏng làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng tăng thêm nét quyến rũ.

Thời gian ước chừng nửa chén trà, thiếu niên nằm trên tảng đá khẽ hé mắt, mở đôi mắt trong trẻo ra, hơi ngẩng ra, lập tức cười nói:

- Là người!

Hắc y thiếu niên thấy nàng tỉnh lại, ném cái gáo nước trong tay xuống, trong đôi mắt đen kịt tràn ý giận, lạnh lùng hỏi:

- Ta bảo ngươi xuống núi, sao ngươi lại không nghe lời?

- Ta vốn là xuống núi, nhưng tại cái tên đen như than kia. A...

Nàng đột nhiên bật thốt lên, ngồi bật dậy nhìn xung quanh, la lên:

- Tên đen như than đâu? Hắn sao rồi?

Hắc y thiếu niên thấy giọng điệu nàng lo lắng, còn có sự thân thiết trong đó, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng chăm chăm một lát, rồi mới nói:

- Người rất quan tâm hần?

- Hả?

Thẩm Hi Vi sững người, bầu môi lạnh lùng nói:

- Ta quan tâm hần làm gì? Hần xấu xa như vậy, còn dùng roi đánh ta, còn điểm huyết ta, hần chết là tốt nhất.

Hắc y thiếu niên lặng yên không nói, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn nàng, khuôn mặt dưới ánh trăng càng ghê rợn.

Thẩm Hi Vi bị hần làm sợ hãi, nàng cố cười hỏi:

- Người nhìn gì? Trên mặt ta bẩn à?

Hắc y thiếu niên không đáp, xoay người đến tảng đá bên cạnh cầm một chiếc mũ nhỏ màu xanh đen ném cho nàng, dùng giọng điệu không cho phép tranh luận gì, nói:

- Đội mũ vào, xuống núi đi.

Thẩm Hi Vi nhận mũ, rồi lập tức thất kinh, giơ tay lên vuốt tóc, nói:

- Người... người..

Nói xong vội cúi xuống soi xuống dòng nước suối.

Trong làn nước là thiếu niên với mái tóc dài bóng mượt xoa tung diễm lệ, hình ảnh dập dờn khó phân biệt, tuy là quần áo nam trang màu xanh đen nhưng dung nhan này không thể nghi ngờ là một thiếu nữ tao nhã.

Thẩm Hi Vi quay mạnh người lại, đôi mắt sáng lóe lên tia lửa, giận giữ nói:

- Người dám...

Hắc y thiếu niên lạnh lùng cắt ngang lời nàng:

- Ta có gì mà không dám? Chỉ cần ta vui vẻ, ta không chỉ tháo mũ của người xuống, ta còn dám..

Nói xong, lại nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, cười nhạt.

Thẩm Hi Vi thấy lời nói của hần ngả ngớn, lập tức phi thân tới liên tiếp đánh chưởng về phía hần, dáng người thiếu niên kia nhanh nhẹn hoạt bát, chỉ hơi nghiêng người, tay đã bắt được cổ tay của nàng, cả người nàng mất cân bằng ngã vào lòng hần.

Miệng hần khẽ cong lên cười khê:

- Thế nào? Bởi vì ta cứu người, cho nên người định lấy thân báo đáp à?

Thẩm Hi Vi không giãy ra được, vừa thẹn vừa giận, quát lên:

- Mau bỏ tay ra!

Ý cười trong mắt thiếu niên càng lúc càng đậm, khẽ chạm chóp mũi lên mái tóc mỹ lệ thơm tho kia, trêu chọc nói:

- Ta không buông, người sẽ thế nào?

Trên khuôn mặt trắng mịn của Thẩm Hi Vi lập tức đỏ hồng lên, mắng:

- Tên khốn kiếp này, ta còn tưởng người là người tốt, thì ra là tiêu nhân đê tiện hạ lưu vô sỉ.

Hắc y thiếu niên bật cười lớn, làm kinh động cả những chim chóc gần đó.

- Ta có thể hơi hạ lưu một chút, nhưng tốt xấu gì ta cũng đã cứu người, dù gì người cũng biểu lộ một chút chứ.

Thẩm Hi Vi không đáp, tròn mắt đảo tròn, khom khuỷu tay đánh mạnh vào bụng hấn.

Hắc y thiếu niên co bụng lại, kéo hai tay nàg lên đỉnh đầu, cười nói:

- Hình như đánh lén không phải là hành vi quang minh chính đại.

Lúc này, hai người mặt đối mặt, chỉ thấy con ngươi Thẩm Hi Vi trong trẻo sáng ngời như ngọc, hai má ửng hồng, lúc tức giận càng tăng thêm vẻ đẹp mỹ lệ, dung nhan động lòng người.

Hắc y thiếu niên nhìn mà ngẩn ngơ, nói không ra lời.

Thẩm Hi Vi thừa cơ rút tay về, dùng chân đá những viên đá rải rác trên mặt đá bay vọt tới khuôn mặt của thiếu niên, thân hình nhanh chóng lui về phía sau bay vào trong rừng rậm. Trong lòng nàng biết không đánh lại thiếu niên đáng sợ kia, chạy là thượng sách.

Thiếu niên kia nhẹ nhàng vung tay áo cuốn được những hòn đá kia, kinh ngạc nhìn theo hình bóng mềm mại bay vút như hồng nhạn, cũng không đuổi theo.

Hắn đứng bên dòng suối, sương sớm lành lạnh, những viên đá nằm trong tay ma sát vào nhau, trong đôi mắt trong trẻo thâm trầm mơ hồ hiện ra sự ưu thương, ngẩn ngơ.

14. Chương 14: Những Tàn Hoa Đỏ Rơi Đầy Trên Mặt Đất, Không Còn Là Những Bông Hoa Nở Rừng Rực Như Đê

Thẩm Hi Vi sợ hắc y thiếu niên đuổi theo nên không để ý phương hướng cứ cắm cổ chạy. Khoảng chừng nửa canh giờ, thấy phía sau không có người mới dừng lại thở hổn hển, đem mái tóc dài rối loạn vắn lên nhét vào trong mũ.

Ước chừng là giờ Thìn, trong khu rừng sương mù lơ đãng, chim hót líu lo càng tăng thêm vẻ u tĩnh đẹp đẽ.

Nàng dựa vào trí nhớ để phân định phương hướng, chạy nhanh về phía tây. Khoảng chừng nửa canh giờ sương mù phía trước càng lúc càng dày đặc, cây cối bụi cỏ ẩn hiện đằng trước, lúc này trước mắt ngoại trừ sương trắng ra thì không nhìn thấy gì.

Cả ngày nay ngoài nước ra thì trong bụng nàng không có gì, lại bị sương mù dày đặc này gây trở ngại, nàng dù nhiều quý kẻ cũng phải ngại thở dài, lập tức ngồi dưới một gốc cây cổ thụ ngồi xuống khoanh chân nhắm mắt tĩnh dưỡng, yên lặng vận chuyển thổ nạp tâm pháp của mật tông, giấy lát nhập vào không gian minh tướng, tâm lặng như nước, trong đầu trong suốt thanh thản.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mở mắt ra, thấy mặt trời chói chang nhô cao, sương mù trong rừng đã tản đi, đập vào mắt là mảng cỏ xanh biếc hoa dại rực rỡ. Nàng lập tức đứng dậy đi thẳng đường tắt xuống núi.

Trong lòng nàng mặc dù tức giận Tiêu Vô Cấu, nhưng lúc này bỗng nhiên không thấy hấn, không hiểu sao trong lòng nàng có chút lo lắng. Tối hôm qua nghe được lời hẹn của hấn gặp Kha Nhung dưới chân núi, nàng nghĩ thầm: xuống núi trước mới quyết định sau.

Nàng chạy nhanh chừng nửa nén hương, bỗng nghe phía trước có những tiếng tranh cãi nhau kịch liệt, kèm theo là tiếng bước chân, người chươ tới mà đã nghe giọng nói quen thuộc quát lên:

- Các người không nói hấn thất lạc ở đâu, từng trách ta hạ thủ vô tình.

Trong rừng có người tiếp lời:

- Người nói tên thư đồng kia sao, chúng ta chưa từng gặp...

Còn chưa nói hết, bỗng nghe tiếng ám khí phá không vang lên.

Lại có tiếng nói:

- Đừng nhiều lời vô ích với hần!

Thẩm Hi Vi chạy vội tới, thấy kim quang lóe lên trong rừng trúc, có bóng trắng ẩn hiện vây một bạch y nam tử vóc người cao lớn, chính là Tiêu Vô Cấu.

Nàng vội kêu to:

- Đây, đồ đen như than, ta ở đây.

Tiêu Vô Cấu vội quay lại, vui mừng nói:

- Tiểu huynh đệ.

Không đề phòng tới ám tiễn (mũi tên giấu trong tay áo) của một người ngay đằng sau, song chưởng của hai người kia cũng theo sát tới.

Thẩm Hi Vi vội la lên:

- Cẩn thận ám khí!

Tiêu Vô Cấu nhìn nàng trấn an, cả người nhanh như giao long, trường tiên trong tay múa lên không trung không một kẽ hở, chỉ nghe “bùm” một tiếng, ba người phía sau ngã lăn ra đất, không nhúc nhích.

Hần chạy tới trước mặt Thẩm Hi Vi, nắm bả vai của nàng quan sát một lượt, liên thanh hỏi:

- Người sao rồi? Có bị thương không?

Thẩm Hi Vi thấy thái độ giọng nói của hần thân thiết, một làn nước ấm áp trào lên trong lòng, sống mũi nàng cay cay, vội ngẩng đầu lên hờn nói:

- Ta thế nào? Trừ người ra còn ai dám ức hiếp ta?

Tiêu Vô Cấu thấy nàng vẫn còn có thể đấu võ mồm, yên lòng, cười nói:

- Tối hôm qua đột nhiên người mất tích, làm ta rất lo lắng, sao người lại trốn được vậy?

Thẩm Hi Vi không đáp mà hỏi ngược lại:

- Áo khoác của người đi đâu rồi?

Tiêu Vô Cấu nghe vậy sầm mặt, giận giữ nói:

- Còn không biết xấu hổ, áo khoác của ta bị người nôn vào, nếu không thì ta ngạt thở đến chết rồi.

Thẩm Hi Vi vô cùng xấu hổ, cười cười, lập tức đem chuyện hắc y thiêu niên cứu mình kể lại cho hần một lượt nhưng không đề cập tới đoạn hần ta lừa giỡn nàng.

Tiêu Vô Cấu trầm ngâm:

- Nói như vậy, thiếu niên kia là người tốt. Chỉ là hành sự quá quấy dị thôi.

Thẩm hi Vi giận giữ nói:

- Người tốt chó má gì, hần là một tên lưu manh đê tiện vô sỉ.

Chợt nghe Tiêu Vô Cấu hét lên một tiếng sợ hãi, kéo nàng lui ra sau vài bước. Thấy thi thể ba người trên mặt đất đang tan ra thối nát, đầu tiên là da thịt, sau đó là xương cốt, trong nháy mắt biến thành bãi nước ngầm vào bãi cỏ, biến mất không còn hình bóng. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thật không thể tin được.

Tiêu Vô Cấu suy nghĩ, thi thể tối qua nhất định là cũng bị hủ hóa như này, chỉ là lúc đó đem tới nên hần không để ý.

- Kỳ lạ, nhìn tử thi này có vẻ như rõ ràng bị trúng độc. Chỉ là bang người này chết quá thành linh, không lý nào tự mình uống thuốc độc, lẽ nào nói thi thể tự động hủ hóa?

Thẩm Hi Vi cũng chau mày không lý giải được, hỏi:

- Sao người lại gặp được bọn họ?

Tiêu Vô Cấu nói:

- Cả đêm ta ở ngọn núi này tìm người, sương mù dày đặc vừa tan thì gặp phải chuyện quái dị này...

Thì ra, hừng đông hắn quay lại huyết động kia nghiên cứu nửa ngày cũng không tìm được chỗ vào, đành phải đi xung quanh vách đá này để xem xét, chợt nghe phía tây có tiếng rên rỉ, vô cùng thê lương. Hắn vội vã phi thân qua xem, thấy trong làn sương mù mỏng có một đám chim khổng lồ đang nghệt đang vây bắt hai con tuần mã, mấy trăm móng vuốt sắc bén chụp tới làm con ngựa máu thịt tung tóe, bầy nhầy. Trong khoảnh khắc, một con ngựa biến mất không còn hình bóng, ngay cả khớp xương cũng không còn. Hắn cả kinh ghen hòng nhìn trân trối, nghĩ đến ngựa của mình chắc cũng bị ăn tươi nuốt sống như thế này, thấy đàn chim kia bay lên không bay về phía Nam, liền đi theo dõi tới khu rừng này, vừa lúc gặp ba người kia.

- Ta đang hỏi tung tích của người, thì người lại xuất hiện! Vô công mấy người kia cực kỳ quái dị, không giống như võ học Trung Nguyên, không biết là đến từ đâu? Vì sao lại dưỡng những con độc xà chim quái này? Chuyện này thật sự là rất cổ quái.

Thẩm Hi Vi hừ nói:

- Ta thấy hồ điệp này rất cổ quái.

Tiêu Vô Cấu chợt lóe lên, vỗ tay nói:

- Đúng! Chúng ta quay lại vườn hoa hôm qua xem đi.

Thẩm Hi Vi gật đầu, hai người từ đường mòn phía Tây đi về phía Nam tìm kiếm, chỉ chốc lát, từ xa đã thấy khu rừng rậm đó. Ước chừng có bốn trăm cây cổ thụ cao chọc trời to bằng hai người ôm, cành lá sum xuê xanh mướt, gốc rễ đen sì. Hai người đi vòng quanh một vòng đám cây cổ thụ đó nhưng không hề tìm được đường vào.

Trong lòng Tiêu Vô Cấu nghi hoặc: Quái lạ, tối hôm qua nàng kia từ chỗ nào đi vào?

Thẩm Hi Vi đã không kiên nhẫn được nữa, phi người lên cây, tay nàng bắt lấy một trạc cây làm lá cây rụng xuống như mưa.

Tiêu Vô Cấu cười nói:

- Người xuống đi, ta dùng roi.

Nói rồi lẳng không ngọn roi lên trên, cuốn lấy cành cây khô kêu “rắc” một tiếng gãy ra, giống như tiếng ngọc bích rơi vỡ nát.

Thẩm Hi Vi vỗ tay khen:

- Công phu giỏi!

Tiêu Vô Cấu quen biết nàng hai ngày, vẫn thấy nàng không phải trợn mắt thì trừng mắt, bỗng nghe nàng mở miệng khen ngợi, hắn liền giống như một đứa trẻ lần đầu được khen, trong lòng trào lên cảm giác vừa ngọt ngào vui sướng, vừa xấu hổ, giống như làn nước hồ thu bị khuấy động, gợn sóng rung động.

Thẩm Hi Vi nhìn vào trong khu rừng cây, chợt kêu lên:

- A?

Tiêu Vô Cấu vội phi người tới bên nàng nhìn, cũng giật mình nói:

- Tại sao lại có thể như thế?

Trong vườn hoa có vô số loại hoa diễm lệ to lớn lúc này chỉ qua một đêm đã tàn lụi hết, những tàn hoa đỏ rơi đầy trên mặt đất, không còn làn hương bông hoa nở rộ rực như đêm qua nữa.

Hai ngày nay những chuyện kỳ lạ xuất hiện liên tiếp, hai người thấy vườn hoa bị hủy, nhất thời không tra ra được gì, bất đắc dĩ đành phải thả người xuống đất. Thẩm Hi Vi vừa định đứng lên, bụng liền kêu “lục cục” không ngừng.

Tiêu Vô Cấu phì cười, nói:

- Đói bụng rồi, chúng ta đi tìm chút đồ ăn đi.

Hắn kéo nàng đi xuyên qua Lâm Việt Cốc, đi hơn nửa canh giờ thì tới một vách núi phía Tây, bốn phía trụi lủi, chỉ có hai hòn đá xếp.

Thẩm Hi Vi giận nói:

- Người lại giận ta phải không? Đây làm gì có gì ăn?

Tiêu Vô Cấu cười thần bí, nói:

- Đừng gấp.

Nói rồi từ trên sườn núi thả người nhảy xuống.

- Này, người...

Thẩm Hi Vi quá sợ hãi vội nhào tới vách đá nhìn, thấy dưới đó là một cái đầm, mới yên lòng.

Đúng lúc, Tiêu Vô Cấu đã lặn vào trong đầm nước nửa khắc sau khi hắn trồi lên mặt nước, trong tay đã cầm một con cá to chừng năm sáu tấc, cười to nói:

- Mau xuống đây, chúng ta nướng cá ăn.

Thẩm Hi Vi từ trên vách đá lao thẳng xuống, lúc rơi xuống đất thì bị một luồng hàn khí lạnh lẽo ập tới, cả người thư thái, khắp người nảy sinh một sự mệt mỏi, liền dựa vào một tảng đá ngồi đó, chống má nhìn hắn bắt cá.

Lúc này, Tiêu Vô Cấu đã bắt được ba con cá ném lên bờ, vẫn còn không biết mệt, dáng người mạnh mẽ nhanh như du long cuộn cuộn trong nước, bỗng nhiên không thấy hình bóng.

Thẩm Hi Vi đợi nửa khắc không thấy hắn nổi lên, trong lòng kinh hoảng:

- Này, đồ đen như than, người không sao chứ?

Nàng gọi liên tục vài câu nhưng không có tiếng đáp lại, nghĩ tới khurừng này đầy quỷ dị, ngàn vạn lần trong nước đừng có con quái vật gì, nàng vội đứng lên đi một vòng quanh rìa cái đầm nước, lúc cúi xuống nước nhìn xuống dưới thì đột nhiên dưới đó có làn nước xanh biếc bắn tung lên, bắn vào khắp mặt và quần áo của nàng.

Trong làn nước bật lên tiếng cười sang sảng, dội vào vách đá quanh quần không dứt.

Thẩm Hi Vi lau mặt, hai mắt sáng như sao, đang định chửi ầm lên, chợt thấy khuôn mặt ngăm đen của Tiêu Vô Cấu tràn đầy thần sắc ngây thơ trẻ trung, đôi mắt đen kịt tràn ngập ý cười dịu dàng, lập tức nàng sững sờ, nuốt sự giận giữ vào trong bụng.

Tiêu Vô Cấu đã chuẩn bị tinh thần, thấy nàng trừng mắt nhìn mình nhưng lại không nói lời nào, liền bơi đến ôn hòa nói:

- Làm người sợ à? Xin lỗi, giờ ta nướng cá cho người ăn, đừng giận nữa.

- Được, ta đi kiếm củi.

Thẩm Hi Vi nói xong xoay người đi về phía trái khu rừng, vừa nhặt củi khô vừa lăm bầm: sao tìm mình đập nhanh thế nhỉ?

Đợi khi nàng lấy củi khô về, đã thấy Tiêu Vô Cấu để trần ngực, lộ ra vóc người có làn da màu nâu vàng cao lớn, đang cầm cành cây xuyên đũa cá.

Nàng mặc dù tính tình phóng khoáng nhưng chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào lỏa thể, bó củi trong lòng rơi xuống đất, lắp bắp nói:

- Người... người sao lại ăn mặc như vậy? Còn ra thể thống gì nữa?

- Ta không mặc quần áo!

Tiêu Vô Cấu đáp lại rất hào hùng, bỗng nhú mày nói:

- Ta phát hiện ngươi ngày càng kỳ lạ, chẳng lẽ mê hương bị trúng tối qua vẫn chưa giải hết?

Thẩm Hi Vi chán nản, nhặt y phục ẩm ướt ném vào hắn, nói:

- Ta yêu cầu ngươi mặc quần áo vào.

- Y phục này ướt rồi, đợi tí khô thì mặc.

Hắn vừa nói vừa đốt lửa.

Thẩm Hi Vi tức giận đến xoay lưng ngồi lại với hắn. Một lúc, ngửi được mùi thơm xộc vào trong mũi chui thẳng vào bụng, ngứa ngáy.

Tiêu Vô Cấu cất giọng bắt chuyện với nàng:

- Có thể ăn rồi.

Nàng hừ lạnh không thèm để ý tới, nhưng bụng cứ liên tục kêu réo làm nàng không chịu đựng nổi. Chợt nghe Tiêu Vô Cấu thở dài:

- Ta mặc quần áo rồi, ngươi qua đây.

Nàng vội di chuyển qua, nhón tay bốc một miếng cá cho vào miệng, đưa đến miệng bỗng dừng lại, trợn tròn mắt chỉ vào ngực Tiêu Vô Cấu:

- Ngươi...

Tiêu Vô Cấu nói:

- Khoác y phục cũng không được à? Sao ngươi ngượng ngùng như tiểu cô nương vậy?

Thẩm Hi Vi đang iếng cá vào miệng, không rảnh tranh luận, nhanh chóng nuốt miếng cá, lại nhón miếng khác.

Tiêu Vô Cấu lắc đầu, trêu chọc nói:

- Haizz, chỉ dựa vào cách ăn uống này của ngươi, muốn lấy cô nương, hắc hắc, chỉ sợ không ai dám lấy ngươi.

Thẩm Hi Vi trừng mắt không đáp lại, một lúc ăn no, vẫn như còn thòmthèm đưa tay lên miệng mút hết, sau đó mới thoải mái nằm trên đất duỗi lưng ra, thỏa mãn thở sâu, nói:

- Đồ đen thui, không ngờ ngươi lại nướng cá ngon như vậy.

Trong lòng Tiêu Vô Cấu biết nàng quá đói, nên cố ý làm mặt giận, nói:

- Ai là đồ đen thui? Ta là Tiêu Vô Cấu, là đại tướng quân khí thế của Tang quốc.

Thẩm Hi Vi cười nhạo:

- Hừ! Đại tướng quân thì giỏi lắm sao?

Tiêu Vô Cấu sừng sốt. Sắc mặt hắn ngăm đen, tướng mạo dù không giặc cũng có uy, dù là đám người Kha Nhung hàng ngày theo hầu hạ cũng có baphần sợ hãi, nhưng có vẻ như mình trong mắt cái tên thư đồng gây yếu này lại chẳng là gì, liền cười hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Thẩm Hi Vi đáp:

- Ta là Thẩm Dung! Đúng rồi, sao ngươi biết nơi này?

Tiêu Vô Cấu cười nói:

- Ta từ nhỏ đã chơi đùa ở chỗ này, đương nhiên biết!

Thẩm Hi Vi bật dậy, ngạc nhiên nói:

- Khi còn bé người đã ở chỗ này chơi đùa?

Tiêu Vô Cấu bỗng nhiên im lặng, trầm ngâm nhìn mặt hồ nước xanh biếc đến xuất thần, trong ánh mắt trong trẻo đen kịt kia như xuyên qua năm tháng dòng nước chảy, thấy một thiếu niên ngây thơ năm xưa, đằng sau khuôn mặt quật cường bất khuất là ẩn giấu một trái tim lương thiện, niềm vui duy nhất là thả người từ trên vách đá núi xuống nước, đó là một tư thế tự do, bay lượn, là một tư thế thuộc về chính hắn. Từ đó về sau hơn mười năm, hắn vâng lệnh sư phụ thuần phục Tang quốc, cuộc đời trải qua Nam chinh Bắc chiến, đôi tay thon dài trong sạch đã nhuốm bao nhiêu máu tanh, lòng bàn tay hắn tích tụ những vết chai sần do cầm nắm binh khí quá lâu, giống như số phận đã hết, không thể quay đầu lại được.

Thẩm Hi Vi nhìn hắn, trong đôi mắt đen thâm thúy sâu như nước hồ thukia lại tràn ngập sự ưu thương lẫn cô độc, lạnh như gió tuyết khiến người ta cảm thấy không chân thực, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh tịch mịch kia không cho người khác tới gần.

Trong lòng nàng rung động từng đợt, tình cảm dịu dàng trong tim chợt trào dâng, liền vội chuyển hướng câu chuyện:

- Nay, đồ đen thui, hiện giờ chúng ta nên làm gì đây?

Tiêu Vô Cấu sững sờ:

- Hả?

Nàng nói:

- Là ta nói đám hồ điệp và xà độc, ngọn núi này lớn như vậy, chúng ta đi đâu tìm chúng?

Tiêu Vô Cấu nói:

- Trên đỉnh núi phía nam có một huyết động, tối hôm qua ta không tìm được đường vào, chúng ta chút nữa đến đó xem.

Thẩm Hi Vi ngạc nhiên:

- Huyết động gì?

Tiêu Vô Cấu liền đem chuyện tối qua nàng bị hôn mê kể lại. Thẩm Hi Vi nghe nói toàn thân mình bị xà quần lấy, liền rung mình một cái.

Tiêu Vô Cấu cười nói:

- Người còn dám đi không?

Thẩm Hi Vi trừng mắt, bất chấp nói:

- Có gì mà không dám! Ta phải đem những con độc xà này nhét hết vào bụng đám người đó, để bọn hắn kiếp sau, kiếp sau cũng không dám chơi đùa với xà.

Nàng vừa dứt lời, trước mặt có một bóng trắng từ trên trời rơi xuống, bùm vào trong đầm nước, làm mặt nước bắn bọt nước trắng tung tóe.

Hai người kinh hãi cùng bật người dậy, chỉ thấy rơi vào trong nước rõ ràng là người thuần dưỡng xà tối hôm qua, áo bào trắng trên người đã bị xé rách gần như toàn bộ, tóc hoa râm rối loạn, ánh mắt méo mó, tròn trĩnh, như vô cùng thống khổ.

Ông ta mặc dù bị rơi xuống nước nhưng không vội lên bờ, hai tay ôm lấy yết hầu ho khan không ngừng, trong yết hầu như có vật gì nhúc nhích. Bỗng nhiên có một vật từ trong miệng ông ta bắn ra, rơi xuống dưới chân Thẩm Hi Vi.

Tiêu Vô Cấu nhìn thấy rõ đó là một con hắc xà rất nhỏ, liền vội ôm lấy nàng lui nhanh ba trượng. Ngẩng lên nhìn người kia, đã thấy miệng ông ta máu tươi trào ra không ngừng, máu chảy xuống cằm, da thịt ở cằm lập tức chảy đen sì, bọt khí, biến thành nước... từ từ cả người biến mất trong làn nước, hình ảnh vô cùng khiếp đảm kinh sợ.

Tiêu Vô Cấu mặc dù võ công cao cường nhưng thấy tình cảnh quý dị đáng sợ như vậy cũng không kìm được sự sợ hãi trong lòng. Thấm Hi Vi ngoài miệng vừa nói những lời độc địa, không ngờ mình chỉ thuận miệng nói mà lại trở thành hiện thực trước mắt, khiến nàng sợ hãi ngất xỉu.

15. Chương 15: Đàm Liên Tịnh Đế

Soẹt” một tiếng, trong động tối om hiện lên ánh lửa.

Lãnh Quan Ngữ giơ nhánh lửa lên, thấy song chường của Thảm Đa Tình vận công ẩn vào thạch bích than chì, trên trán đầm mồ hôi nhưng cửa đá vẫn không chút tổn hại.

Chàng vội hỏi:

- Thảm huynh, thương thế của người không thích hợp vận động chân khí, hãy nhanh điều tức đi.

Thảm Đa Tình gật đầu, ngồi xuống đất xếp bằng, nhắm mắt vận khởi liên hoa công thượng thừa của Mật tông. Lãnh Quan Ngữ cầm đao đứng đó, haimắt sáng như sao nhìn quét bốn phía.

Khoảng chừng một nén hương, thấy quanh người Thảm Đa Tình có làn khói trắng lượn lờ, trên trán trên mặt có một luồng sáng kỳ dị lưu động không dứt.

Lãnh Quan Ngữ thấy kỳ lạ, nghĩ thầm: Công phu Mật tông này quả nhiên là đặc biệt.

Lúc này, Thảm Đa Tình bỗng mở mắt ra, ánh mắt rạng rỡ, nhìn Lãnh Quan Ngữ, cười nói:

- Không đáng ngại nữa.

Lãnh Quan Ngữ đột nhiên nghĩ, trong đôi mắt người đàn ông này có mộtmị lực không cho đến gần, liền vội vàng ngẩng lên làm bộ đã quan sát huyết động này khá lâu rồi, nói:

- Xem động núi này rõ ràng là có người xây dựng nên, lại không biết là ai có thể xây dựng được một cái động ở trên vách đá này.

Thảm Đa Tình nói;

- Quan tâm người đó là ai làm gì? Nếu đã vào được, chắc chắn có lối ra.

Hai người dựa vào ánh lửa đi vào trong huyết động, huyết động sâu đen ngoằn ngoèo, càng đi vào trong càng chật hẹp, khoảng chừng được hơnmười trượng, miệng động rộng mở sáng hơn, đúng là đại sơn cốc có thể chứa được mấy trăm người.

Nhưng thấy sơn cốc này núi cao vồn quanh, hiểm trở dị thường, tuyệt đối không có cách nào bám leo mà vào được. Trong cốc hoa cỏ rừng rực, cây cối xanh mướt, xen kẽ nhau thấp thoáng; vách đá phía tây còn có một thác nước lao thẳng xuống, ánh mặt trời chiếu vào như con rồng lớn, cực kỳ tráng lệ. Thạc nước đổ xuống vào trong một hàn đàm trong suốt xanhbiếc, nước đầm cũng không đầy, chắc là có chỗ khác trút nước.

Hai người đang định nhảy xuống, chợt nghe có tiếng gió cực lớn, mộtđám chim khổng lồ lượn vòng xuống toàn thân lông chim đen kịt, chỉ duyđầu thì trắng thuần, hai cánh rất lớn, miệng cong hình móc câu, chân có móng vuốt sắc, ba phần giống ưng bảy phần giống diều. Thảm Đa Tình dùkiến thức rộng rãi cũng không biết tên chúng là gì.

Chỉ chốc lát sau, dưới đáy cốc cũng truyền đến âm thanh suýt suýt, Lãnh Quan Ngữ cúi đầu xuống nhìn, lập tức như hít phải luồng khí lạnh. Thấy trong bụi cỏ xanh mướt vô số độc vật hiện ra, độc xà, nhện độc, rắn mối, cóc độc .vân vân không thể đếm hết. Những loại độc vật này tuy nhiều nhưng trật tự, rõ ràng là được người huấn luyện đã lâu.

Lúc này, bên phía thác nước lớn bỗng nhiên xuất hiện hai nữ tử trẻ tuổi, dung mạo tú lệ, đáng người yếu điệu nhỏ nhắn xinh xắn. Người bên trái mặc y phục mà xanh lục, người bên phải mặc áo mỏng màu hồng.

Hai người huyết sáo lên, độc vật trên mặt đất lập tức hết rối loạn, chỉ có một số đàn xà vẫn trườn đi trườn lại không dứt.

Lục y nữ tử nhú mày nói:

- Gần đây Kim lão nhị càng lúc càng kỳ cục, không quản đám súc sinh này, chẳng có quy củ gì cả.

Hồng y nữ tử cười khanh khách nói:

- Mặc kệ lão, tự có người tới quản thay lão.

Sắc mặt lục y nữ tử đỏ lên, lập tức giơ tay ra nhéo miệng hồng y nữ tử. Hồng y nữ tử cười né tránh.

Bỗng dưng, bóng trắng lóe lên, sau thác nước lại xuất hiện ra hai người, chính là huynh đệ họ Kim.

Kim lão nhị hất đầu hỏi:

- Có hai người xa lại đến phải không?

Hồng Y nữ tử trợn mắt lên:

- Người ăn nói khùng điên gì đấy? Chúng ta ở đây có thấy ai dám vào đâu, mà làm gì có người có thể vào đây?

Kim lão tam vội la lên:

- Hai người bọn họ là dụ vào.

Lục y nữ tử lập tức giật mình:

- Các người điên rồi à? Nếu tôn giả mà biết..

Kim lão nhị nói:

- Tiểu tử đó là người của Đàm Liên Tĩnh Đế.

Ông ta còn chưa nói xong, hai cô gái cùng kêu lên:

- Đàm Liên Tĩnh Đế?

- Không sai! Lão tứ đã bị hắn ta hạ độc thủ.

Mắt Kim lão nhị toát lên vẻ độc ác:

- Hai người đó tuyệt đối không thể sống mà xuống núi được, nếu không giết bọn họ, chỉ còn nghĩ cách đưa bọn họ vào chỗ chết này.

Lục y nữ tử gấp đến độ giậm chân, mắng:

- Hai người các ngươi thật hồ đồ! Người đó là môn hạ của Đàm Liên Tĩnh Đế, chỗ này làm sao giữ hắn ta được? Việc ở đây mà bị tiết lộ rách nát gì, hừ, thủ đoạn của tôn giả, các người biết rồi đó..

Câu nói này khiến cho huynh đệ họ Kim há mồm mắt trợn trừng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hai người Thảm Lân liếc nhìn nhau, thầm nghĩ: Hai huynh đệ này đều là cao thủ tuyệt đỉnh, sao vừa nghe đến hai chữ “Tôn giả” mà lại lộ vẻ sợ hãi như vậy?

Kim lão tam bỗng ngẩng đầu lên, nói như đinh đóng cột:

- Chỉ cần chúng ta tử thủ tại cửa ra, ta không tin bọn họ có thể bay lên trời.

Kim lão nhị phụ họa:

- Đúng vậy!

Hai người này đang tranh chấp nhau bỗng nhiên trong lúc này lại cùng chung kẻ địch.

Lúc này, Thảm Lân gần như đã hiểu, có một tổ chức thần bí ở trong động bí mật thuần dương độc vật, nhưng vì sao lại thuần dương nhưng độc vật này, thật khiến người khác khó hiểu.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu thê lương rít vang lên, độc vật trên mặt đất rục rịch, lùi đi khắp nơi, đám chim khổng lồ đông nghịt kia trên ở trên nhai vỡ hai cánh tạo ra những luồng kinh phong cực lớn, vang dội không ngớt trong sơn cốc.

Lãnh Quan Ngữ thấy một đám độc xà sẽ trườn vào cửa động, vội nắm chặt bội đao đề phòng cảnh giặc.

Thẩm Đa Tình bỗng nhiên đứng thẳng lên miệng khê huyết một tiếng, vung nắm đá vụn trong tay trái lên, bảy tám con xà xanh trườn đến đầu tiên, ngón tay của chàng bắn ra, đám đá vụn đồng loạt bắn trúng đám xà này, trong nháy mắt chết cứng tại cửa động.

Lãnh Quan Ngữ lúc này cũng nắm lấy đá vụn trong tay, bắt chước làm theo, đàn xà càng qua nhiều lại chết không tiếng động, bốn người trong đây cốc không hề phát hiện ra, trong khoảnh khắc, cửa động đã chất đồng thời thể xà.

Bỗng nhiên, cửa động xẹt qua một con chim quái, móng vuốt sắc bén chụp lấy thi thể đám xà bay lên không, đàn xà cuống quýt chạy trốn, Thẩm Đa Tình thấy vậy đầu óc chợt lóe lên, thì ra những độc vật này sợ chim.

Lúc này, bốn người ở đáy cốc đã phát hiện ra họ, tiếng huyết sáo bén nhọn vang lên.

Lập tức vô số độc vật đồng loạt quay đầu trườn về phía huyết động, đáy cốc đầy độc trùng đủ loại màu sắc, chen chúc nhau, biến hóa vô cùng kỳ lạ.

Lãnh Quan Ngữ rút đao ra, đao phong sáng như tuyết chiếu lên gương mặt lạnh như sương. Thẩm Đa Tình cũng không chút sơ suất, rút đao ra đợi. Độc trùng cuộn cuộn vào cửa động, tay trái chàng bắn đá như mưa, tay phải vung đao nhanh như chớp, trong nháy mắt đã giết chết mấy trăm độc trùng. Mấy chục con rắn mỗi màu xanh đen tím trườn lên bích động vừa mới thăm dò tới đều bị đao của Lãnh Quan Ngữ chém rụng. Một lát, chỉ thấy ánh đao loang loáng, máu bắn tung tóe.

Thẩm Đa Tình vung chưởng đánh làm đám độc vật chết chất thành đồng trong cốc, thu hút đám chim quái kia tranh nhau thức ăn. Mà độc trùng thấy chim quái sà xuống đều sợ chạy lùi đi hết.

Bốn người đáy cốc liên tục huyết sáo, dù cố gắng không chế thể cực nhưng đám độc trùng này đã không dám tới gần cửa động nữa.

Hai bên giằng co ước chừng một chén trà nhỏ.

Thẩm Đa Tình nói nhỏ:

- Ta dùng ảo thuật đối phó với đàn độc trùng này, người đi ra thác nước chờ ta.

Lãnh Quan Ngữ gật đầu.

Thẩm Đa Tình lui ra sau vài bước, hai tay kết ấn lên trán, bàn tay rực lên ánh sáng đỏ sẫm, hồng quang mang theo song chưởng của chàng nhanh chóng xoay chuyển càng lúc càng mạnh sáng rực, chàng hét lớn một tiếng, ra sức đem luồng sáng đó đẩy xuất ra cửa động.

Chỉ nghe nổ ầm ầm, đáy cốc nhanh chóng dấy lên một ngọn lửa cao tới tận trời.

Lãnh Quan Ngữ phi thân lên, mũi chân điểm nhẹ vào thạch bích cửa động, cả người như lưu tinh xuyên vào thác nước, ngay cả một góc áo cũng không hề dính nước.

Chàng xoay người đứng lại, ngửi thấy đáy cốc mùi cháy khét let nổi lên bốn phía, những âm thanh thê lương u ám không dứt bên tai, trong ánh lửa rừng rực vô số độc trùng lẫn lộn thành từng khối, ngọn lửa cháy rực liếm xuyên qua thân thể chúng, vô cùng kinh tâm động phách. Chợt thấy trong ánh lửa một thân ảnh vụt qua thác nước mà đến, chính là Thẩm Đa Tình.

16. Chương 16: Bốn Phương Tám Hướng Đều Hình Như Trần Ngập Ngụy Hiểm Không Lường Trước Được.

Trong thác nước này, quả nhiên có một cửa động.

Hai người vừa bước vào động, chợt nghe sau lưng có tiếng cười quái dị:

- Bọn họ đi vào đó rồi, thật chẳng khác gì cừu vào miệng hổ.

Lập tức có một giọng nữ quát lên:

- Kim lão tam, đến bây giờ ngươi còn nói khoác, ta xem ngươi làm sao ăn nói với tôn giả đây?

Phía sau lập tức im bật.

Hai người Thảm Lãnh đi vào trong ước chừng nửa chén trà nhỏ, bên trong động ẩm ướt, thạch bích không ngừng có giọt nước nhỏ xuống. Lại đi thêm một lúc nữa những bọt nước này rơi xuống như mưa, nhánh lửa lập tức bị dập tắt. Hai người sờ soạn đi nửa ngày, lại thấy trong động càng ẩm thấp trùng điệp, mới biết Kim lão tam nói không sai.

Động trong núi này ngoằn ngoèo, đường nhỏ chỉ chít rắc rối như một tòa mê cung.

Thảm Đa Tình trầm tư chốc lát, nói:

- Chúng ta vừa đi vừa đánh ký hiệu.

Nói xong dùng tay dấy lên ngọn huyệt hỏa, nhẹ nhàng vẽ lên trên thạch bích, thạch bích ngăm đen liền hiện lên một đường hồng quang.

Trong ánh lửa, chàng chợt thấy nét mặt của Lãnh Quan Ngữ có biểu cảm kỳ lạ, vội hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Một lát không thấy đáp lại, chàng vội vàng nắm lấy tay Lãnh Quan Ngữ, thấy lạnh lạnh, lại dấy lên ngọn lửa từ bàn tay, thấy hàng mi Lãnh Quan Ngữ nhú chặt, như cực kỳ khó chịu.

- Lãnh hộ vệ, ngươi làm sao vậy?

Sắc mặt Lãnh Quan Ngữ đỏ bừng, thần sắc lộ ra tia ngượng ngùng, chỉ chỉ chân mình:

- Giày của ta ngấm nước rồi, dính quá.

Thảm Đa Tình ngẩn ra, đột nhiên hiểu hần ta ưa sạch sẽ, liền cười cười.

Sắc mặt Lãnh Quan Ngữ càng đỏ, nửa xấu hổ nửa ảo não nói:

- Ngươi còn cười! Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái này đi.

Nói xong xoay người đi.

Thảm Đa Tình thấy trong thần sắc ngữ khí của Lãnh Quan Ngữ có thần thái của nữ nhi, tim chàng đập thình thịch, vội vàng theo sau không dám nói thêm nữa.

Dọc đường đi chàng liên tục vạch ký hiệu, cuối cùng đã ra khỏi thủy động kia, từ một dòng suối chỉ đi chốc lát, chợt thấy bụng một đỉnh núi, khung đỉnh hình tròn thật lớn, cách mặt đất ít nhất hơn mười trượng, bụng núi lại bị hơn mười cái động phân tách ra, trước từng hang động có một tấm lưới sắt, bên trong đều có một pho tượng khắc mãnh thú, không giống nhau, đuôi vuốt đầu thân trông rất sống động, vô cùng hung ác dữ tợn.

Hai người nhìn nhìn, tâm trạng không tự chủ được trở nên căng thẳng, như là đi vào một cổ tháp âm trầm, lại như xông lăm vào một khu rừng rậm nguyên thủy, bốn phương tám hướng đều như trần ngập những nguy hiểm không thể lường trước được.

Thảm Đa Tình chợt thấy con mắt mãnh thú như chớp chớp, như muốn bổ nhào vào mình, chàng định né tránh, Lãnh Quan Ngữ đã một đao chém vào lưới sắt, hỏa tinh bắn khắp nơi.

Chàng bỗng nhiên tỉnh táo lại, kêu to:

- Không hay rồi, là ảo giác!

Chàng vừa sử dụng huyền thuật dùng lửa vẽ ký hiệu nên đã tiêu hao một ít chân khí, không ngờ thiếu chút nữa thì bị mê hoặc, liền kéo Lãnh Quan Ngữ ra.

Lúc này, hơn mười lưới sắt trong hang động kia đột nhiên tự phát động giờ lại lặng yên không chút tiếng động, chàng liên tục vọt mấy bước đều bị lưới sắt ngăn cản.

Bỗng nhiên, một hòn đá phá không đến, rơi vào bên trái phía trước, có người khê quát một tiếng:

- Đi bên này.

Lúc này, Thẩm Đa Tình biết lưới sắt là mê trận, đáng tiếc lại không thấy rõ toàn bộ trận thế, những tảng đá này có phương vị huyền diệu, trong lòng khê động, liền kéo Lãnh Quan Ngữ thẳng tiến lên, lưới sắt kia chợt hướng về hai bên lui nhanh đi. Lúc này, bọn họ đi theo nơi hòn đá nơi xuống, đi một đoạn đường quanh co, chợt thấy thạch tử kia từ xa rơi vào trong một khe suối, mà trước mắt một bóng đen vụt qua, rồi không thấy nữa.

Trong lòng Thẩm Đa Tình biết là có cao nhân hỗ trợ, vì vậy theo dòng suối đi một đoạn đường, nghe tiếng nước chảy mát lạnh vỗ vào thạch bích, trước mắt đã xuất hiện tia sáng, trong lòng vui mừng kéo Lãnh Quan Ngữ đi nhanh hơn.

Ở cửa động truyền đến tiếng thét kinh hãi:

- Tiểu tử giỏi, vậy mà có thể tìm được đến đây?

Thẩm Đa Tình cười nói:

- Người cho là bảo vệ cửa ra là có thể vây được chúng ta sao?

Chàng còn chưa dứt lời, Kim lão tam đã phi thân đến, trong tay cầm một binh khí cổ quái giống như móc câu nhanh như chớp đâm vào yết hầu của chàng.

Trong lòng y biết một khi Thẩm Đa Tình ra khỏi cốc, tính mạng của mình khó giữ được, nên xuất thủ như phát điên, binh khí hóa thành ngàn vạn huyền ảnh, âm khí lạnh lạnh, chiêu nào cũng tấn công vào điểm yếu hại của Thẩm Đa Tình.

Thẩm Đa Tình múa đao mềm mại, hồng quang bạch ảnh giao nhau, huyền lệ mê ly. Sát khí của Kim lão tam như gặp phải lá chắn mềm mại vô hình, đều bị bắn ngược trở về.

Trong thạch bích đột nhiên nhảy ra hơn mười độc xà rất nhỏ, nhanh như chớp tập kích Lãnh Quan Ngữ. Lãnh Quan Ngữ múa đao bảo vệ toàn thân, đao khí dày đặc tung hoành ngang dọc, chém vào khoảng không như phá không, sắc bén đến cực điểm, tức thì bốn phía rơi xuống một đồng xác rắn. Rồi đột nhiên, màn nước phía sau cửa động lại bay ra một đường dentuyền, trực tiếp quấn lấy cổ chàng. Chàng vội vàng giơ tay ra bắt lấy, xúc tua lạnh lẽo trơn dính, là một con rắn nhỏ đen cực dài, chàng bất kêu lên buông tay ra lui nhanh. Kim lão nhị cười quái dị, con rắn dài nhỏ trong tay múa như trường tiên, chàng tránh không kịp, sau gáy bỗng nhiên đau xót, đã bị con rắn cắn một cái.

Thẩm Đa Tình nghe tiếng kêu sợ hãi của Lãnh Quan Ngữ, vội vung một chưởng đẩy lui Kim lão tam, lộn người chém một đao mãnh liệt, ai ngờ con rắn cực nhỏ lại rất linh hoạt, có thể tự tránh được đao phong, há mồm cắn vào tay chàng, chưởng phong của kim lão tam cũng mạnh mẽ ập tới.

Trong ánh chớp hỏa thạch, chàng vội sử dụng huyền thuật mật tông “Đàm hoa nhất hiện”, thân hình biến hóa kỳ ảo, mềm mại như linh phong lướt tới phía sau lưng Kim lão nhị, một chưởng vỗ vào lưng y.

Kim lão nhị há mồm hô ra ngụm máu tươi, ban tay buông thõng, con rắn nhỏ trượt ra ngoài, còn chưa rơi xuống đất lại bị chưởng phong mãnh liệt của Kim lão tam đánh bật lại, con rắn bất chợt rơi vào trong miệng Kim lão nhị, từ yết hầu trượt xuống dưới. Lãnh Quan Ngữ thừa cơ lẳng không một cước, đá vào ngực y bắn rơi xuống thác nước đang chảy xiết, biến mất không còn hình bóng.

Kim lão tam sợ hãi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngửa đầu rít một tiếng vô cùng thê lương.

Tức thì, trên không trung chợt tối sầm, vô số chim quái đáp xuống, mấy trăm móng vuốt sắc bén chộp tới hai người Thẩm Lân.

Thẩm Đa Tình thân nhanh như điện múa bảo đao không một kẻ hở, nhưng Lãnh Quan Ngữ lại cảm giác cánh tay tê dại, thể lực không chống đỡ nổi, thậm chí độc xà đã phát tác, nhưng nghiêng rằng chịu đựng.

Đàn chim e ngại bảo đao Thẩm Đa Tình nên không dám đánh xuống, chỉ phát ra âm thanh bay quanh ở trên đỉnh đầu.

Kim lão tam gấp đến độ liên tục huyết sáo dài không dứt, có ba con chim bị tiếng huyết sáo mà nóng vội lao xuống, nhưng không dám công kích Thẩm Đa Tình mà chộp xuống Lãnh Quan Ngữ.

Lãnh Quan Ngữ tránh không kịp, thấy móng vuốt chim đang sắp chộp xuống, chợt trong không trung vang lên tiếng xé gió sắc bén, ba mũi tên nhọn lẳng không bay đến, mang theo một luồng cuồng phong mạnh mẽ lướt qua đầu chàng, bắn trúng đầu ba con chim quái.

Búi tóc của Lãnh Quan Ngữ đang búi cao lập tức xõa xuống, mái tóc dày đen mượt như tơ lụa dài tới tận hông, nét mặt tuấn tú lạnh lùng vẫn còn hiện lên tia kinh ngạc, làn da trắng như tuyết mịn màng, đồng tử trong trẻo như sao, một vẻ đẹp mỹ lệ tao nhã khiến người khác hít thở không thông.

Thẩm Đa Tình vội quay đầu lại, thấy hình ảnh đó, ngẩn ra, ngay cả trên vai bị cào mà cũng không có cảm giác đau đớn.

Trong khoảnh khắc, trên không trung xẹt tới một bóng đen bắt lấy Lãnh Quan Ngữ tiếp nhập vào trong động. Thẩm Đa Tình kinh hãi, muốn đuổi theo để cứu thì cửa động đã ầm ầm hạ xuống ba tấm lưới sắt, cắt đứt chàng ở bên ngoài động.

Chàng vung đao chém mạnh vào lưới sắt, nhưng chỉ thấy hỏa tinh bắn khắp nơi mà lưới sắt không chút nào sút mẻ.

Bỗng nhiên, dưới chân núi vang lên tiếng huyết gió, sắc mặt Kim lão tam thay đổi, phi thân vội vút đi, đàn chim quái cũng bay lên theo, Thẩm Đa Tình cũng đề thân đuổi theo sát.

17. Chương G 17: Vài Ngôi Sao Nhỏ Trên Bầu Trời Cao, Như Một Đường Chỉ Trực Tiếp Hướng Về Nơi Nào Đó

Lúc mặt trời lặn xuống, ráng chiều đỏ rực buông xuống trên ngọn núi phía Tây, biển ảo trùng điệp, như chìa tay có thể chạm vào được.

Tiếng đánh nhau kịch liệt xé rách hoàng hôn vô cùng mỹ lệ mờ ảo này.

Dưới ngọn núi cỏ xanh hoa dại thơm nát có hai nữ tử kiếm thể như hồng địa bao vây Tiêu Vô Cấu và Thẩm Hi Vi. Nữ tử áo hồng, trái xanh phải hồng, chính là hai người mà Thẩm Đa Tình đã gặp trong động.

Thì ra, Tiêu Vô Cấu chợt thấy trong hàn đàm có người rơi xuống, trong lòng biết là khác thường, lúc này Thẩm Hi Vi bị dọa ngất đã tỉnh lại, liền bám lên vách núi trèo lên trên, đi tới giữa sườn núi thì gặp hai nữ tử đang chạy đi giúp huynh đệ lão Kim.

Hai nàng chợt thấy hai người xa lạ vào núi, không nói lời nào đã động thủ luôn. Nào ngờ võ công Tiêu Vô Cấu trác tuyệt, Thẩm Hi Vi tuy công lực kém hơn một chút nhưng thân pháp cực kỳ linh hoạt. Hai nữ tử đấu chưa tới chín hiệp liền gọi chim quái tới hỗ trợ.

Tiêu Vô Cấu cũng không ngờ trên ngọn núi hoang vắng lại có hai nữ tử tuổi còn trẻ nhưng công phu cực cao, xuất thủ lại hung ác tàn bạo, xảo trá. Hơn nữa các nàng tự biết công lực không địch lại được Tiêu Vô Cấu, nên không chính diện nghênh chiến với hắn mà chỉ toàn lực đối phó với Thẩm Hi Vi. Cho nên, hắn cũng chỉ gặp chiêu thì phá chiêu chứ không thể làm gì được các nàng.

Lúc này, bỗng nghe trên đỉnh đầu tiếng chim kêu lạnh lẽo, từng đợt gió mạnh phốc tới.

Hắn biết sự lợi hại của đàn chim quái này, rất sợ làm tổn thương tới Thẩm Hi Vi, liền vùng nhuỷên tiên quay vòng tròn lảng không đánh lên không trung, lập tức những tiếng kêu thê lương vang lên bốn phía, từng mảng lông chim trắng đen rơi xuống lả tả.

Hai người đều bị đàn chim quái gây thu hút nên không để ý có một bóng người khác đang kề sát ngọn núi vội vàng chạy tới.

Thẩm Đa Tình ở trên núi nhìn thấy rất rõ, người đàn ông da ngăm đen, thân hình cao lớn kia chính là Tiêu Vô Cầu, lại thấy muội muội bình yên vô sự, trong lòng an tâm liền từ trên ngọn núi phi thẳng xuống, hồng y phát phơ như tiên.

Thẩm Hi Vi thấy bóng dáng quen thuộc, biết ca ca đã tới, lập tức hoan hô nhảy nhót, hưng phấn chạy tới phía ngọn núi mà không đề phòng Kim lão tam nhân cơ hội chớp tới trước mặt, loan câu sáng như tuyết đâm tới trước ngực nàng.

Thẩm Đa Tình từ xa nhìn thấy, mặc dù vô cùng sợ hãi nhưng cũng ngoảnh tay với. Chợt thấy một bóng đen lóe lên, Tiêu Vô Cầu đã lách mình tới, trường tiên cuộn lấy binh khí của ông ta, hất về phía bên phải.

Hai nữ tử phía sau thừa cơ giương kiếm phi tới, kiếm khí trùng điệp lạnh lẽo nhanh như chớp đâm tới sau lưng hai người Tiêu Thẩm.

Tiêu Vô Cầu giật mình, tay phải múa trường tiên, tay trái nhanh như chớp bẻ gãy thanh kiếm đâm phía sau lưng Thẩm Hi Vi, nhưng người ở sau lưng mình thì lại không thể phòng ngự mà bị đâm một kiếm, lập tức máu bắn ra nhuộm thẫm bạch sam.

Thẩm Hi Vi nhìn thấy cảm giác như mũi kiếm đó đâm thẳng vào tim mình, lập tức không nói với nào xoay người đánh hơn mười chưởng như cuồng phong lên lục y nữ tử đã đâm làm Tiêu Vô Cầu bị thương, làm lục y nữ tử bị đầu pháp đoạt mệnh của nàng làm cho luống cuống chân tay.

Lúc này, Thẩm Đa Tình đã phi thân tới, đâm một đao vào lưng Kim lão tam. Lão ta dám đánh lén muội muội của mình, lại còn ức hiếp Lãnh Quan Ngũ, nổi hận đã ngưng tụ lại trong ngực nên một đao này vô cùng sắc bén.

Kim lão tam nghe tiếng gió thổi, chưa kịp quay đầu lại đã bị chém đứt thành hai đoạn.

Tiêu Vô Cầu đột nhiên thấy từ dưới núi xuất hiện thiếu niên tuấn lãng này, lại có đao pháp cương mãnh quyết tuyệt như vậy, cũng ngần ngừ.

Hai nữ tử kia thấy hồng y tập kích này là Thẩm Đa Tình, đã biết chính là truyền nhân của Đàm Liên Tĩnh Đế, sợ tới mức mặt hoa biến sắc, không hẹn mà cùng bỏ chạy xuống chân núi.

Thẩm Đa Tình đang trong cơn giận thắng lợi sao có thể để hai ả chạy trốn, liền nhanh như chớp đuổi theo.

Thẩm Hi Vi vội chạy tới bên Tiêu Vô Cầu, nôn nóng đến mức nước mắt tuôn xuống không ngớt:

- Đồ đen thui, ngươi sao rồi? Có nặng lắm không?

Tiêu Vô Cầu mặc dù trúng một kiếm, vết thương cũng rất sâu, nhưng thấy nét mặt nàng thân thiết, trong lòng vô cùng vui sướng, nhin đầu cười nói:

- Không sao, chảy chút máu thôi.

Thẩm Hi Vi thấy trong mắt hắn có ý cười, liền xấu hổ cúi mặt xuống, lại xé áo bào, băng vết thương cho hắn.

Thấy nàng như vậy, ý cười Tiêu Vô Cầu càng sâu, liền chỉ Thẩm Đa Tình đang ngăn cản hai ả kia, hỏi:

- Người biết hắn?

- Huynh ấy là....

Thẩm Hi Vi vốn định nói là “ca ca của ta”, nhưng chợt nhớ ra mình đang mặc nam trang, vội sửa lời, nói:

- Hắn là công tử nhà ta.

Tiêu Vô Cấu thấy vẻ mặt nàng buồn xo, cười nói:

- Khó trách thân thủ ngươi không tệ, không hề thua kém binh sĩ! Thôi đừng khóc nữa, chúng ta xuống đó hỗ trợ.

Đợi hai người chạy tới trước mặt thì Thẩm Đa Tình đã khắc chế được hai ả, đang lần lượt gắng hỏi đường vào cửa huyết động.

Hai ả kia miệng rất cứng, chỉ cười nhạt không trả lời.

Thẩm Hi Vi rất nhanh đảo tròn mắt, cười hì hì bước lên, nói:

- Công tử, huynh không ngại thì trước tiên phế công lực của hai ả đi, sau đó mới từ từ tra khảo.

Hai ả nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Thẩm Đa Tình không gặp nàng thì lo lắng, giờ thấy nàng bình yên vô sự, trong bụng lại đầy lửa giận, trừng mắt với nàng, nói:

- Lát nữa ta tính sổ với ngươi sau.

Thẩm Hi Vi lè lưỡi, vẻ mặt lấy lòng nói:

- Ta giúp huynh hỏi đường vào sơn động, huynh không được tức giận, có được không?

Thẩm Đa Tình xụ xuống, hừ nói:

- Đừng mơ như thế là xong.

Ngữ khí cũng đã rộng rãi hơn.

Tiêu Vô Cấu thấy hai người họ, chủ nhân thì chẳng có ba phần uyng nghiêm, thư đồng thì chẳng có mấy phần sợ hãi, không khỏi thấy kỳ quái.

Lúc này, Thẩm Hi Vi tiếp nhận trường đao trong tay ca ca, tới trước mặt lục y nữ tử, nói:

- Ngươi nghe rõ rồi chứ, hiện tại ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không trả lời vấn đề của công tử nhà ta, ta sẽ cắt một lỗ tai nhà ngươi.

Cô gái này sắc mặt thay đổi đột ngột, quả lực là điều này còn kinh khủng hơn so với việc phế võ công của ả.

Thẩm Hi Vi cười xán lạn:

- Giờ ta bắt đầu đếm: một, hai ba.

Vừa dứt lời, ánh đao đã lóe lên, tai trái của lục y nữ tử đã rơi xuống đất.

Trong lòng nàng vô cùng hận nữ tử này đã đâm làm Tiêu Vô Cấu bị thương, vì vậy đếm cực nhanh, căn bản không cho ả có cơ hội trả lời.

Nữ tử kia thấy lỗ tai mình rơi xuống, lập tức ngất xỉu.

Thẩm Hi Vi chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía hồng y nữ tử bên cạnh, vẻ mặt cười vô cùng ngây thơ.

Hồng y nữ tử không đợi nàng nói, vội vàng gật đầu:

- Giải huyết đạo cho ta, ta dẫn các ngươi đi vào.

Thẩm Đa Tình vung tay giải huyết đạo cho ả, bốn người định chạy, chợt nghe Tiêu Vô Cấu cả kinh nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Theo ánh mắt của hắn, thấy cơ thể của lục y nữ tử đang nhanh chóng thối rữa, máu loãng tràn ra, da lập tức hao mòn, dần dần biến thành bã nước đen.

Thẩm Đa Tình kinh hãi, bật thốt lên:

- Hủ thi hóa cốt phần?

Tiêu Vô Cấu vội hỏi:

- Đây là độc gì, sao quý dị như vậy?

- Là một loại kịch độc ở ngoài Tây Vực, ta cũng chỉ nghe qua, không ngờ lại bắt gặp ở đây.

Hồng y nữ tử thấy bọn họ phân tâm, lập tức đề khí phi thân bỏ chạy về hướng ngọn núi phía Tây. Ba người giật mình, vội vã đuổi theo. Ấy kia quay lại bắn ra một loạt độc trâm hàn khí.

Thẩm Đa Tình phát tay áo qua mặt, quét cuốn lấy toàn bộ độc trâm, lẳng không tới trước mặt hồng y nữ tử, lạnh lùng nói:

- Người chạy không thoát đâu.

Hồng y nữ tử giờ kiếm lên đỉnh đầu, chợt có một viên đá phá không mà tới, bắn trúng huyệt thái dương của nàng, máu phọt ra. Thẩm Đa Tình vội đến muốn cứu người nhưng đã không kịp.

Thấy ngọn núi phía Tây có một thiếu niên vóc người cao lớn phi thân tới, đó chính là Bộ

Lưu Tiên.

Tiêu Vô Cấu thấy hần thì kinh ngạc:

- Lưu Tiên, sao ngươi tới đây?

Bộ Lưu Tiên đáp:

- Nước Phù Phong mang cống phẩm đến, nữ hoàng bệ hạ cố ý ban thưởng cho nghĩa phụ ta, lệnh ta lên núi. Ta ở dưới chân núi gặp phó tướng của người, nghe chuyện về hồ điệp, khi tặng cống phẩm xong thì nhanh chóng đi tìm các người, vừa đúng lúc thấy.

Thẩm Đa Tình thở dài, nói:

- Đáng tiếc người còn sống duy nhất cũng không còn nữa.

Bộ Lưu Tiên vội hỏi chuyện gì xảy ra, Thẩm Đa Tình đem chuyện đêm qua ở trong huyệt động nói lại, nhắc đến việc Lãnh Quan Ngữ bị cướp đi, sắc mặt lại buồn bã.

Lập tức, Thẩm Hi Vi cũng đem chuyện lạ của hai tối đã gặp phải nói cho Thẩm Đa Tình hay.

Bộ Lưu Tiên nghe nhắc đến hắc y thiếu niên xấu xí thần bí kia, trong mắt sâu như hàn đàm lóe lên tia sáng lạ thường khó mà phát hiện.

Yên lặng chốc lát, Thẩm Đa Tình vội nói với Thẩm Hi Vi:

- Tiêu Dung, người hãy lập tức xuống núi, ở đây không thích hợp ở lâu.

Thẩm Hi Vi ngăn ra, hỏi:

- Huynh không xuống núi à?

- Lãnh hộ vệ sinh tử chưa rõ, ta nhất định phải tìm được hần.

Thẩm Hi Vi cong miệng:

- Vậy ta cũng không đi.

Thẩm Đa Tình sầm mặt, quát lên:

- Không được hờ đồ.

Bỗng nhiên Bộ Lưu Tiên mở miệng:

- Địa hình trên núi này tiểu đệ khá quen thuộc, không bằng để tiểu đệ ở lại cùng Thẩm huynh đi tìm kiếm. Tiêu tướng quân trong người có việc, không ngại thì hãy đưa tiểu huynh đệ này xuống núi trước.

Lúc hần nói “có việc trong người”, ngữ khí hơi nặng nề. Tiêu Vô Cấu như nhớ ra gì đó, lúc này gật đầu nói:

- Được! Chỉ là tiểu Dung theo ta xuống núi, chẳng hay Thảm công tử có yên tâm không?

Thảm Đa Tình thấy hần liệu mình cứ muối muối, lại thấy hần khí vũ hiên ngang, phong thái hào sảng, từ lâu đã có thiện cảm:

- Thư đồng này của ta rất bướng bình, còn xin Tiêu huynh bỏ qua cho.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy mừng rỡ:

- Thảm công tử xin cứ yên tâm.

Mặc dù rất không muốn nhưng thái độ ca ca kiên quyết, Thảm Hi Vi biết nhiều lời cũng vô ích, đành phải nghe theo.

Trời tối đen, màn đêm nặng nề buông xuống dãy núi, sương mù đỉnh núi trùng điệp dày đặc ngưng tụ, chim vội bay vào rừng, thiên đại lập tức tiêu điều lạnh lẽo.

Thảm Đa Tình với Bộ Lưu Tiên phi thân lên ngọn núi, ước chừng thời gian một chén trà nhỏ, đã đi tới cửa động đã được lưới sắt vây chặt.

Hai người đi xung quanh sơn động hơn mười trượng lục soát tỉ mỉ thạch bích mà không phát hiện được chút manh mối gì. Hai người nhìn nhau không nói, cùng rơi vào trầm tư.

Bộ Lưu Tiên thấy lòng bàn tay dính đầy rên xanh trên thạch bích, liền ngồi xổm bên cạnh thác nước rửa tay.

Thảm Đa Tình nghiêng đầu nhìn hần, chợt thoáng thấy trong thác nước như có một luồng sáng bạc, trong lòng khẽ động, vội thả người bay vào trong thác nước. Lúc đi qua rèm nước dừng lại, tập trung nhìn vào, chàng lập tức mừng rỡ như điên.

Thì ra có một sợi dây thừng màu trắng ngọc cực nhỏ rủ xuống trong thác nước, chen lẫn vào trong nước chảy đông đưa không ngừng, giống như gần nước đổ cùng thác nước, nếu là ban ngày ánh nắng sáng rực, thì sẽ vô cùng khó phát hiện ra, nhưng dưới ánh trăng, dây thừng này lại không ngừng phát ra màu sáng bạc.

Trong ánh mắt Bộ Lưu Tiên thoáng hiện lên tia tán thưởng:

- Thảm huynh, có phát hiện sao?

Cách rèm nước, Thảm Đa Tình trả lời hần:

- Thì ra cơ quan này giấu ở phía trước thác nước.

Nói xong khẽ kéo sợi dây thừng, ba lưới sắt ở trước cửa động lập tức không một tiếng động được kéo lên, huyết động u ám đen sâu giống như miệng lớn của quái thú mở ra, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt hết tất cả.

Hai người đi vào trong bụng núi có lưới sắt trùng điệp, thấy Bộ Lưu Tiên bước nhanh tới phía trước, Thảm Đa Tình nhắc nhở hần:

- Bộ tướng quân cẩn thận, những lưới sắt này chính là mê trận, rất cổ quái.

Bộ Lưu Tiên đáp khẽ một tiếng, đốt nhánh lửa lên, chậm rãi đi vào quan sát quái thú trong hốc động.

Thảm Đa Tình tính toán, những hốc động này không nhiều không ít, vừa đủ bốn mươi chín hốc, quái thú trong từng hốc không giống nhau, nhưng lỡ mớ có thể nhận rõ tên gọi hình dạng, duy nhất có con chính giữa thì không biết là quái vật gì.

Đó là một pho tượng cánh điệp thân rắn.

Bộ Lưu Tiên chợt quay đầu lại hỏi:

- Xà hai cánh, đại diện cho gì nhỉ?

Thảm Đa Tình nhìn chăm chú pho tượng kỳ lạ này, chậm rãi nói:

- Trong Điển tịch thượng cổ ghi chép, cổ nhân xưng bá xà, nó đại diện cho sự biến hóa thời gian và vũ trụ. Xà có lúc tượng trưng cho vũ trụ hoang lưu, có lúc lại tượng trưng cho thần tử vong, tương truyền Phục Hy và

Nữ Hoa chính là đầu người thân rắn. Người có đầu người thân rắn vốn có bản lĩnh thông thiên, nhưng bởi nguyên nhân tiến nhập xà mà mất đi vinh hân, Thế nhưng...

Chàng bỗng nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Vậy thì cánh điệp thân rắn sẽ có ý nghĩa gì? Tượng này với hồ điệp, độc xà có liên quan gì không?

Bộ Lưu Tiên nghe mặt không biến sắc, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên tia kinh ngạc bất ngờ, không biết là kinh ngạc sự hiểu biết của Thẩm Đa Tình, hay là kinh ngạc chuyện khác, hần khẽ nói:

- Chúng ta đi tìm Lãnh hộ về trước đã.

Hai người cẩn thận đi qua bụng núi, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện bang đường, mỗi một đường đều có thể chứa hai người cùng đi. Đang do dự, chợt nghe huyết động bên trái có truyền đến tiếng động nhỏ.

Thẩm Đa Tình giành bước vào trước, cảm thấy âm phong ập tới người, hàn khí bức người. Đang định đi tiếp, chợt dưới chân vấp phải vật gì, liền cúi xuống nhìn, là bội đao của Lãnh Quan Ngữ.

Bỗng nhiên, phía sau cũng là tiếng kêu khẽ của Bộ Lưu Tiên:

- Đây hình như là y phục của Lãnh hộ vệ.

Thẩm Đa Tình vội nhận lấy xem, đó chính là trường bào của Lãnh Quan Ngữ, vội đoạt lấy nhánh lửa trong tay Bộ Lưu Tiên, ngồi xuống tỉ mỉ tìm kiếm, chỉ thấy trên mặt đất có một đai lưng ngân châu, mặt đất lạnh lẽo ẩm ướt, trong lòng chàng trầm xuống rất sâu.

Bộ Lưu Tiên thấy sắc mặt chàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch không có huyết sắc, vội ngồi xuống:

- Thế nào?

Thẩm Đa Tình lặng im một lúc, mới đáp:

- Hôm nay ta đã từng gặp một người toàn thân bị hóa nước mà chết, chẳng...chẳng lẽ...

Chàng cảm giác tim mình như bị một bàn tay to lớn bóp chặt lấy, không nói được nữa.

Bộ Lưu Tiên ngẩng người ra một hồi, hai mắt sụp xuống:

- Y phục này của hần còn đây, chắc là không sao, chúng ta đi nơi khác tìm xem.

Nhưng trong giọng nói lại bộc lộ ra hàm xúc như ngay cả mình cũng không tin.

Lúc này, độc trùng ban ngày không biết đã đi đâu hết, trong huyết động tĩnh lặng, ngay cả một tiếng côn trùng kêu cũng không có, chỉ có tiếng hít thở nhỏ của hai người họ.

Không biết đã lục soát trong huyết động bao nhiêu canh giờ, sắc mặt Bộ Lưu Tiên nghiêm trọng, hai tay nắm chặt:

- Chỉ sợ Lãnh hộ vệ...dữ nhiều lành ít, chúng ta xuống núi thôi.

Thẩm Đa Tình cầm bội đao của Lãnh Quan Ngữ, nét mặt như chạm đá, một lát sau mới gạt đầu.

Ra khỏi động, vầng trăng đã nhô lên cao, bầu trời trong vắt, có vài ngôi sao ở trên cao lóe sáng, càng tăng thêm sự thâm sâu của trời đêm, giống như một đường thẳng hướng về nơi vô cùng rộng lớn không thể biết được.

Thẩm Đa Tình nhìn những chấm sao nhỏ, cảm thấy chưa bao giờ có một sự thê lương và bất lực quyết tuyệt đến như này. Từ trước đến nay chàng tự mình bản lĩnh cao, càng tuân theo quy tắc nhân sẽ thắng thiên, cho đến giờ khắc này, chàng mới sâu sắc lĩnh hội được tình cảnh bi thương buồn bã của sự bất lực.

Bộ Lưu Tiên cũng ngừng đầu nhìn những ngôi sao nhỏ trên không trung, trong đôi mắt thâm thúy kia như hòa vào màn đêm thâm sâu, tựa hồ như sự đau thương sâu sắc bắt đầu tuôn trào, rồi lại cố gắng kìm nén lại, dần dần trở thành một sự tuyệt vọng tàn khốc.

18. Chương 18: Tướng Quân Luôn Uy Vũ Dũng Mãnh Không Ngờ Lại Ăn Nói Ngang Bướng Như Một Đứa Trẻ..

Xe ngựa áp tải cống phẩm của Bộ Lưu Tiên đi vào Kinh Thành, sau khi từ biệt với Thẩm Đa Tình thì đánh xe ngựa đi tới hậu viện của nhà mình, hắt kiềng ra một chiếc rương gỗ màu đỏ thẫm từ trên xe ngựa đưa thẳng vào tòa lầu các của hậu viện. Tĩnh tọa trong bóng đêm chốc lát, hắt đột nhiên đứng lên đi xuống cầu thang, ẩn vào chỗ lờn ngay tại chỗ khúc cong của bậc thang thứ bảy.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, từ lầu thang thứ bảy tách ra chìm xuống dưới, một tầng hầm u ám từ từ lộ ra.

Hắt kiềng cái rương gỗ đi qua thông đạo chật hẹp, rẽ trái, trước mắt bỗng trở nên sáng trắng như tuyết.

Đây là một gian phòng cực kỳ rộng, rèm trúc được bên bằng sợi tằm quý màu vàng cuộn lên, trên mặt đất được trải thảm ba tư hoa văn dày đặc, ở giữa đặt một chiếc giường lớn, bốn phía rủ rèm màu xanh nhạt, trên tấm rèm điểm xuyên vô số những chuông đồng trong suốt lấp lánh, gió thổi nhẹ nhẹ phát ra những tiếng giòn vang.

Bộ Lưu Tiên nhẹ nhàng mở rương bế một người từ trong đó ra, làn da trắng như ngọc, vóc người mềm mại, mái tóc dài đen mượt thơm ngát chảy xuống ngực, dung nhan thanh lệ tuyệt luân như được trạm khắc.

Nữ nhân này, chính là Lãnh Quan Ngữ.

Bộ Lưu Tiên ôm lấy nàng khẽ khàng đặt lên giường, như nàng là một chiếc lông chim trắng thuần mềm mại, ngón tay mỹ lệ thon dài giống như cánh hoa môn trốn trốn nàng, khuôn mặt, gò má, mũi miệng... Động tác của hắt cực kỳ nhẹ nhàng giống như đang vuốt ve một báu vật vô cùng trân quý, trên nét mặt toát lên sự say mê si dại.

Mà lúc này, Thẩm Đa Tình đang ở trong Toàn Hoa Thành uống rượu. Chàng tuyệt đối không ngờ được, Lãnh Quan Ngữ lại nằm trong một chiếc rương gỗ trên xe ngựa mà chàng vừa ngồi ở trên đó.

Trong phủ của tướng quân chấn uy Tiêu Vô Cầu lại xảy ra một tình huống khác vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Hi Vi ngâm mình trong một chiếc thùng gỗ tắm rất lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng hồng hiện ra trong làn sương nước nghi ngút, nét mặt hồn nhiên trong sáng khiến người khác bất ngờ khi mà ngay nửa khắc trước nàng còn giống như con thú nhỏ làm đảo lộn toàn bộ thư phòng của Tiêu Vô Cầu.

Ngâm trong thùng gỗ tắm chừng hai canh giờ nàng mới đứng lên, mái tóc dài như gấm đỏ xuống tấm lưng nõn nà, trong mắt mấy thị nữ đều sững sờ, thị nữ lớn tuổi nhất cảm áo khoác dài trắng choàng lên người nàng, rõ ràng là y phục của Tiêu Vô Cầu, tay áo bào dài rộng rũ xuống, chất liệu vô cùng mềm mại dễ chịu ấm áp giống như bờ ngực dày rộng của hắt.

Trên mặt Thẩm Hi Vi chột đỏ lên, tên đàn ông cao lớn da ngăm đen kiêu bá đạo cứng rắn nhưng đối với nàng lại rất nhường nhịn, tính cách cũng rất hào phóng, hơn mười bộ sách đồ cổ bị vỡ dưới đất mà hắt cũng không hề chau mày chút nào.

Bên ngoài có người gõ cửa:

- Làm gì vậy? Lâu thế mà chưa xong à?

Nàng lên tiếng trả lời rồi mở rộng cửa, một cơn gió đêm đập vào mặt làm ồng tay áo và mái tóc dài mỹ lệ của nàng nhẹ bay như tiên nữ đốngió, thiếu nữ với đôi môi mọng đỏ da trắng như tuyết, hai mắt sáng ngời như sao.

Tiêu Vô Cầu ở hành lang xoay người lại, lập tức sững sờ.

Nhiều ngày ở chung, thư đồng đẹp trai đáng yêu này khiến trong lòng hắt nảy sinh cảm tình đặc biệt, nhiều lần còn ngờ vực bản thân có tình cảm với nam nhân, lúc này thấy nàng là nữ nhi, khiến hắt vừa mừng vừa kinh ngạc, giống như tình duyên kiếp trước trải qua bao năm tháng chờ đợi bỗng nhiên hiện ngay trước mắt, một sự rung động khó hiểu bao chặt lấy lồng ngực.

Thẩm Hi Vi cong lên cười đắc ý, nói:

- Giờ ngươi đã hiểu vì sao ta không thể làm sĩ tốt của ngươi rồi chứ? Hừ, trong quân làm gì có nữ tử được?

Tiêu Vô Cấu ngơ ngác một lát, rồi mới hỏi

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Thẩm Hi Vi cười nhạt:

- Mặc kệ ta là ai thì cũng không thể làm sĩ tốt của ngươi.

Tiêu Vô Cấu không nói gì, hai tay xiết chặt lại, miệng khẽ cắn ngón tay cái, nhú mày thông thả đi quanh người nàng hai vòng, trong mắt bỗng hiện lên ý cười quỷ quyệt.

Thấy tia cười trong mắt hắn, sống lưng Thẩm Hi Vi lạnh ngắt có một dự cảm bất thường.

Quả nhiên, hắn dừng bước lại, hai mắt sáng quắc nhìn nàng:

- Không làm sĩ tốt cũng được, nhưng ngươi có thể làm thê tử của ta. Ngày mai ta đi cầu hôn với Thẩm công tử.

Toàn thân nàng run lên, suýt nữa thì giẫm vào trường bào dưới chân té ngã:

- Dừng giỡn, công tử nhà ta sẽ không đồng ý chuyện hoang đường như vậy đâu.

Tiêu Vô Cấu cười sang sảng:

- Hắn không đồng ý, ta sẽ cướp người. Hơn nữa, cơ thể ta đã bị ngươi nhìn thấy rồi, ngươi không định vô mộng bỏ đi đấy chứ.

- Á!

Ba người Kha Nhung đứng phía sau cùng thất thanh sợ hãi kêu lên, không ngờ tướng quân uy vũ dũng mãnh lại ăn nói ngang ngược như một đứa trẻ vậy.

Tiêu Vô Cấu nghiêng người trừng mắt:

- Ba người các ngươi sao còn ở đây?

Ba người hoảng hồn vội vàng rời đi.

Nhú mày lại, Thẩm Hi Vi cẩn thận hỏi:

- Ngươi nói đùa phải không?

Tiêu Vô Cấu không để ý tới nàng, quay lại kêu:

- Kha Nhung quay lại đây.

Kha Nhung lên tiếng đáp rồi quay lại.

- Ngươi đi xem ngày tháng, chọn một ngày lành gần nhất, sau đó đi đặt lễ phục cưới hỏi.

Kha Nhung kinh ngạc ngẩng đầu lên:

- Ngay bây giờ?

Tiêu Vô Cấu khẽ mỉm cười, nhìn về phía Thẩm Hi Vi:

- Ngay bây giờ.

Thẩm Hi Vi lúc này mới phát giác sự việc đã to tát thật rồi, vội vàng kêu lên:

- Chờ chút! Dù gì của ngươi cũng nên hỏi ý kiến ta chứ?

Tiêu Vô Cấu chau mày:

- Ý ngươi là muốn chọn lễ phục của ngươi phải không?

- Đương nhiên, lễ phục phải là màu đỏ, tốt nhất là loại có hình vẽ hoa tường vi màu đỏ trầm, phần eo phải điểm tuyết...

Thẩm Hi Vi vừa mở miệng thì người cũng đã lui tới bên ngoài hành lang bên mép hồ sen, thân hình lướt qua hồ nước, mềm mại như chim yến vượt qua tường phía đông.

Tiêu Vô Cấu sớm đã đoán được nàng sẽ có chiêu đó, trường tiên khẽ vẩy lên cuốn lấy hai chân nàng. Thẩm Hi Vi đang ở giữa không trung cũng không kinh hoảng, vận người một cái hai chân đã tránh được trường tiên, thân pháp kỳ diệu, thể bay đi không hề ngừng.

Tiêu Vô Cấu liền nhún người vút qua hai trường, cổ tay lật mình, trường tiên lại như bóng với hình vẫn hướng về hai chân nàng cuốn lấy, lực vô cùng mạnh.

Thẩm Hi Vi xoay người đứng trên một hòn giả sơn, cười nói:

- Người không bắt được ta...

Còn chưa nói xong, chỉ nghe “soạt” một tiếng vang lên, nàng thấy hai chân mát lạnh, vạt áo bào dưới đầu gối đã đi đâu mất, dưới ánh trăng thanh tĩnh đẹp đẽ, hai tấm chân trắng như tuyết ngọc hiện ra.

Tiêu Vô Cấu cầm trường tiên, hai mắt sáng quắc nhìn lướt qua hai chân nàng, nói:

- Người đúng là chẳng nho nhã chút nào! Còn không mau xuống đi.

Thẩm Hi Vi cúi xuống nhìn, cười nói:

- Ta thích mát mẻ, không ngại thì lễ phục làm theo kiểu này đi.

Kha Nhung đứng bên cạnh bật cười thành tiếng.

Ánh mắt Tiêu Vô Cấu căng lên, nghiêng đầu sang lạnh lùng nói:

- Nhìn đủ chưa?

Kha Nhung sợ cuống quýt nhắm hai mắt lại.

Thẩm Hi Vi thừa cơ thả người bay vút ra ngoài tường. Tiêu Vô Cấu lẳng không đập nước, trường tiên vung lên cuốn lấy lưng nàng hất ngược trở về, cuốn toàn bộ cơ thể nàng rơi vào lòng hắn.

Hắn vận chỉ điểm huyết đạo của nàng, lúc ôm nàng đi qua Kha Nhung, than khẽ:

- Cho tới bây giờ, mỗi chiêu điểm huyết này là dùng được với người.

19. Chương 19: Tượng Thân Rắn Cánh Điệp Quái Dị

Phong Thác Hi ngồi đối diện với Thẩm Đa Tình, lẳng lặng nhìn chàng. Thời gian dường như bỗng nhiên bị đảo ngược trở lại mười năm trước, trên Thánh Địa Băng Phong Tuyết Vực...

Đó là mùa đông năm Nguyên Võ thứ mười sau, Tang quốc với Phù Phong quốc quan hệ giao ác như nước với lửa. Thái độ của Bắc Cương tuyết vực lập tức trở nên quan trọng. Đại pháp sư của Tuyết Vực cũng trở thành đối tượng tranh giành kết giao của hai nước. Chàng theo phụ thân đi Băng Phong đón Pháp sư, cũng là có cơ may gặp phải cuộc thịnh hội (hội lớn) huyền thuật tổ chức mười năm một lần tại Tuyết Đồi. Năm ấy Thẩm Đa Tình mười ba tuổi áp chế được bốn mươi tám cao thủ Tuyết Vực, với một thanh Phục Ma đao đánh bại hai đại Uyển chủ Nam Bắc “Ngâm Phong Võ Uyển”, đặc biệt phá vỡ Nhập chủ Phong Lôi Đàn, trở thành hộ pháp tả sứ trẻ tuổi nhất của Tuyết Vực. Cũng chính là lần đi xa đó mà hai nhà đã có mối kết giao tốt đẹp.

Thế nhưng, giờ khắc này, trong mắt người nam tử tuần tú này đã không còn ánh lên sự anh khí bức người của năm xưa nữa, mà thay vào đó là sự bi thương và sự tự trách sâu sắc vô hạn, sắc mặt chán chường, chỉ trong một đêm thôi mà đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Phong Thác Hi không kìm được liền mở miệng:

- Thảm huynh, nếu Quan Ngữ thật sự đã chết, huynh dù say chết cũng không ích gì. Huống hồ đó cũng không phải là lỗi của huynh. Sống chết có số, ý trời đã như vậy rồi, đã định trước Tang quốc ta có tai kiếp.

Nói xong chàng thở dài.

Thảm Đa Tình bỗng nhiên ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt trong trẻo sắc bén bức người:

- Thác Hi, người có chuyện giấu ta đúng không?

Phong Thác Hi như bị kim châm vào lưng, cười khổ nói:

- Việc này trọng đại, lại không có chứng cứ xác thực, tiểu đệ căn bản không dám tiết lộ nửa lời, hôm nay, Quan Ngữ hấn...hấn gặp bất trắc, chỉ sợ biến cố đã nổi lên...

Thảm Đa Tình thấy vẻ mặt Phong Thác Hi nghiêm trọng, liền truy hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Phong Thác Hi ra hiệu cho hạ nhân lui ra, ngữ khí chậm rãi:

- Việc này phải nói đến vào mùa săn bắn Hoàng gia mùa đông năm ngoái, nữ hoàng Bệ hạ đích thân dẫn quan viên lên Lâm Đồng Sơn săn bắn, nhưng năm ngoái khi săn bắn, quan viên đóng ở bãi săn phát hiện một con hồ ly bị bắn chết, tướng mạo có chút quái dị không hề được nuôi trong vườn săn, có một phong mặt hàm cột ở dưới đuôi, trên mặt hàm viết một câu...

- Là gì?

- Mùa xuân tới Phù Phong quốc sẽ tới xâm phạm biên giới, việc này không nên chậm trễ!

Thảm Đa Tình tức thì kinh ngạc.

- Chỉ cần là năm chữ “nước Phù Phong xâm phạm biên giới” (Phù Phong quốc phạm cảnh) này là có thể tru di cửu tộc của người viết thư. Sự việc được báo cho Nhiếp Tộ Xã, Quan Ngữ vô cùng khiếp sợ đã bẩm báo gia phụ, lúc đó gia phụ liền lập tức phong tỏa tin tức nghiêm mật...

Thảm Đa Tình kinh hãi:

- Sự việc lớn như vậy sao các người không trình báo với nữ vương?

- Không!

Phong Thác Hi lắc đầu, thở dài:

- Chẳng hiểu vì sao, mấy năm gần đây tính tình của nữ vương trở nên thô bạo, hay nghi kỵ, hỉ nộ vô thường, bình thường mười ngày nửa tháng cũng không hề lâm triều, rất nhiều chính sự đều do nội thị giám Thanh Loan thay mặt. Phong thư đó đến giờ là do ai viết? Viết cho ai? Kẻ này có câu kết với nước Phù Phong hay không? Mấy vấn đề này vấn đề nào cũng quan trọng đại, liên lụy cực lớn... Hơn nữa phong thư này lại do bách quan trong lúc đi săn phát hiện, trọng thần trong triều nào cũng đều có khả năng nghi vấn, nếu trình báo lên, nữ chủ nhất định sẽ tức giận....thì chuyện này càng không thể văn hồi được.

Trong lòng Thảm Đa Tình khẽ động:

- Có khả năng người viết thư cố ý nhân cơ hội bách quan săn bắn này...

Phong Thác Hi gật đầu khen ngợi:

- Thảm huynh quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh! Gia phụ cũng nghĩ như vậy cho nên mới liệu chết phong tỏa tin tức, lệnh cho Quan Ngữ âm thầm điều tra chuyện này. Ba tháng tra xét không có chút manh mối nào, ngay sau đó thì xuất hiện những nông dân chuyên trồng hoa bị giết, tiểu đệ bất đắc dĩ đành phải phiền Thảm huynh nhập quan.

- Nói như vậy, Dật Quân bề quan cũng là nguy trang?

- Tình thế bất buộc, cũng không phải là cố ý lừa gạt.

Phong Thác Hi chấp tay xin lỗi.

Thẩm Đa Tình trầm ngâm:

- Theo như trong thư viết “việc này không nên chậm trễ”, có liên quan đến việc thuần dưỡng độc vật ở trên Kim Việt Sơn không?

Trong đầu chàng bỗng nhiên hiện lên hình ảnh bức tượng thân rắn cánh diệp quái dị, nghĩ thầm: Chẳng viết thư gửi về thỉnh giáo sư phụ chuyện này.

Phong Thác Hi chau mày:

- Đáng tiếc những điều này đều là suy đoán, không có chứng cứ rõ ràng.

Hai người im lặng.

Một vầng nguyệt sáng khắc vào trong bầu trời đêm thăm thẳm, không chút keo kiệt mà tỏa sáng chiếu rọi Toàn Hoa Thành đang ngủ say, trong thành vô cùng yên tĩnh.

Đột nhiên từ trong thâm cung truyền ra ba hồi tiếng trống gấp gấp dày đặc.

Thùng thùng thùng thùng thùng thùng đông! Thùng thùng đông! . . .

Tiếng trống nhanh gấp nhưng rất có quy luật, bảy dài ba ngắn, đại diện cho việc lớn khẩn cấp trong thành. Quả nhiên, tiếng mõ đầu tiên vừa vang lên, ngọn đèn dầu trong đêm liền sáng, trong nháy mắt, hàng vạn ngọn đèn rực rỡ sáng lên, đem toàn bộ Toàn Hoa Thành chiếu sáng trưng như ban ngày.

Phong Thác Hi thay đổi sắc mặt, vội nói:- Thẩm huynh, trong cung có việc gấp, xin lỗi không tiếp huynh được

20. Chương 20

Tiêu Vô Cầu mặc triều phục võ quan màu đỏ tím, dáng người khí vũ hiên ngang đứng thẳng trên Kim Loan điện, khuôn mặt ngăm đen oai hùng giống như mặt hồ đóng băng, trong lòng cũng cuộn cuộn gợn sóng, tiếng nói của ân sư Bộ Khinh Trần như sấm sét vẫn còn vọng bên tai.

- Trận đánh lớn Thính Tuyết Cốc đã năm năm rồi, người trong nước Phù Phong nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu, giờ cũng là lúc xuất ra Kỳ Lăng quan. Khi mùa xuân này tặng cống phẩm là lúc chiến tranh nổi lên. Vô Cầu, tam uông con chủ động chờ lệnh xuất chinh. Nhưng, nếu Lưu Tiên viết thư cho con, người phải lập tức lĩnh binh quay về triều, con không được hỏi vì sao, ta tự có đạo lý.

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Bộ Lưu Tiên, thấy Bộ Lưu Tiên cup hai mắt xuống, nét mặt phẳng lặng như hồ nước, không hề có cảm xúc gì.

Hơn mười vị đại thần đứng yên lặng trên điện lạnh ngắt như tờ, từ trên mặt họ cũng chẳng mảy may nhìn ra thần sắc oán hận lẫn hùng hồn sục sôi.

Phong Thác Hi nín hơi tĩnh khí, trong lòng thầm thở dài: Ngày này cuối cùng đã tới.

Lúc này, phía sau tấm màn che màu vàng truyền ra tiếng thở dài rất khẽ.

Tiêu Vô Cầu ngẩng đầu bước ra khỏi hàng:

- Thần Tiêu Vô Cầu xin xuất chinh, khẩn cầu bệ hạ hạ chỉ.

Yên lặng chốc lát.

Tiếng cười thánh thót của nữ hoàng vang lên khiến cho tấm rèm che như sóng nước lay động không ngớt:

- Được! Không hổ là tướng quân chấn uy của trẫm. Thanh Loan, hãy rachiếu chỉ lệnh cho Tiêu tướng quân dẫn lĩnh mười vạn tinh binh ba ngày sau xuất phát chinh phạt Phù Phong quốc.

Bách quan hô ba lần vạn tuế rồi tự bãi triều.

Mùi Long Tiên Hương vẫn vút tỏa khắp trong điện yên tĩnh. Nơi chiếu sáng kỳ màu vàng rực toát ra tiên khí mờ mịn nhẹ nhàng. Ánh mắt nữ hoàng thâm thúy nhìn ra ngoài điện, con người đen kịt hơi co rút lại, dường như đang e ngại gì đó.

Bách quan đi bằng hai cửa ra ngoài. Tiêu Vô Cấu và Bộ Lưu Tiên sóng vai rẽ trái.

Hắn cuối cùng không tìm được, hỏi:

- Lưu Tiên, ta có chút không hiểu?
- Ừ?

Bộ Lưu Tiên lãnh đạm đáp.

Tiêu Vô Cấu chau mày rậm lại:

- Sư phụ nói, nếu như người viết thư cho ta, ta phải lập tức khai hoàn quay về triều. Tóm lại là có ý gì?
- Tâm tư của nghĩa phụ, cho tới bây giờ không có người nào có thể hiểu được.

Bộ Lưu Tiên mặt không đổi sắc, nhưng trong đôi mắt lại toát lên tia giễu cợt.

Tiêu Vô Cấu im lặng, hai người vừa ra cửa cung thì gặp đám người Kha Nhung đang chờ hầu. Y vừa nhìn thấy Tiêu Vô Cấu thì bước nhanh tới bẩm báo:

- Tướng quân hãy mau trở về, phủ tướng quân của người đã sắp bị người ta hủy rồi.

Tiêu Vô Cấu nhíu mày:

- Tiểu Dung?

Kha Nhung lúng túng:

- Còn có Tiệp Vân công chúa.

Tiêu Vô Cấu kinh hãi:

- Tiệp Vân công chúa? Sáng sớm cô ta chạy đến nhà của ta để làm gì?
- Công chúa nói trong phủ chúng ta có người ném bánh màn thầu trúng nàng. Công chúa liền xông tới hỏi tội, chẳng biết thế nào hình như công chúa với Tiểu..à, tướng quân phu nhân quá nóng nảy, hai người chưa nói lời nào đã động tay chân rồi.
- Tướng quân phu nhân? Người sắp thành hôn sao?

Bộ Lưu Tiên đang yên lặng đột nhiên mở miệng hỏi, vẻ mặt kinh ngạc, ngay cả chiến sự biên quan cũng không khiến hắn giật mình như vậy.

Tiêu Vô Cấu không đáp, vội đánh ngựa chạy về phủ.

Xuống ngựa trước cửa, Tiêu Vô Cấu chợt thấy Bộ Lưu Tiên đang đuổi theo, liền chỉ về phía trước bên trái nói:

- Người đi nhầm nơi rồi, Kinh Lôi phủ ở đằng trước mà.
- Ta đến xem tướng quân phu nhân.

Bộ Lưu Tiên cười, khoe miệng đuôi mắt cong lên, nét mặt có chút sáng bừng đầy mỉa mai hoặc không nói nên lời.

Tiêu Vô Cấu thấy hắn lộ ra thần sắc bướng bỉnh như đứa trẻ, không nhìn được trong lòng mềm đi. Chẳng bao lâu sau, hắn lại thấy thiếu niên ngày thơ từng lớn lên cùng hắn lại trở nên lạnh lùng, toàn thân như có lớp băng vô hình tỏa ra lạnh lẽo làm người cách gần ngàn dặm cũng không thể chống đỡ được. Mọi người gọi hắn là Kinh Lôi tướng quân, nhưng Tiêu Vô Cấu hắn rất hoài nghi, kinh lôi giấu trong lồng ngực kia có phải đã từ lâu biến thành một vùng nước đọng đông cứng, không rung động, không gợn sóng.

Bộ Lưu Tiên cũng không nhìn hấn, nhấc chân đi vào bên trong cửa phủ. Ngay lúc bước vào trong phòng chính, một chậu hoa bay tới trước mặt, hấn vội nghiêng đầu né tránh, Tiêu Vô Cấu đi đằng sau giơ tay bắt được chậu hoa.

Đình viện vốn tao nhã thanh tĩnh lịch sự đã không còn hình dạng gì nữa, mặt đất đầy mái ngói vỡ, hoa cỏ quý báu đã bị giẫm nát bét, hai cô gái tóc tai bù xù, khắp người toàn bùn đất đang dính chặt nhau tại hòn giả sơn, đám người hầu sợ chết khiếp ẩn nấp xung quanh, duy chỉ có một đồng y nữ tử là không ngừng khuyên can:

- Hai người mau buông nhau ra đi, không nên đánh nhau. Đánh nữa hòn giả sơn này sẽ sụp đổ.

Cô ta chính là người đã được Kha Nhung mang xuống Kim Việt Sơn.

Tiền Vân công chúa trừng mắt:

- Muốn buông thì cô ta phải buông trước, ta là công chúa triều đại đương thời.

Thẩm Hi Vi cũng tỏ ra không yếu kém:

- Hừ, công chúa thì sao nào? Còn không đánh được ta thì có.

Tiêu Vô Cấu tức giận sôi lên:

- Hai người các người mau buông ra cho ta.

Thấy bọn họ, hai người đang kéo tóc đối phương đều vui mừng kêu to.

Một người gọi:

- Tên đen như than kia, mau tới giúp ta.

Người kia thì:

- Lưu Tiên, cô ta khinh ta.

Tiêu Vô Cấu phi thân tới kéo hai người xuống. Trên mặt Tiền Vân công chúa đầy bùn, hai cánh tay trầy xước. Mà Thẩm Hi Vi cũng chẳng hơn, toàn thân đầy đất cát, tóc rối như mào gà ở trên đầu.

Thẩm Hi Vi xoa xoa dấu răng rất sâu trên cánh tay, trừng mắt với Tiền Vân:

- Người đứng là lợn rừng đầu thai mà, còn có thể cắn người.

- Người nói cái gì!

Tiền Vân Công chúa nổi giận muốn xông tới, Bộ Lưu Tiên vội vã ngăn lại.

Lúc này, Thể Y từ trong phòng bùng ra một chậu nước để Tiền Vân công chúa rửa mặt mũi chân tay, lúc đi ngang qua Bộ Lưu Tiên thì đột nhiên hướng mày nhìn hấn, nét mặt Bộ Lưu Tiên vô tình, như không hề nhìn thấy.

Tiêu Vô Cấu vừa kiểm tra thương thế của Thẩm Hi Vi vừa hỏi nàng:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tiền Vân Công chúa xen vào:

- Người hãy hỏi cô ta vì sao ném bánh màn thầu vào ta.

Thẩm Hi Vi cười hì hì nhìn Tiền Vân công chúa:

- Sáng nay ta ngủ dậy thấy một con chó chạy qua cổng lớn, liền ném màn thầu quát nó, nào ngờ...

Thẩm Hi Vi còn chưa nói hết, Tiền Vân đã đem chậu nước hắt về phía nàng:

- Người dám chửi ta.

Thẩm Hi Vi vội vàng kéo Tiêu Vô Cấu chắn trước mình, toàn bộ chậu nước hắt lên người Tiêu Vô Cấu, trên mặt đen kịt dính đầy nước bùn.

Bộ Lưu Tiên bật cười thành tiếng.

Tiêu Vô Cấu bị ướt sũng giận tái mặt lại, sắc mặt hần vốn ngăm đen lúc này lại càng uy nghiêm đáng sợ, Tiễn Vân công chúa cũng sợ không dám lên tiếng.

Thẩm Hi Vi không thấy sắc mặt của Tiêu Vô Cấu, vẫn còn ở phía sau lưng hần hừ nói:

- Ai kêu ngươi mới sáng sớm đã đến nhà người ta, chắc chắn là muốn gặp ai đó.

Tiễn Vân công chúa bị nói trúng tâm tư, vẻ mặt lập tức đỏ lên, không nói gì.

Vốn tối qua nàng ở trong phủ chờ Bộ Lưu Tiên, chờ lâu nên ngủ mất. Khi Bộ Lưu Tiên trở về thì lại lặng lẽ đi vào cửa sau, sau đó thì lại vào triều, không một hạ nhân nào biết cả. Sáng sớm nàng tỉnh lại đành phải phần nộ vào cung. Lúc này, Thẩm Hi Vi cũng vừa thức giấc, khi người hầu bưng điểm tâm sáng tới, nàng tiện tay cầm một chiếc bánh màn thầu định đi tìm Tiêu Vô Cấu tính sổ. Nhưng Kha Nhung hết lần này tới lần khác vâng mệnh không cho nàng ra ngoài, nàng tức giận cầm chiếc bánh màn thầu trong tay ném y, lại bị y tránh được, lại trúng Tiễn Vân công chúa vừa lúc đi nàng qua trước cửa Tiêu phủ. Tiễn Vân công chúa sẵn bụng tức trong người, việc này càng khiến nàng tức giận, lập tức xông vào. Thẩm Hi Vi liếc mắt là đã nhận ra nàng chính là nữ tử đoạt mất tấm vải màu đỏ thắm trong cửa hàng bán vải vóc kia, hai người không nói mà hợp ý cùng động thủ luôn. Kha Nhung khuyên can mãi không được, lại thấy đó là Tiễn Vân công chúa, đành phải bắt đắc dĩ vào cung tìm Tiêu Vô Cấu.

Lúc này, Thể Y đã giúp Tiễn Vân công chúa gột rửa sạch sẽ, lại lấy một chậu nước khác cho Thẩm Hi Vi lau rửa. Thẩm Hi Vi thấy cô ta hầu hạ Tiễn Vân công chúa trước, trong lòng khó chịu, đẩy cô ta:

- Ta không cần người quan tâm.

Thể Y bị đẩy ngã xuống đất, chậu nước rơi xuống, vẻ mặt sợ hãi như muốn khóc.

Tiêu Vô Cấu đã tức giận nhíu chặt mày lại, quát lớn:

- Người sao vậy? Người ta là có ý tốt.

Nói rồi cúi xuống nâng Thể Y lên, ôn hòa nói:

- Người không sao chứ?

Thẩm Hi Vi chưa từng thấy hần có lời nói và nét mặt như vậy với mình, lại thấy hần ăn nói nhỏ nhẹ với Thể Y, một sự ấm ức chưa xót khó hiểu từ trong lòng nổ tung, mất đi lý trí:

- Ta không cần biết ý tốt của cô ta, người quan tâm làm gì.

Lúc này, Bộ Lưu Tiên còn không biết sống chết đổ thêm dầu vào lửa cháy, cười nói:

- Thì ra Tiểu Dung cô nương là nữ cải nam trang, nhất định chính là tướng quân phu nhân tương lai rồi.

Thẩm Hi Vi vừa giận vừa thẹn, quay lại mắng:

- Rắm thối nhà ngươi! Nam nhân thiên hạ dù chết hết rồi thì ta cũng không gả cho hần.

Tiêu Vô Cấu biến sắc, cả người toát ra luồng hàn băng.

Dưới sự phần nộ, Thẩm Hi Vi nhấc chân đi ra ngoài, lại gặp Kha Nhung đi vào, ngăn nàng:

- Phu nhân, người định đi đâu vậy?

- Phu nhân cái đầu người đấy.

Thẩm Hi Vi vung tay một cái tát thẳng vào Kha Nhung.

Kha Nhung nam chinh bắc chiến theo Tiêu Vô Cấu cùng vào sinh ra tử gần mười năm, bất luận phạm sai lầm gì hần cũng không hề trách móc nặng nề. Lúc này thấy nàng ra tay đánh Kha Nhung, Tiêu Vô Cấu lập tức di chuyển chân khí, nhảy đến đánh cho nàng một cái tát.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, mấy người đều ngây dại. Kha Nhung càng ghen hờn nhìn trân trối, y dù vô tâm cũng nhận thấy tướng quân rất yêu chiều đối với nữ nhân này, tình cảm rất sâu đậm, không ngờ lại ra tay đánh nàng.

Trên mặt Thẩm Hi Vi đầy bùn cát, cũng không nhìn ra cảm xúc gì, chỉ có đôi mắt rực sáng như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong nhìn chăm chăm vào Tiêu Vô Cấu, nửa ngày mới nghiêng rằng nói:

- Người đánh ta? Được lắm, hay lắm!

Nói xong, nàng quay đầu bỏ đi.

Kha Nhung vội đuổi theo.

- Tướng quân.

Tiêu Vô Cấu ngăn y lại:

- Để nàng đi.

Rồi xoay người nhìn thấy Bộ Lưu Tiên đang đứng xem kịch vui, liền cả giận nói:

- Người không có việc gì nữa chứ? Còn không mau cút đi!

Bộ Lưu Tiên cũng không giận, cười hì hì:

- Quý phủ người có nha đầu này từ lúc nào vậy?

Nói xong chỉ vào Thể Y.

Tâm tư Tiêu Vô Cấu rối loạn, cả người lại bị dính nước, cũng lười phản ứng mà đi thẳng vào phòng thay quần áo.

Kha Nhung vội giải thích với Bộ Lưu Tiên:

- Hôm đó, tướng quân thấy trên núi nguy hiểm, mà Thể Y cô nương lại không có người thân nên đưa về trong phủ.

Bộ lưu tiên trầm ngâm không nói. Tiễn Vân công chúa thấy Thể Y thông minh, liền nói:

- Trong cung của ta vừa lúc thiếu một thị nữ, không bằng đi theo ta.

- Vậy phải xem Thể Y cô nương có đồng ý hay không.

Tiêu Vô Cấu đã thay xong y phục đứng dưới hành lang lạnh giọng nói.

Tiến Vân lạnh lùng cao ngạo nghiêng đầu:

- Thể Y, người có bằng lòng theo ta không?

Nghe vậy, Thể Y vội quỳ xuống đất liên tục nói đồng ý. Bộ Lưu Tiên nhìn chăm chăm cô ta, trong mắt toát lên tia chế giễu.

- Nếu đã vậy, công chúa điện hạ, ta giờ có việc không thể tiếp khách. Mời về cho.

Tiêu Vô Cấu bình tĩnh phát tay.

Bộ Lưu Tiên sợ bị Tiễn Vân dính lấy, vội cáo từ:

- Ta cũng có một chuyện quan trọng phải đi làm, xin đi trước.

Tiến Vân vội vàng đuổi theo.

Kha Nhung cũng nói:

- Ta đi tìm người quét sạch một chút.

Lập tức, đình viện vắng vẻ, lá rụng rơi đầy. Tiêu Vô Cấu nhìn đống hỗn độn trước mắt, trong lòng chợt nhớ đến ánh mắt lúc Thẩm Hi Vi bỏ đi, trong lòng hồi hán liền đâm một quyền lên trên cây cột.

Kha Nhung nghe tiếng quay đầu lại, trong lòng buồn bã.

Lần đầu tiên y theo tướng quân nắm giữ ấn soái xuất chinh đã trònmười năm rồi. Y nhỏ hơn tướng quân hai tuổi, nhưng từ lâu đã cưới vợ cócon, tướng quân thì vẫn một mình. Những năm gần đây, vô số người làm mối cho hắn, thậm chí nữ hoàng bệ hạ còn muốn đích thân ban hôn, nhưng đều bị hắn khéo léo từ chối. Hôm nay cuối cùng hắn đã gặp nữ tử khiến hắndộng lòng, rồi lại tự tay bóp chết tình cảm vừa mới nở hoa. Có lẽ, cả đời tướng quân, số phận đã không ban tặng cho hắn hạnh phúc, mà dù thật sự có ban tặng, thì mục đích cũng là phá hủy nó đi.

21. Chương 21

Trong điện Minh Hoa trang trọng yên tĩnh, màn rủ che kín, hương khói vẫn vút, chỉ có tiếng đàn du dương khởi, thưa, chuyển, hợp vang lên rất khẽ.

Phong Thác Hi đứng ở giữa điện, nhìn màn che tầng tầng lớp lớp nhuộmthẫm một màu vàng rực óng ánh giống như một quả cầu màu vàng khiến chàng nhìn mà choáng váng.

Ánh mặt trời tắt dần, cái bóng trên mặt đất dần dần nhỏ dần, ngắn dần.

Cuối cùng, sau tấm màn màu vàng có người phất tay, tiếng đàn du dương ngừng.

- Phong tướng quân có việc gì mà lên triều nhưng lại không tấu?

Trong giọng nói ẩn chứa sự bất mãn.

Phong Thác Hi vội quỳ xuống trả lời:

- Vừa rồi...

- Được rồi, mau tấu đi.

- Vâng! Ngày hôm trước Lân hộ vệ đi lên Kim Việt Sơn đến nay sinh tử chưa rõ, theo như người đi cùng nói rằng, Kim Việt Sơn có người thuậndưỡng nhiều độc vật, thần đặc biệt đến xin ý chỉ được lên lục soát KimViệt Sơn.

- Có chuyện này sao?

Trong giọng điệu nữ chủ có chút hoảng hốt run rẩy, tầm màn rủ tơ lụa gợn sóng không dứt, trong yên lặng như mơ hồ có gì gợn gợn.

- Vô cùng chính xác!

- Nếu đã vậy, Phong tướng quân hãy dẫn người đi làm đi.

- Thần lĩnh chỉ, xin cáo lui!

Sự căng thẳng trong lòng Phong Thác Hi trùng xuống.

- Khoan đã!

Phong Thác Hi vội quay người lại:

- Bệ hạ còn gì phân phó?

Giọng nói sau tấm màn che trở nên biếng nhác:

- Phong công đi Kim Việt Sơn cũng nửa tháng rồi phải không? Ông tacùng Bộ tiên sinh thật sự là tình nghĩa thâm hậu, người có biết...mỗi ngày bọn họ trò chuyện về cái gì không?

Tim Phong Thác Hi nảy lên:

- Việc này, thần cũng không biết, chắc là những việc nhàn nhã như phẩm trà chơi cờ trò chuyện kỳ văn thôi.

- Ha hả...

Trong tiếng cười lại toát lên thâm ý khó hiểu:

- Người đi đi.

Phong Thác Hi khom người lui ra, quay về cung. Vừa mới bước vào Thiên môn, xuống ngựa đã thấy có một bóng người từ đầu tường đi vào. Chàng thất kinh vội lên đi theo. Thấy một nữ tử lén lút đi về hướng Tả Ngọc Các, toàn thân dính đầy bùn đất đen kịt, lại có mái tóc dài màu đậm rực rỡ khác với nữ tử Tang quốc, vô cùng bắt mắt.

Chàng không nhận ra nữ tử này chính là thư đồng của Thẩm Đa Tình, nên bất thành linh một chương tập kích vào sau lưng, miệng quát:

- Là ai? Đứng lại cho ta?

Thẩm Hi Vi nghe tiếng chương phong, vội nghiêng người né tránh, môi cong lên hứ một tiếng, nói:

- Là ta!

Phong Thác Hi nghe giọng nói quen quen, nhưng thấy trên mặt nàng đầy bùn đất, giật mình hỏi:

- Người là ai?

Lúc này, từ bên trong cánh cửa vọng đến tiếng bước chân, Thẩm Hi Vi vội tránh ra sau lưng Phong Thác Hi.

Thẩm Đa Tình mở rộng cửa:

- Thác Hi, người đang nói chuyện với ai?

Không đợi Phong Thác Hi trả lời, Thẩm Hi Vi đã lấy ngón tay chọc vào lưng chàng, ý bảo chàng che giấu hộ. Đáng tiếc, Phong Thác Hi trời sinh tính ôn hòa thuần hậu, không quen nói dối, nên ấp úng mãi không nói nên lời.

Thẩm Hi Vi thở dài, bước ra. Thẩm Đa Tình thấy bộ dạng nàng như vậy, cả kinh nói:

- Sao toàn thân lại đầy nước bùn bẩn thế kia?

Thẩm Hi Vi không dám nói thật:

- Không cẩn thận bị ngã.

Thẩm Đa Tình không tin:

- Hừ! Món nợ trước còn chưa tính với muội, giờ không biết còn gặp phải chuyện gì nữa?

- Không đâu, giờ muội đi thay quần áo!

Thẩm Hi Vi đã mệt mỏi rồi nên đi thẳng vào trong.

Phong Thác Hi nhìn theo lưng của nàng, nghi hoặc:

- Thẩm huynh, nàng là?

Thẩm Đa Tình cười khở, xin lỗi nói:

- Thật không dám giấu diếm, nàng chính là xá muội Hi Vi, tính tình ngang bướng, lần này cứ nàng nặc đòi theo ta nhập quan.

Phong Thác Hi bưng tỉnh hiểu ra:

- A, thì ra là Hi Vi quận chúa.

Thẩm Đa Tình đỏ mặt, chột nhó ra:

- Đúng rồi, trong triều thật ra đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Phong Thác Hi mới đem chuyện Phù Phong quốc cử binh đi xâm phạm biên giới, còn mình thì xin lệnh đi lên lục soát Kim Việt Sơn.

Trong lòng Thắm Đa Tình trước sau vẫn có sự nghi hoặc với chuyện Lãnh Quan Ngừ đã chết, nghe vậy nói ngay:

- Người định bao giờ đi lục soát, ta đi cùng với người.

Phong Thác Hi trầm ngâm:

- Kim Việt Sơn núi non trùng điệp, ta định điều hai ngàn người đi lục soát toàn bộ Kim Việt Sơn, buổi trưa ngày mai xuất phát.

Lúc này, quần gia đến báo:

- Tiều tướng quân đang chờ gặp bên ngoài!

Phong Thác Hi ngăn ra:

- Hẳn tới khi nào vậy?

Hai người vừa mới vào cổng vòm thì thấy Tiều Vô Cấu đang bước tới, như là có việc gấp.

Phong Thác Hi vội đi nhanh vài bước tới, chấp tay:

- Tiều tướng quân!

Tiều Vô Cấu đáp một câu, lại quay sang Thắm Đa Tình:

- Thắm công tử, không biết tiểu Dung đã về chưa?

Thắm Đa Tình cười:

- Vừa về, lẽ nào muội ấy đi về mà không nói với huynh tiếng nào? Đứa nhỏ này thật sự là càng lúc càng không có quy củ.

Sắc mặt Tiều Vô Cấu đỏ bừng, vội vàng nói:

- Có thể để ta gặp nàng ấy được không?

Thắm Đa Tình càng cười:

- Đã nhiều ngày làm phiền Tiều huynh rồi, ta nên gặp Tiều huynh để tạ ơn, để ta đi gọi muội ấy.

Tiều Vô Cấu biết tính tình của nàng nhất định sẽ không gặp mình, vội mở miệng:

- Ta đi cùng với Thắm công tử.

Phong Thác Hi cùng hai người đi tới hướng Tả Ngọc Các, trong lòng cũng thấy kỳ lạ: Tiều tướng quân sắp xuất chinh rồi còn tới đây tìm một tiểu thư đồng làm gì?

Thắm Đa Tình nhớ ra toàn thân tiểu muội mình đầy nước bùn đất, cũng có chút khó hiểu, nghĩ thầm: Không phải là đã xúc phạm gì với vị Tiều tướng quân này đấy chứ. Vì vậy liền nói:

- Có chuyện này không dám gạt Tiều huynh, vị thư đồng kia của tiểu đệ chính là xá muội, từ nhỏ được gia phụ nuôi dưỡng, tính tình ngang bướng, nếu có đắc tội với Tiều huynh, mong Tiều huynh bỏ quá cho.

Tiều Vô Cấu nghe vậy sững người, vốn tưởng nàng là thị nữ đi theo Thắm Đa Tình, nào ngờ đâu lại là muội muội của Thắm Đa Tình, vậy chẳng phải chính là quận chúa Bắc Vương Tây Vực đó sao. Trước không nói mình còn có ý niệm mạo muội cầu hôn nàng trong đầu, sau lại tát nàng một cái, nàng có bằng lòng tha thứ ỉn hay không.

Thắm Đa Tình thấy hẳn không trả lời, cho rằng mình đoán đúng, vội dừng bước nghiêm trang nói:

- Có phải muội ấy lại gây họa gì cho quý phủ Tiều huynh không?

Tiều Vô Cấu vội xua tay:

- Không có, mà là ta có chút mạo phạm, đặc biệt đến xin lỗi.

Đi tới trước Tả Ngọc Các, Thẩm Đa Tình gõ cửa, không thấy trả lời, liền đẩy cửa vào xem, trong phòng không có ai.

Phong Thác Hi thấy trong viện có một tiểu nha hoàn đang tưới hoa, vội gọi tới hỏi, nha hoàn nói:

- Vừa đi đến thiên môn phía bắc rồi, nói là đi dạo mua sắm.

Thẩm Đa Tình đoán rằng nàng sợ mình gặng hỏi, vì thế giậm chân:

- Nha đầu kia, thật không lúc nào yên mà.

Phong Thác Hi cười:

- Xem ra quận chúa Thẩm Hi Vi rất thích Toàn Hoa Thành, gia phụ mỗi khi nhắc đến hôn sự của Dật Quân và quận chúa, vẫn thường lo lắng quận chúa không quen được thời tiết nóng ẩm Trung thổ, hiện tại xem ra đã lo lắng quá nhiều rồi.

Ngay tức khắc, sắc mặt Tiêu Vô Cấu biến đổi. Trong ngăn ngực tựa như có vật gì sắc nhọn đâm vào trong tim hấn, đáy lòng giống như bị một bánh xe từng tắc từng tắc nghiền nát, sự đau đớn sâu sắc như vết băng rạn nứt toác ra, hoặc giống như bờ biển một lần rồi một lần bị sóng lớn trắng xóa ập tới bao trùm lấy, sự tuyệt vọng này tươi đẹp mà thấu triệt, tàn khốc mà mặc ý.

Thẩm Đa Tình quay lại nhìn hấn, chợt ngăn ra: người đàn ông này sao đột nhiên như già đi rất nhiều.

Tiêu Vô Cấu cố gượng cười chấp tay:

- Nàng đã không ở đây, ta cũng cáo từ.

Nói xong đi thẳng ra cửa, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của hai người.

Hấn đỡ dẫn đi ra khỏi Phong Thiên phủ, hỗn loạn đi trong thành không phương hướng. Trong tiếng ồn ào náo nhiệt trên đường mơ hồ như có tiếng đàn sáo réo rất như có như không vọng đến, tiếng ca của nữ tử phong trần không biết tên cất lên đầy quyến rũ, trong âm điệu du dương ẩn chứa sự bi thương và tang thương.

Lúc này vừa qua chính Ngọ, nơi này là hoàng thành để đô phồn hoa nức tiếng khắp thiên hạ đã nhanh chóng giăng đèn kết hoa khoác lên mình tấm vải lụa đỏ rực rỡ, ánh đèn mờ ảo, hình ảnh xung quanh mình chuyển động không ngừng, rực rỡ phù hoa, phú quý lả lướt.

Tiêu Vô Cấu ngẩng đầu mờ mịt nhìn tất cả trước mắt, mỗi một gương mặt thoáng qua, trên mặt họ đều tràn ngập sự vui sướng không tên, không biết là bận rộn gì mà đi lại vội vã, giống như tuyệt đối không có chuyện gì mà dừng lại. Toàn Hoa Thành năm Nguyên Võ thứ hai mươi sáu, xe ngựa như nước đi trên đường cuộn cuộn chuyển động trên cơ thể khổng lồ, lại từ trong phong trần cuộn cuộn chảy tới.

Không biết do đâu, hấn nhớ tới sự an bài quá nhanh chóng đầy đủ hai mươi lăm năm nay của mình, vô cùng rùm beng, thậm chí chưa từng có cảm giác được một giấc ngủ ngọt ngào yên ổn, năm này tháng khác đã đem sinh mệnh với tinh lực hấn tiêu hao, hiện tại cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Ý niệm này xuất hiện trong đầu khiến hấn sợ hãi. Bởi vậy, hấn tiếp tục đi về phía trước, mặc dù chưa từng nghĩ cả đời này rốt cuộc đi đến đâu mới là điểm cuối cùng?

Hấn đã sắp ba mươi tuổi, cuộc đời trải qua nhiều ngựa chiến, sinh tử, tự hỏi bản thân sớm đã kinh qua toàn bộ hành trình của một đời người, nghĩ rằng lòng đã thờ ơ với mọi thứ, nhưng vì lẽ gì khi gặp nàng, lại như cây khô nảy mầm. Phần lý tưởng hào hùng này như ngựa đang phi ba vạn lý, bỗng chốc gặp phải nàng liền bắt đầu chậm rãi tiêu hao mài mòn, con người thiết huyết rắn rỏi ngang dọc sa trường năm xưa có một sợi dây mềm trói buộc, tựa như một con ngựa hoang bị trói buộc, tay nắm dây cương lại không phải là hấn.

Sắc trời trong khoảnh khắc dần tối, trong thành dường như có tầng khói nhẹ như có như không tụ lại.

Thẩm Hi Vi đứng dưới mái hiên một dịch quán ở đường cái phía tây, ngơ ngác nhìn Đường lâu Kim ngọc mãn đường xa hoa lộng lẫy phía đối diện, ngẫu nhiên có trận gió nhẹ ôn hòa thổi tới, một chuỗi Phong linh

dưới mái hiên liền phát ra hai tiếng “đinh đang” rất khẽ, đơn điệu, lạnh lẽo, giống như tâm sự của thiếu nữ bí ẩn không thể nào nói nên lời.

Loại cảm giác khó hiểu này khiến nàng không thể lý giải được trong vô thức mơ hồ muốn kháng cự lại. Mười bảy năm qua, nàng được yêu thương bao bọc chặt chẽ, vì quá nuông chiều đến phóng túng, nuông chiều đến mức nàng chỉ biết hưởng thụ, trả công và dành cho nàng là bao điều không hiểu.

Trong đôi mắt sáng như sao của nàng lộ ra sự thống khổ lẫn mờ mịt, nhớ đến cái tát sáng nay, sự ảm ức lại trào lên, không có chỗ phát tiết, đành phải xoắn mạnh tấm khăn đỏ trong tay.

Bóng tối đã hoàn toàn bao trùm lấy, trên đường phố ánh đèn rực rỡ, tiếng ồn ào sôi động, ánh đèn dầu trải dài, khắp bầu trời tràn ngập cầu vồng.

Dưới bóng tối mênh mông, khuôn mặt thiếu nữ tỏa sáng trong ánh đèn đêm, thật là một cô gái nhỏ còn chưa biết thế đời.

Tại phía sau nàng, có một đôi mắt đen kịt thâm trầm an tĩnh đang nhìn nàng, kiểm chế sự đau đớn lẫn thống khổ sâu đậm, do dự không bước ra. Bao nhiệt huyết sôi trào vừa mới xung động trong lý trí muốn qua thuyết phục và khuyên giải nàng đều tan biến.

Ba ngày sau, hần phải xuất binh viễn chinh, đối thủ của hần dũng mãnh, không thể khinh thường. Hần có thể chiến thắng trở về giống như ngày xưa không cũng không biết, hướng hồ nàng đã là hôn thê của người khác, tội tình gì tăng thêm phiền não ỉn và người ấy.

Có lẽ, người duy nhất hần cần chịu trách nhiệm, chính là hần. Dù cho bọn họ bị bao cách trở bởi sơn thủy trùng điệp, bị thời gian băng lạnh vô tình quên, nhưng mối tình này sẽ sống mãi trong lòng hần, trên có bầu trời, dưới có hoàng tuyền, bất tử bất diệt, duy nhất nàng mà thôi.

22. Chương 22: Trái Tim Giống Như Đóa Hoa Sen, Dù Cố Gắng Giấy Dưa Thế Nào Cũng Phí Công, Dù Sao Cũng Chạy

Là mùa xuân, trên con đê mười dặm tơ liễu phát phơ, hất lên cao, rơi xuống mặt đất nhanh chóng biến thành tuyết. Một đứa nhỏ đi chân trần trên tuyết, máu từ chân chảy xuống, nhuộm đỏ tuyết trắng, giống như đóa hoa se nở rộ. Phía trước có một luồng tia sáng mạnh mẽ hấp dẫn nó, nó muốn chạy tới luồng sáng đó nhưng khi nó thật sự chạy tới trước mặt, lại bị luồng sáng trắng đó hung hãn đẩy bật trở lại, cứ ở trong tư thế vĩnh viễn rơi xuống, trong nháy mắt mê muội sau đó mới là cơn đau, sự đau đớn giống như ma quỷ muốn rút linh hồn nó ra khỏi cơ thể.

Lãnh Quan Ngữ bừng mở mắt ra, hai mắt đau nhức, nghĩ thầm: sao lại mơ lại giấc mộng cũ nhiều năm trước.

Nàng thấy mình bị luồng sáng trắng lớn mạnh bao vây quanh, bốn góc gian phòng được phân chia xếp đặt bốn cốc đèn hoa sen, sau tấm rèm màu trắng bạc dường như có bóng người.

Nàng cố gắng nhìn, nhưng cũng không nhìn được rõ.

Nàng há miệng hỏi: đây là đâu? Nhưng lại không nghe được giọng nói của mình.

Nàng đứng lên đặt chân trần xuống đất, rồi lại lập tức rút về. Trên đệm trắng noãn có vết máu đỏ tươi, dưới ánh lửa sáng rực, ký ức như thủy triều vọt tới, hiện lên chồng chất, nàng bật thốt lên:

- Thắm huynh, là huynh phải không?

Bộ Lưu Tiên chấn động toàn thân, bước tới đẩy tấm rèm lên, khoe môi hiện lên nụ cười mỉa hoặc, nói:

- Là ta!

Lãnh Quan Ngữ giật mình:

- Bộ tướng quân? Đây là đâu?

Ý cười trên khóe miệng Bộ Lưu Tiên càng đậm, dịu dàng nói:

- Đây là một nơi chỉ thuộc về chúng ta.

- Chúng ta?

Lãnh Quan Ngữ thấy thần sắc hẩn ngả ngớn, hất chần lên nhìn cơ thể mình, trong mắt hiện lên một sự căng thẳng tinh tế mỏng manh:

- Là người làm?

Bộ Lưu Tiên không đáp, lẳng lặng nhìn nàng một hồi, gật đầu đáp:

- Đúng!

Lãnh Quan Ngữ run giọng:

- Người, vì sao người phải làm như vậy?

- Bởi vì thích!

Bộ Lưu Tiên ngồi lên mép giường, bàn tay lướt qua khuôn mặt nàng:

- Muội biết không? Muội càng tức giận càng khiến người ta thích.

Lãnh Quan Ngữ lật tay tát cho hẩn một cái, trong đôi mắt đen kịt trong trẻo sáng sắc bén như đao.

Bộ Lưu Tiên chỉ đưa tay lau đi vết máu trên khóe môi, vẫn mỉm cười nhìn nàng:

- Nếu như đánh ta có thể khiến muội vui vẻ, ta không ngại bị thêm vài cái tát nữa.

Lãnh Quan Ngữ chán nản:

- Y phục của ta đâu? Ta muốn về nhà.

- Ngốc ạ, muội đâu có nhà?

Bộ Lưu Tiên khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt có một tia thương hại, như là thấy xót xa cho nàng:

- Muội và ta cùng giống nhau, đều là đứa trẻ không có nhà.

Tim Lãnh Quan Ngữ khẽ đau đớn giống như có một vật gì đó sắc bén đâm trúng, trong mắt sáng rực, gần giọng nói:

- Y phục của ta.

Bộ Lưu Tiên thở dài:

- Muội còn không hiểu sao, muội nữ cải nam trang vào cung hầu, đây là tội khi quân, là mất đầu. Huống hồ Phong gia còn giấu phong thư kia, muội ra ngoài chẳng khác nào chịu chết.

Lãnh Quan Ngữ bỗng nhiên ngược mắt:

- Lá thư là viết đưa cho người?

- Sai!

Bộ Lưu Tiên lắc đầu:

- Lá thư này là ta viết.

Cả người Lãnh Quan Ngữ lạnh từng đợt:

- Người cố ý muốn làm bệ hạ tức giận, đại khai sát giới, khiến bách quan lẫn lê dân sợ hãi oán hận, khởi binh tạo phản?

Bộ Lưu Tiên cười, từ chối cho ý kiến:

- Thật ra, lá thư này viết cho ai tuyệt đối không quan trọng, quan trọng là nó ...nằm trong tay ai.

Lòng Lãnh Quan Ngữ trầm xuống như rơi xuống đáy biển sâu, sự lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy.

- Người...người muốn hãm hại Phong gia? Vậy thì...độc vật trên Kim Việt Sơn thì giải thích thế nào?

Bộ Lưu Tiên bỗng nhiên vỗ tay:

- Muội không đề cập tới, ta thiếu chút nữa quên mất. Buổi chiều ngày hôm nay Phong Thác Hi dẫn người lên Kim Việt Sơn lục soát rồi.

Ánh mắt Lãnh Quan Ngữ sáng ngời.

Bộ Lưu Tiên tiếp tục cười:

- Tuy nhiên, bọn họ không có thu hoạch gì. Trong tòa núi đó sao lại không có độc xà, nhện độc? Không ai ngạc nhiên cả.

- Vậy còn sơn động kia?

- Sơn động kia quả thật có phát hiện vài thứ...

Bộ Lưu Tiên nhướn mày, hai mắt liếc xéo, có một luồng tà khí mỉa mai:

- Mấy thứ này đều là binh khí có khắc chữ Phong mà thôi.

Lãnh Quan Ngữ không nói nên lời, máu như bị người khác rút hết ra ngoài, chỉ còn lại thể xác lạnh giá.

Một lát, nàng mới ngơ ngác mở miệng:

- Bệ hạ sẽ không tin.

Bộ Lưu Tiên cười ha hả:

- Vì sao bệ hạ không tin? Phong gia công cao chấn chủ, quyền lực hơn cả vua dân, bệ hạ sớm đã có lòng trừ diệt rồi.

Lãnh Quan Ngữ cắn răng nhìn hắn chằm chằm:

- Vì sao người phải làm như vậy? Bệ hạ đối với người ân trọng như núi...

Bộ Lưu Tiên cắt ngang lời nàng:

- Trên đời này chỉ có một người đối với ta ân trọng như núi, đó chính là nghĩa phụ Bộ Khinh Trần.

Lãnh Quan Ngữ đau lòng hét lên:

- Cho nên, ông ta muốn làm phản, người cũng nghe theo ông ta?

Bộ Lưu Tiên không đáp mà hỏi lại:

- Nếu như Phong Thiếu Từ muốn tạo phản, người sẽ thế nào?

Lãnh Quan Ngữ nghẹn họng.

Bộ Lưu Tiên thở dài, cười khổ:

- Người như chúng ta vậy, rất nhiều chuyện không do chúng ta làm chủ. Thế nhưng Quan Ngữ, cả đời này ta thật sự muốn làm một việc, chính là được sống ở bên muội.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên ảm áp mềm mại mà triền miên, hắn dang hai tay cách một tấm chăn ôm lấy nàng, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, giống như nàng chính là bình sứ thanh hoa, chỉ hơi dùng sức là sẽ vỡ.

Lãnh Quan Ngữ cảm thấy từng đợt choáng váng kéo tới, muốn đẩy hắn ra nhưng lại không có chút sức lực. Nàng giật mình nói:

- Người cho ta ăn cái gì?

Bộ Lưu Tiên vùi đầu vào mái tóc nàng, nhẹ nhàng nói:

- Là độc xà, muội còn chưa khỏi hẳn, tạm thời võ công hoàn toàn mất hết.

Sắc mặt Lãnh Quan Ngữ trắng bệch:

- Nói vậy, người muốn giam cầm ta?

- Có thể thêm ngày nào hay ngày đấy.

Âm thanh của Bộ Lưu Tiên rất khê như không thể nghe được.

Ánh mắt Lãnh Quan Ngữ ảm đạm, ngậy người một lát, mới khê khàng mở miệng:

- Vì sao người không dứt khoát giết ta?

- Ta không hạ thủ được?

- Người giết người còn ít sao?

- Duy nhất luyến tiếc giết muội.

Ngữ khí hai người trong lúc đó bỗng trở nên mềm mại khe khẽ, giống như đôi tình nhân đang thì thầm rỉ tai nhau, mà không phải nói đến chuyện giết người.

Lãnh Quan Ngữ bỗng nhiên cười nhạt:

- Người không giết ta, một ngày nào đó, sẽ có người tìm tới nơi này.

Bộ Lưu Tiên buông nàng ra, mỉm cười đứng lên cởi thắt lưng trường bào ra:

- Không sao, đợi lúc bọn hắc tìm đến rồi, chúng ta đã trốn đi nơi khác rồi, tới một nơi mà không ai tìm được.

Trong đôi mắt trong suốt của Lãnh Quan Ngữ chợt căng thẳng:

- Người cởi quần áo làm gì vậy?

Bộ Lưu Tiên ngẩng đầu cười, vô tội nói:

- Ngủ mà!

Lãnh Quan Ngữ gơ tay định tắt tới, Bộ Lưu Tiên bỗng cầm lấy đặt lên môi hôn một cái.

- Người cút xuống dưới cho ta!

Bộ Lưu Tiên lấy tay chặn đôi môi mềm mướt của nàng, nhẹ giọng:

- Suyt! Đêm đã khuya, mau ngủ đi!

Nói rồi vung tay áo tắt bốn ngọn đèn lưu ly, nhưng trên ngọc lưu ly vẫn còn lưu lại một tia sáng đỏ, lơ mơ chiếu ra hình đóa hoa sen. Lãnh Quan Ngữ nghĩ trái tim mình giống như đóa hoa sen kia, hết thấy cố gắng giãy dụa cũng đều phí công, dù sao cũng không chạy thoát được số phận héo rũ.

23. Chương G 23: Nếu Lãnh Quan Ngữ Có Gì Bất Trắc, Ta Sẽ Tự Tay Giết Chết Bộ Kinh Trần.

Kim Việt Sơn, Hải Vân tự.

Phong Thiều Từ nhìn bàn cờ, trầm ngâm, một lát cuối cùng mới đặt quân cờ xuống, tuy chỉ là một quân lẻ loi đột nhập vào trong thế vây hắc kỳ, nhưng vô cùng thanh thế, khí thế bất phàm.

Bộ Kinh Trần cười nói:

- Phong công, một bước này của người thần tốc, rất hiếm.

Phong Thiều Từ cười nói:

- Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?

Bộ Kinh Trần chỉ mỉm cười, tay đặt xuống một quân cờ.

Sắc mặt Phong Thiều Từ biến đổi, định chặn quân cờ, chợt nghe tiếng tiểu đồng bên ngoài báo:

- Tiên sinh, Phong Thác Hi tướng quân dẫn người đến, nói là phụng chỉ lục soát.

Bộ Khinh Trần cười lãnh đạm, tỏ vẻ không quan tâm, nói:

- Phong tướng quân đã phụng chỉ làm việc, ta sẽ hết sức phối hợp.

Tiểu đồng trả lời rồi đi.

Phong Thiệu Từ vội quát ngăn tiểu đồng lại:

- Chờ đã! Thật lỗ mãng, để ta ra xem.

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Bộ Khinh Trần từ trong mái tóc bạc phơ ngược mắt lên, nhìn theo lưng Phong Thác Hi, ánh mắt bỗng trở nên sâu thẳm khó lường, mái tóc bạc đầy đầu nhưng gương mặt lại thiếu niên, có một sự yếu dị tà hoặc.

Phong Thác Hi vừa thấy phụ thân, liền bước lên trước.

Thẩm Đa Tình thấy tướng mạo người đàn ông trung niên này gầy guộc, phong thái hào sảng, không khác gì phong thái của hơn mười năm trước, chàng cũng bước lên chào:

- Văn bối Thẩm Đa Tình bái kiến bá phụ!

Phong Thiệu Từ nâng dậy, gật đầu cười với chàng:

- Ủm, phong thần tuấn kiệt, oai hùng bức người, quả nhiên là nhân trung chi long.

Thẩm Đa Tình đỏ mặt:

- Bá phụ quá khen.

Phong Thác Hi nói:

- Phụ thân, hài nhi phụng chỉ lục soát...

Sắc mặt Phong Thiệu Từ sầm xuống:

- Phụng chỉ? Thánh chỉ của người đâu?

- Chính là khẩu dụ của nữ vương bệ hạ.

Trong ánh mắt của Phong Thác Hi hiện lên tia thần sắc khó phát hiện, quát:

- Làm càn! Hải Vân tự là nơi nào? Nếu không có thánh chỉ, không được xông vào làm loạn.

- Nhưng...

- Câm miệng! Còn không mang theo người của người xuống núi?

Ngữ khí Phong Thiệu Từ nghiêm khắc, không cho phép nghi ngờ, nói xong xoay người đi thẳng vào trong tự, để lại Phong Thác Hi và Thẩm Đa Tình ngơ ngác, sửng sờ.

Phong Thác Hi không hiểu:

- Kỳ lạ, phụ thân làm sao vậy?

Thẩm Đa Tình trầm ngâm:

- Chắc bá phụ có lý của người. Chúng ta cứ đến huyết động xem trước.

Bất đắc dĩ Phong Thác Hi phải lĩnh binh xuống núi đi đến huyết động ở phía nam đỉnh núi. Đoàn người vừa xuống núi, chợt nghe có tiếng nổ âm ầm ầm đình tại nhức óc, chỉ thấy cả ngọn núi ngang thất lưng đã vắng tung tóe, vô số đá đất bụi bặm từ trên đỉnh núi cuộn cuộn rơi xuống, nhiều cây cỏ bùn đá cũng rơi theo xuống, tiếng động cực lớn tựa như sóng dữ khiến mọi người đều kinh sợ.

Thẩm Đa Tình quát to:

- Không hay rồi! Mọi người mau tránh ra.

Mọi người vốn đã hoảng sợ, lúc này đều tỉnh táo xoay người chạy đi để tránh. Nhưng núi lở quá nhanh, có một đám người đã bị đá lớn rơi trúng, kêu gào lên không ngừng.

Hai người Phong Thảm khinh công trác tuyệt, trong hoảng loạn cứu ra được bảy tám gã binh sĩ.

Mọi người chạy đi xa hơn mười trượng mới dừng lại, thấy sau đó núi đá kia vẫn cuộn cuộn rơi xuống âm ầm, chốc lát, miệng đường núi đã đổ thành một tòa núi nhỏ.

Mọi người vừa mới trấn tĩnh, bỗng có tiếng người hét lên kinh hãi, thấy từ trong đồng đá trườn ra vô số độc xà, nhện độc, vô cùng ghê tởm, hai nghìn binh sĩ thất kinh trở nên hỗn loạn.

Phong Thác Hi kêu to liên tục:

- Mọi người không nên hoảng sợ!

Thảm Đa Tình búng người lên, hai tay đan chéo kết ấn vẽ một đường liệt hỏa đem chặn dứt đường ra của đám độc xà kia. Độc xà sợ lửa quay lại trốn, lúc này mọi người mới thoáng trấn tĩnh. Sau một lát, Phong Thác Hi tổ chức lại binh sĩ, kiểm kê thương vong thấy có hơn mười người tử thương, trong lòng vừa giận vừa đau.

Thảm Đa Tình nói:

- Thác Hi, sơn động này đã bị hủy rồi, nham thạch ở đầu đường núi này không bền chắc, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống, không bằng để mọi người xuống núi trước, ta cùng người đi lên đó xem.

Phong Thác Hi ngẩng lên quan sát thể núi một chút, rồi lệnh người xuống núi chờ, còn mình cùng Thảm Đa Tình vượt qua nham thạch phithân lên núi.

Lúc này, động huyết kia đã biến dạng từ lâu, chỉ còn hai thác nước xông thẳng xuống, thoáng như có sấm sét, khắp nơi tràn ngập mùi hỏa dược.

Phong Thác Hi giận giữ nói:

- Đáng tiếc nơi này đã bị bọn họ cho nổ rồi.

Thảm Đa Tình chợt thấy một khối nham thạch có đoạn kiếm sáng như tuyết, nhặt lên xem, lập tức kêu lên:

- Thác Hi, người xem.

Phong Thác Hi vừa nhìn sắc mặt đã trắng bệch, toàn thân lạnh ngắt, thất thanh nói:

- Đây... đây là chuyện gì?

- Rất rõ ràng, bọn họ muốn vu oan giá họa cho Phong gia.

Sau ngọn núi bỗng xuất hiện một hắc y thiếu niên, mặt có sẹo cực kỳ ghê tởm.

Thảm Đa Tình giật mình, người này khinh công cao vậy sao? Ngay cả một chút cũng không phát hiện ra.

Về mặt Phong Thác Hi vui mừng, giọng điệu kinh ngạc nghi hoặc:

- Nói như vậy, sơn động này là đệ cho nổ?

Hắc y thiếu niên cười nói:

- Đúng vậy, tối hôm qua đệ thấy một đám người lén lút vào núi, không ngờ còn thắm vận chuyển binh khí vào núi, hơn nữa trên mỗi binh khí đều khắc một chữ Phong. Nếu huynh dẫn theo hai nghìn binh sĩ đến lúc soát, chỉ sợ Phong gia chúng ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Hắc hắc, chiêu này của Bộ Khinh Trần quả thật là âm độc, muốn không khen lão ta inh cũng khó.

Trong giọng nói có ý khen ngợi, làm Phong Thác Hi đỡ khốc đỡ cười.

Thiếu niên kia lại chuyển ngữ điệu, nói tiếp:

- Đáng tiếc, ma ột trượng, đạo ột thước, hết lần này tới lần khác lão gặp phải quỷ thần Phong Dật Quân ta đây cũng phải khó chết, ha ha ha ...

- Dật Quân?

Thẩm Đa Tình giật mình, quay sang hỏi Phong Thác Hi:

- Thác Hi, hần là Dật Quân?

Phong Thác Hi cười:

- Đúng! Hần là xá đệ Dật Quân. Dật Quân, còn không mau bái kiến Thẩm huynh.

Phong Dật Quân cười hì hì:

- Thẩm đại ca, mặt mũi tiểu đệ thế này có làm huynh sợ không?

Phong Thác Hi vội quát:

- Dật Quân, đệ còn không mau tháo mặt quỷ xuống.

Phong Dật Quân cười hì hì, lấy ra hai viên thuốc đỏ trà xát ở lòng bàn tay thành cao, xoa lên mặt, tức thì vết sẹo trên mặt đều rơi xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ da trắng môi đỏ, đôi mắt đen sâu, giữa trán còn điểm một nốt ruồi đỏ thẫm, dưới ánh nắng mặt trời toát lên vẻ mị lực tà hoặc khó diễn tả.

Thẩm Đa Tình thầm khen: thật là một thiếu niên tuấn tú! Thảo nào vang danh tận biên ải, sinh ra có khuôn mặt như vậy, chỉ sợ hần không đì trêu chọc nữ nhân, nữ nhân cũng muốn trêu chọc hần.

Lúc này, Phong Thác Hi lại hỏi:

- Đệ ở trong núi lâu như vậy, tóm lại là tra được gì?

Phong Dật Quân nhú mày:

- Những người này hành tung bí ẩn. Thành thật mà nói, đến giờ đệ cũng không hiểu bọn họ thuần dưỡng những độc vật này là định làm gì, tuy nhiên hình như bên trong động có một tượng thú rất cổ quái.

Trong lòng Thẩm Đa Tình khẽ động, vội hỏi:

- Có phải là tượng thân rắn cánh điệp không?

- Đúng vậy! Chính là quái thú đó. Mỗi khi trăng tròn bọn họ đều phải giết những độc vật đã thuần dưỡng kia cung phụng trước tượng thú đó, tựa như tế bái gì đó, sau đó chính là điệp xà đều múa, chắc chắn... tình cảnh đó thật sự là không thể nào hình dung nổi... ừm, phải nói là tuyệt mỹ tuyệt luân, nhưng cũng cực kỳ yêu dị.

Thẩm Đa Tình trầm ngâm, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, đêm đó trong động có người dùng đá chỉ đường...

Phong Dật Quân cười:

- Chính là tiểu đệ.

Thẩm Đa Tình vội hỏi:

- Vậy đệ có từng gặp Lãnh hộ vệ không?

Phong Dật Quân sửng sốt:

- Quan Ngữ? Nàng không cùng huynh xuống núi sao?

Thẩm Đa Tình nghe vậy, cảm giác niềm hy vọng trong ngực mất đi hoàn toàn, giống như một quả khí cầu khổng lồ bị người ta đâm thủng, vô cùng đau đớn.

Phong Thác Hi buồn bã, thấp giọng:

- Đêm đó Quan Ngữ mất tích, chỉ sợ... lãnh ít dữ nhiều.

Thần sắc Phong Dật Quân chợt biến đổi, hai mắt loáng loáng như có giọt lệ rơi xuống, vội xoay người đi.

Trong lòng Phong Thác Hi đau đớn, hai tay đặt lên bờ vai Phong Dật Quân. Chàng biết tình cảm giữa Dật Quân với Quan Ngữ từ nhỏ đã rất tốt, Quan Ngữ luôn không bộc lộ cảm xúc, nhưng riêng đối với Dật Quân

là có chút dung túng. Dù Dật Quân bướng bỉnh thế nào, nhưng riêng đối với Quan Ngữ lại có chút kính trọng.

Một lát, Phong Dật Quân xoay người lại, trong đôi mắt sáng lộ sát khí, mạnh mẽ nói:

- Nếu Quan Ngữ có gì bất trắc, tự tay ta sẽ giết Bộ Khinh Trần.

24. Chương 24: Dù Cho Có Một Ngày Nàng Sẽ Như Chim Hồng Nhạn Từ Trong Cuộc Đời Hắc Vực Đến Rồi Lại V

Ban đêm, trăng sáng như nước, Thẩm Hi Vi bị những tiếng ầm ĩ làm giật mình tỉnh giấc.

Nàng mặc áo xuống giường ra ngoài phòng, hỏi một thị nữ:

- Đêm hôm khuya khoắt những người này hô “vạn tuế vạn tuế” làm gì vậy?

Thị nữ còn ngái ngủ:

- Ô, là Tiêu tướng quân sắp xuất chinh rồi.

Thẩm Hi Vi nghe vậy ngẩn ngơ:

- Xuất chinh? Đi bao lâu?

Nàng vì Tiêu Vô Cấu tát một cái mà tâm trạng hai ngày nay vẫn ứ đọng, tinh thần chán nản, không có hứng thú với bất kỳ cái gì, nên căn bản không biết họa chiến tranh đã nổi lên.

Thị nữ trả lời:

- Em cũng không biết lúc nào mới đánh xong? Lần trước Thác Hi công tử chúng em xuất chinh, một trận đánh mà gần hai năm liền.

Thẩm Hi Vi kinh ngạc:

- A, lâu như vậy sao?

Thị nữ gật đầu:

- Đúng vậy?

Lặng im một hồi, Thẩm Hi Vi khoác xiêm y nhẹ nhàng mở cửa, đập vào mặt là mùi hoa sen thơm ngát. Trong hồ sen đen kịt trước cửa lúc này hoa sen nở đầy tỏa sáng.

Nàng ngơ ngác nhìn hồ nước, trong lòng hoảng hốt như mất mát một thứ gì đó, mà nghĩ không ra đó là thứ gì. Gió đêm bạc lạnh, phe phẩy sợi tóc trên má ngựa ngựa, trong lòng cũng ngứa ngứa, như có ngàn vạn con côn trùng trong đó, một sự xung động không kiềm chế được trào lên lại không hiểu đó là gì.

Lúc này, Tiêu Vô Cấu mặc ngân khôi áo giáp, thẳng người ghim cương ngựa, trong màn đêm mênh mông, nhìn Toàn Hoa thành dưới ánh trăng, cung điện nhấp nhô như núi liên miên không dứt, ngôi lưu ly năm màu tỏa ra dưới ánh trăng tạo thành những gợn sóng mỹ lệ huyền ảo.

Cô gái nhỏ bướng bỉnh quật cường kia chắc nàng vẫn đang ngủ say. Khi hân từ chiến trường trở về, có phải nàng đã bước trên băng tuyết tuyệt vời tuyệt vời tú lệ? Mà không biết cả đời này có còn gặp được nàng không? Nếu như không chết trận sa trường, hẳn là có thể gặp được nàng, dù sao, một ngày nào đó nàng phải gả đến Toàn Hoa Thành, vậy thì lúc hân gặp nàng, sẽ nói với nàng điều gì? Có phải sẽ gắng gượng mỉm cười, gọi một tiếng: Phong phu nhân!

Kha Nhung ở trên lưng ngựa nghiêng nhìn sang, thấy nét mặt ngăm đen của Tiêu Vô Cấu hiện lên tia thần thờ và chua xót đau khổ, gã cũng không kìm được sống mũi cay cay, ầm ĩ kêu lên:

-Tướng quân, thời gian không còn sớm nữa!

Tiêu Vô Cấu gập đầu với gã, đánh ngựa đuổi theo đội ngũ xếp thành hàng dài đang cuộn cuộn đi.

Mười vạn tinh binh tiến về hướng tây nam, tới buổi trưa ngày thứ hai, từ xa xa đã trông thấy núi non xanh thẳm kéo dài cao và dốc, vượt quang ngọn núi đơn độc này sẽ không nhìn thấy Toàn Hoa thành nữa. Hắn đứng ở cửa quan ải, nhìn Toàn hoa thành lần cuối, sau đó vượt qua cửa quan.

Đại quân vượt qua cửa quan đi từ Hương Tấn Giang tiến về phía tây, khí hậu phía tây càng lạnh hơn, đi tới chạng vạng ngày thứ tư đã đến biên thành Thước Hộc Quan của Tang quốc.

Tiêu Vô Cấu trèo lên Thước Hộc Quan, nhìn lại hướng tây nam, chỉ thấy Kỳ Lăng Quan của Phù Phong quốc xuyên trời, hiểm trở dị thường, xung quanh dãy núi trập trùng, rừng tùng xum xuê. Giữa Thước Hộc Quan và Kỳ Lăng Quan có một thung lũng rất lớn, tuyết đọng trắng xóa bao trùm cách mấy trăm dặm, chính là Thính Tuyết Cốc.

Khí hậu Phù Phong quốc cực kỳ quái dị, mặc dù chỉ cách Tang quốc mấy ngàn dặm nhưng quanh năm lạnh lẽo, nghe nói tuyết đọng trong cốc này hơn ba trăm năm chưa từng tan rã, mặc dù khí hậu khắc nghiệt lại chưa từng mang đến cho Phù Phong quốc lương sản to lớn, nhưng lại rèn đúc ra những người cơ bắp to khỏe, thể lực mạnh mẽ, dũng mãnh thiện chiến, biên quan này luôn luôn ít có sự bình an bởi bọn họ luôn gây hỗn loạn, đời có cớ họ sẽ xâm nhập vào.

Năm năm trước hắn dẫn mấy thiếu tướng quân trẻ tuổi như Phong Thác Hi, Bộ Lưu Tiên, Vương Tuyệt Chi đã huyết chiến một trận với mấy danh tướng Phù Phong quốc là Mộ Dung Thùy, Lệ Vô Song, mất một năm lễ mười tháng mới giết được Phù Phong quốc cúi đầu thần phục, hàng năm tiến cống. Cũng ở trận chiến đó, thanh danh của ba thiếu tướng quân trẻ tuổi của Tang quốc nổi lên, thần uy hiển hách.

Tiêu Vô Cấu nhìn sơn cốc mệnh mông, được rải lên một lớp tuyết đọng dày, tựa như có thể cảm thấy một mùi máu tanh nồng nặc xông vào mũi.

Lúc này màn đêm dần buông, ráng hồng tại phía tây đã tụ lại, gió mạnh nổi lên thổi đập vào tuyết đọng, bỗng nhiên, trong khu rừng đỉnh núi phía tây bay lên vài con chim, một đạo kinh phong từ trên trời giáng xuống nhắm thẳng vào Tiêu Vô Cấu. Đạo kinh phong kia khi lao đến gần trước mặt thì lại hóa ra thành ba đạo, phân chia bắn lên ba nơi yếu hại đầu, cổ, ngực của Tiêu Vô Cấu. Thế tên dù bắn từ xa hơn mười trượng nhưng lại nhanh như chớp, Kha Nhung ở phía sau nhìn thấy vội rút đao phi thân tới cản.

Song chưởng của Tiêu Vô Cấu đang định giương lên quét ngang, chợt thấy Kha Nhung phi đến, sợ làm gã bị thương nên vội nâng cánh tay đẩy gã bật ra ngoài vài trượng, còn mình thì nghiêng người né tránh. Chỉ nghe phập một tiếng, hai gã thủ vệ phía sau đã hét lên rồi ngã gục, một mũi tên khác sượt qua cánh tay phải của hắn, lập tức cánh tay đau nhức, máu tươi phụt ra.

Thế mũi tên kia bị lực cánh tay của Tiêu Vô Cấu ngăn trở rơi xuống, mũi tên đen tuyền nhỏ mà sắc bén, đuôi tên đỏ tươi, chính là Thiết Cốt Lệ Trùy Tiên của danh tướng Phù Phong quốc Lệ Vô Song.

Lúc này trên Tây Sơn Lĩnh có tiếng người cười ha ha:

-Tiêu tướng quân, Lệ mỗ biết ngươi hôm nay chắc đến, cố ý chuẩn bị món quà này cho ngươi, ngươi có hài lòng không? Ha ha...

Tiếng cười cứng cáp hùng hồn quanh quẩn không dứt trong sơn cốc.

Tiêu Vô Cấu nắm vai, hét to:

-Đa tạ Lệ tướng quân, phần đại lễ này Tiêu mỗ nhất định hoàn trả lại sớm.

Tướng bảo vệ biên quan Kim Sùng Huân nghe tiếng tới nơi, vội truyền quân y băng bó cho Tiêu Vô Cấu, lại lệnh cho thủ vệ tăng cường phòng bị.

Một đêm yên lành.

Ngày hôm sau mới tảng sáng, Lệ Vô Song đã suất binh ra Kỳ Lăng quan khiêu chiến. Tiêu Vô Cấu truyền lệnh bề quan không ra. Liên tiếp mấy ngày như vậy, bất luận Lệ Vô Song chửi rửa thế nào, Tiêu Vô Cấu cũng không xuất quan nghênh chiến. Tướng sĩ trong quân đối với việc này đã úp mở phê bình, nghị luận, lại

thêm khi hấn mới đến biên quan đã bị tên bản thương, nhuệ khí binh sĩ bị nhục không khỏi âm thầm nghĩ hoặc có phải tướng quân chán uy đã già rồi hay không?

Đêm nay, Kha Nhung theo Tiêu Vô Cấu tuần tra, nghe được những câu oán hận của các tướng sĩ, lại nghĩ tướng quân bị trúng tên là do mình liên lụy, trong lòng đầy áy náy, ngược mắt lên thấy khuôn mặt ngăm đen cương nghị lạnh lùng của tướng quân không bộc lộ chút cảm xúc nào.

-Tướng quân, thương thế của người thế nào rồi?

-Bị thương ngoài da thôi, không sao cả.

Tiêu Vô Cấu đáp nhẹ, hai mắt nhìn về phía trước xa xăm như có điều suy nghĩ.

Khe cốc đầy tuyết đọng kia là con đường chắc chắn phải tiến nhập Kỳ Lăng quan, Lệ Vô Song lại để hai ngàn người canh giữ bên ngoài quan.

-Kha Nhung, người đi chọn hai đội sĩ binh thân thủ giỏi, tiễn pháp tinh chuẩn. Đêm nay chúng ta sẽ đi tặng một phần quà cho Lệ Vô Song.

Kha Nhung thất kinh:

-Giữa hai ngọn núi không có gì che chắn, chỉ cần chúng ta có động tĩnh gì, đối phương sẽ biết hết. Chúng ta từ nơi này qua Thính Tuyết Cốc sao?

Tiêu Vô Cấu thản nhiên cười:

- Lệ Vô Song từ đâu tới đây, thì chúng ta từ nơi đó đi. Người nhanh đi chuẩn bị, giờ tỵ tối nay sẽ lên đường.

Kha Nhung lĩnh mệnh đi.

Tiêu Vô Cấu chăm chú nhìn khu rừng tùng rậm rạp phía Tây một hồi lâu, bỗng nhiên xoay người nhìn về phía trong quan, dường như lại thấy thiếu nữ áo trắng thanh lệ tú mỹ đang đứng dưới ánh trăng cười dịu dàng với mình.

Ngay từ giây phút hình ảnh cô gái giống như chú nai con dịu dàng không hề cảnh giác ngủ thiếp trong lòng hấn, thì hấn biết, cả đời này mình đã không có cách nào buông bỏ nàng. Hấn đã từng thấy vô số tử vong, giết chóc cùng với âm mưu quyền mưu, biết trên đời này chỉ có hồn nhiên và chân thành là điều đáng quý. Dù cho có một ngày nàng sẽ như chim hồng nhạn từ trong cuộc đời hấn vụt đến rồi lại vụt đi, hấn cũng tuyệt đối không hối hận. Tại trong lồng ngực kiên định của hấn vẫn còn sót lại một đóa sen mỏng manh, lặng lẽ nở rộ vì nàng.

25. Chương 25

Đêm đen như mực, trong sơn cốc tùng phong như sóng lớn, hai đội binh sĩ lặng lẽ lướt qua góc tây rừng tùng, một đội binh sĩ trang phục nhẹ đánh bọc sườn lều lớn quân địch, một đội khác giương cung cài tên, trên bầu trời đêm đen kịt bỗng nhiên xẹt qua mấy trăm đường lửa, hai gã thủ binh bên cạnh trưởng bỗng chợt kêu lên sợ hãi, đã bị một người cắt đứt yết hầu.

Những binh sĩ này thấy quân Tang liên tiếp mấy ngày không dám ứng chiến, nên việc phòng thủ có chút lơ là, chợt thấy bên ngoài lều lửa tiễn dày đặc bay tới như châu chấu, lập tức kinh hoàng, hỗn loạn. Có hai gã thủ lĩnh lao ra lều lớn quát to, chỉnh đốn đội hình, không ngờ Tiêu Vô Cấu đã dẫn người giết vào doanh trướng, trong ánh lửa ngút trời nên không rõ số kẻ địch là bao nhiêu nên mọi người càng sợ hãi, càng trở nên rối loạn.

Hai ngàn người này lập tức bị mấy trăm tinh binh của Tiêu Vô Cấu xung phong liều chết đánh cho tan tác, mấy trăm cây đuốc được châm vào nhiều nơi trong lều vải, gió thổi nhanh mạnh, thế lửa càng hừng hực thiêu đốt toàn bộ.

Lúc này, thủ binh trong quan đã thối lên còi cảnh báo, Tiêu Vô Cấu vội lệnh lui lại, hai đội nhân mã nhanh chóng lui nhập vào rừng tùng, trực tiếp đi vào Thước Hộc Quan. Đoàn người leo lên cửa quan, thấy đối diện ánh lửa sáng rực như ánh tuyết, hai nghìn binh địch tử thương hơn phân nửa, Lệ Vô Song tức giận giậm chân mắng chửi.

Tiêu Vô Cấu trở lại lều lớn trong tiếng reo hò của mọi người, vừa đi vào trướng chợt cảm giác phía sau lưng có tiếng gió mạnh, cũng không quay đầu lại quay một chưởng ra sau đỡ. Phía sau có bóng người nhanh nhẹn hiện ra, hứ một tiếng, nói:

- Còn có thể đánh người, vậy đánh cho gãy tay luôn đi!

Tiêu Vô Cấu giật mình, vội thu chưởng lại, cả người ngây dại.

Đứng giữa trướng là một thiếu niên tuổi mười bảy mặc bạch y, ánh trăng sáng chiếu vào góc áo của người đó giống như gợn nước sóng sánh, đôi mắt sáng như ngọc đang phản nộ nhìn thẳng vào hắn, không phải Thẩm Hi Vi thì còn ai?

Hắn vừa sợ vừa mừng, như đang ở trong mộng, ngây ngốc một lát mới nói:

- Tiểu Dung, sao muội lại tới đây?

Thẩm Hi Vi hứ một tiếng:

- Nghe nói người bị thương ở tay, ta cố ý đến xem người đã chết chưa.

Ngữ khí lãnh đạm nhưng lại khó nén sự thân thiết.

Tiêu Vô Cấu kinh ngạc sững người, trong đáy mắt đã tràn ngập sự vui sướng không thể khống chế mà bộc lộ ra ngoài. Hai người yên lặng nhìn nhau, bất chợt không nói gì.

Cuối cùng, khóe miệng Thẩm Hi Vi nhướn lên, ánh mắt loang loáng nhào người qua, nghẹn ngào gọi:

- Đồ đen như than!

Tiêu Vô Cấu dang tay ôm chặt lấy, liên thanh nói:

- Xin lỗi, xin lỗi!

Một lúc lâu, Thẩm Hi Vi buông cổ hắn ra:

- Tay nào bị thương? Cho muội xem!

Tiêu Vô Cấu vẫn còn ôm chặt nàng, dịu dàng nói:

- Chỉ sướt qua thôi, không sao rồi.

Hai người lại ngây dại nhìn nhau một hồi, chợt Tiêu Vô Cấu nói:

- Đúng rồi, chuyện ta bị thương, sao muội biết được?

- Muội nghe Thác Hi đại ca nói lại, nghe nói là tướng trấn thủ biên quan báo về.

Tiêu Vô Cấu sững sốt:

- Kỳ lạ, ta đâu có báo về, đây chỉ là vết thương nhỏ thôi.

Thẩm Hi Vi trừng mắt, sắc giọng:

- Thế cái gì mới là vết thương lớn? Muội lo lắng gần chết, huynh còn nói là vết thương nhỏ.

Lòng Tiêu Vô Cấu nóng lên, sống mũi cay xè, hắn ngựa chiến hơn mười năm cuộc đời, vết thương khắp người chẳng chít, không thể đếm hết, lần này trúng tên căn bản không đáng nhắc tới, vậy mà nàng lại ngăn dậm tới đây, khiến thân thể từ lâu đã là bằng sắt bằng đồng trong mắt binh sĩ lập tức cảm động không thể kiềm chế được.

Hắn vội chuyển đề tài, thuận miệng hỏi:

- Hoàng thành có xảy ra chuyện gì không?

Thẩm Hi Vi đang định lắc đầu nói không có, bỗng sửa lại:

-Đúng rồi, nghe nói trong triều đã chết hai đại nhân vật, một người tên là Vương Tuyết Chi, một người tên là Mạnh Ly Bạch.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy sợ hãi, hai tay đang ôm eo nàng chợt chuyển qua bờ vai, nắm chặt hai bờ vai của Thẩm Hi Vi:

- Muội nói gì? Không sai chứ?

- Không sai, là hai người đó.

Nàng hơi giãy dụa một chút.

Tiêu Vô Cấu kinh hãi nói:

- Sao có thể, ta mới rời khỏi nửa tháng, Kinh Thiên Tướng quân và Mạnh thừa tướng...lại đã...Thế họ chết như thế nào?

- Nghe nói vị Mạnh thừa tướng kia tuổi già sức yếu, đột nhiên mắc bệnh lạ bộc phát, còn về phần vị Vương tướng quân kia, cái chết có hơi kỳ lạ một chút...

- Kỳ lạ như nào?

Thẩm Hi Vi nhún mày:

- Ông ta được người ta phát hiện treo cổ trên cây đào tại hoa viên hậu cung.

- Treo cổ? Còn ở hậu cung?

Tiêu Vô Cấu thất kinh.

Thẩm Hi Vi gật đầu:

- Đúng vậy, hơn nửa toàn thân không có vết thương nào, không nhận ra có dấu vết do con người gây ra, nếu nói là tự sát, từ cổ chí kim, chưa từng nghe có chuyện một vị tướng quân chạy đến hậu cung tự sát, hiện tại lòng người trong cung hoảng sợ, vua và dân kinh động, Thác Hi đại cavội vàng bắt hung thủ, vô cùng bồn ba một nhọc.

Tiêu Vô Cấu kinh hãi không biết nói gì, ngẩng lên thấy ráng hồng biến hóa cuồn cuộn kỳ lạ ở bên ngoài, bóng đêm vẫn thâm trầm, bầu trời Tang quốc bắt đầu lờ mờ sáng.

Thẩm Hi Vi một nắng hai sương phi ngựa xuất quan, chưa từng được ăn uống đầy đủ, giờ thấy hân bình yên vô sự, thần kinh mới thả lỏng xuống, lúc này mới thấy trong bụng trống rỗng, liền nhắc:

- Đồ đen thui, muội đói bụng rồi, có gì ngon ăn không?

Tiêu Vô Cấu nghe vậy vội gọi người mang đồ ăn tối, xoa đầu nàng cười:

- Ngốc ạ, sao không nói sớm.

Hai người cứ chìm đắm trong tình cảm ngọt ngào nên không ai phát giác bên ngoài tưởng có một bóng người lặng lẽ bỏ đi.

Ban đêm, Tiêu Vô Cấu nhường giường cho Thẩm Hi Vi, còn mình thì giả chết nằm ở ngay dưới chân nàng. Thẩm Hi Vi nhìn Tiêu Vô Cấu bị ép buộc ngủ, mày kiếm dày rậm, sống mũi anh tuấn như đao phong, trong hàm râu chún chún trên đôi môi đầy lộ ra vẻ tiêu tụy, nửa tháng không gặp, gương mặt cương nghị kia đã gây go đi nhiều.

Nàng nhớ lại, lúc ở Phong phủ nghe nói hân bị thương, giống như sấm sét giữa trời quang đánh thẳng vào trong lòng, làm đại não nàng chấn động, máu ngừng chảy. Sấm sét này đã chém ra thế giới ngầy thơ hỗn độn trong lòng nàng, nghĩ kiếp này sẽ không thể được gặp hân nữa, trong lòng như có hàng ngàn vạn đao tiền khoan cắt, đau đớn không thể khổng chế được. Tự lúc nào thì nàng đã thích đồ đen như than kia? Là mỗi lần nàng gặp nguy hiểm đều quên mình đứng trước che chắn cho nàng? Là hân tình nguyện đỡ nàng một kiếm cũng phải cứu nàng? Sai sai! Cũng không phải, là bên hân nằm dưới ngọn núi kia, trong mắt người đàn

ông cương nghị lạnh lùng lộ ra vẻ cô đơn tịch mịch đã chấn động lòng nàng. Từ trong đôi mắt ấy, nàng đã thấy linh hồn hắt, giống như bị chìm đắm trong một dòng chảy u ám, cố gắng giãy dụa nhưng không bám được vào bờ, sự tuyệt vọng đôn đôn đậm mà ưu thương, giống như một người gào thét, kịch liệt trong nước lũ núi lở nhưng không ai nghe thấy.

Thẩm Hi Vi chợt tỉnh giấc không thấy Tiêu Vô Cầu đâu, trên giường có nhiều chăn đệm, liền vội vàng đứng lên xuống giường, ra khỏi trướng thấy trên đầu thành đông nghịt thương sắt như rừng, tên nhọn như lông vũ.

Trải qua một đêm bị đánh lén, cuối cùng Lệ Vô Song đã quyết định mạnh mẽ công thành.

Nàng kéo một binh sĩ, hỏi:

- Tiêu tướng quân đâu?

Binh sĩ chỉ vào nơi yếu kém nhất tại phía tây của quan khẩu, nói:

- Tướng quân ở đó.

Nàng ngẩng lên nhìn, thấy nơi đó cảnh tượng hoang tàn, Tiêu Vô Cầu mặc khôi giáp đang ngao nghể đứng thẳng, tay cầm bảo kiếm chỉ huy các tướng sĩ chiến đấu hăng hái, ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào thân thể cao ngất kiêu ngạo của hắn, giống như thiên thần tỏa hào quang chói mắt. Nàng thấy tim nàng bị quãng sáng chói kia dẫn dắt, sáng rực như trước nay chưa từng có, tung tăng chạy về phía hắn mà không nhìn thấy tên nhũ châu châu, không nhìn thấy binh sĩ ngã xuống thảm liệt, và đương nhiên cũng không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của một gã đánh xe ngựa ở phía sau.

26. Chương 26

Thẩm Hi Vi vừa bước lên đầu quan, không để ý tới ba mũi tên nhọn đỏ đậm đang xé gió mãnh liệt lao tới, hai mũi cắm vào yết hầu của hai gã thủ vệ, một mũi khác nhắm thẳng ngực nàng bay tới, nàng thất kinh, không kịp né tránh.

Tiêu Vô Cầu nghe tiếng quay đầu lại, lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng khoảng cách giữa hai người lại xa, chớp mắt không kịp suy nghĩ, đành phải phi thân đến ngăn cản.

Đang trong nguy hiểm, một viên đá không bay đến vô cùng nhanh mạnh đánh vào đầu mũi tên vang lên một tiếng giòn vang, kinh lực tại đầu mũi tên bị viên đá nhỏ bé kia đánh cho nát bấy, mũi tên đó bỗng bay ngược trở lại, thể đi cương mạnh, nhanh như chớp.

Lệ Vô Song dưới thành vô cùng kinh hãi, không thể ngờ tại Thước Học quan lại có cao nhân còn lợi hại hơn cả Tiêu Vô Cầu. Thấy mũi tên kia đang bức đến mi tâm, hắn vội vàng xoay người tránh dưới bụng ngựa, mũi tên kia phá trúc xuyên qua yết hầu một kỵ binh phía sau, trên khôi giáp của một gã kỵ binh vang lên tiếng ghim sắc bén, một đường máu nóng phụt ra trên mặt tuyết dưới đất trắng phau, nhuộm thành một màu đỏ vô cùng thê lương.

Tiêu Vô Cầu cũng kinh ngạc không kém gì Lệ Vô Song, hai mắt như điện đảo qua, chỉ thấy đám lính mặc dù khản trương sợ hãi nhưng vẫn ngay ngắn có trật tự, duy nhất có một người đánh xua ngựa mặc vải bố khom người lao về phía sau trướng.

Thẩm Hi Vi tìm được đường sống trong chỗ chết, vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, hỏi:

- Là ai đã cứu muội?

- Không thấy rõ.

Tiêu Vô Cầu nâng nàng dậy, hộ tống xuống dưới thành:

- Tiểu Dung, ở đây vô cùng nguy hiểm, muội nhanh chóng quay về lều vải, đừng lên quan nữa.

Thẩm Hi Vi đỏ mắt lên, ôm chặt lấy hắn:

- Chính là vì nguy hiểm nên muội mới muốn ở cùng huynh. Nếu huynh chết rồi, muội muốn chết cùng huynh.

Nói xong hai tay phủ lên mặt hân:

- Vậy thì huynh sẽ không còn cô đơn tịch mịch nữa.

Tiêu Vô Cấu tại trong cơn mưa tên như rừng nghe được lời tâm tình này của nàng, tình cảm dịu dàng trong lòng bị khuấy động, cho dù lúc này có chết, thì cuộc đời này cũng không hối tiếc.

Lập tức cầm tay nàng chạy lên đầu thành, đoạt ngay một bộ cung tiễn của một gã binh sĩ, tự tay rút tiễn tích thiết ô long trong túi ra, kẹp vào giữa ngón tay, vững vàng kéo cung sáu thạch nhắm về phía dưới thành, thể tiễn như Lưu tinh xé gió bay tới Lệ Vô Song.

Thẩm Hi Vi cầm kiếm ngăn cản phi thi ở dưới thành phóng tới, chợt nghe dưới thành có tiếng rống to, nàng vùng chường đánh rơi một khối đá bay, xoay người lại nhìn, thấy Lệ Vô Song đã rơi khỏi giáp, đầu tóc rối bù, trên vai trái cắm một mũi tên nhọn, máu tuôn như suối, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ chiến bào.

Binh sĩ trong quan thấy kẻ cầm đầu quân địch bị thương, lập tức sĩ khí dâng cao, cùng reo hò, trống trận như sấm.

Lệ Vô Song bị trúng tên, trong lòng biết trong quân Tang có cao nhân, lập tức rút binh như thủy triều.

Tướng trấn thủ biên quan Kim Sùng Huân vội vàng chờ lệnh xuất quan đuổi theo, nhưng Tiêu Vô Cấu lắc đầu, nói:

- Mặc dù quân địch đã lui, nhưng vẫn ngay ngắn có trận tự, thế trận không loạn. Nước Phù Phong nuôi quân tinh nhuệ lâu như vậy, không thể nào khinh địch được. Lệ Vô Song muốn một lần rửa sạch nỗi nhục, nên mới quá nôn nóng kiêu ngạo, ta không cùng hắn chính diện giao phong, cũng là vì phòng ngừa mũi nhọn.

Hắn ngẩng lên nhìn con đường phía sườn đông tại Tuyết Phong như đao tước rìu đục, chau mày nói:

- Trước mắt có một cơ hội, chỉ là...

Bỗng nhiên than khẽ không nói gì nữa.

Kim Sùng Huân vội hỏi:

- Chẳng lẽ tướng quân đã có kế hoạch phá địch?

Tiêu Vô Cấu không đáp mà hỏi lại:

- Kim đại nhân nhiều năm trấn thủ tại trên quan, chẳng lẽ không phát hiện năm gần đây khí hậu quan ngoại có gì thay đổi sao?

Kim Sùng Huân sửng sốt:

- Tướng quân không đề cập tới, ta cũng thật sự không phát hiện. Khí hậu năm nay dường như ẩm hơn năm ngoái.

Sắc mặt Tiêu Vô Cấu nặng nề gật đầu, không nói gì.

Kim Sùng Huân muốn hỏi tiếp, Tiêu Vô Cấu đã dẫn theo Thẩm Hi Vi xuống thành đi vào trường. Ánh mắt hắn thâm trầm nhìn Thẩm Hi Vi, nghiêng đầu hỏi thủ vệ bên cạnh:

- Thiếu niên kia là ai? Vào trong quân lúc nào?

Thủ vệ lắc đầu đáp:

- Không biết.

Buổi trưa ngày thứ ba, quân sĩ trấn thủ biên quan cấp báo, một đội kỵ binh của Lệ Vô Song đang cướp hơn ngàn bách tính tại Châu Thổ Lan phía đông bắc Thước Hộc quan.

Ngay sau đó, Kha Nhung tiến vào trường lại báo:

- Lệ Vô Song ép dân chúng đến dưới thành khiêu chiến, hắn nói, nếu tướng quân không ra chiến, mỗi ngày hắn sẽ giết mười người.

Tiêu Vô Cầu vội ra khỏi trường đi lên đầu thành, đưa mắt nhìn thấy trong tuyết trắng xóa đông nghìn nghịt người, một đội kỵ binh đi sau đoàn người giờ rơi lên quất, tiếng khóc la của bách tính rung trời, thương bất lực. Một đứa trẻ gầy gò bảy tám tuổi trên mặt bị trúng một roi, một đường máu bắt mắt, thanh âm non nớt thét lên một tiếng – mẹ ơi.

Thẩm Hi Vi thấy Tiêu Vô Cầu đứng bên cả người run rẩy, định cầm tay hắn, chợt thấy bóng người lóe lên, Tiêu Vô Cầu đã từ trên thành phi thân xuống, trường tiên trong tay lẳng không chém ra, chỉ thấy một đường sáng bạc lóe lên, trong khoảnh khắc tên kỵ binh kia đã bị xử lý tại chỗ.

Biến đổi này khiến trên thành dưới thành đều thất kinh. Thẩm Hi Vi lại càng sợ hãi, đang định nhảy xuống lại bị Kha Nhung kéo lại.

Lệ Vô Song cũng không ngờ Tiêu Vô Cầu dám vượt quan cứu người, vội vàng vẫy cờ phái một đội nhân mã bao vây quanh Tiêu Vô Cầu, trường thương thiết kích đều đâm tới hắn.

Tiêu Vô Cầu múa trường tiên kín không một kẽ hở, kêu lớn:

- Mở cửa quan, cho bách tính đi vào.

Lúc này trên quan sớm đã có một loạt thủ vệ giương cung cài tên, nhưng không dám phóng vì sợ làm ngộ thương bách tính và Tiêu Vô Cầu. Kim Sùng Huân thấy đại quân Lệ Vô Song theo sát sau đó, tình thế nguy cấp, nào dám mở cửa quan, hạ lệnh:

- Bắn cung!

Chúng binh bắn tên như mưa xuống, quân địch nâng thuẫn lớn ngăn cản, trong tiếng thét thê thảm, bách tính ngã trong mưa tên.

Thẩm Hi Vi thấy Tiêu Vô Cầu rơi vào trong binh mã trùng trùng, bị tấn công không ra được, vừa sợ vừa vội, liền quát Kha Nhung:

- Mau buông tay!

Kha Nhung biết nàng rất quan trọng với tướng quân, sao dám để nàng xuống nơi nguy hiểm, vội la lên:

- Tướng quân dũng mãnh vô địch, có thể thoát được vòng vây địch, người xuống dưới chỉ càng làm hắn phân tâm.

Hai mắt Thẩm Hi Vi đỏ lên, mắng:

- Khốn kiếp, người sợ chết thì ở trên này, mau thả ta xuống dưới.

Kim Sùng Huân nghe đối thoại của hai người, thấy Kha Nhung dường như bảo vệ bạch y thiếu niên kia như bảo vệ Tiêu Vô Cầu, trong lòng rối ren nhìn chăm chú Thẩm Hi Vi.

Lúc này, Tiêu Vô Cầu đoạt được hai cây thiết kích vung múa ra, thân di chuyển nhanh như du long, đã giết hơn mười mấy quân địch, nhưng trước sau vẫn không thể nào xông ra khỏi vòng vây trùng trùng.

Đang lúc tình thế nguy cấp, chợt nghe một trận loạn thạch phá không vang lên, mấy đường kinh phong sắc bén bắn nhanh xuống, đánh rơi trường mâu trong tay bảy tám gã kỵ binh phía sau Tiêu Vô Cầu, ngay tức khắc từ trên thành bay xuống một bóng người màu xám, viên đá trong tay giống như bão táp gió rền bay tới, thân hình nhanh như chớp lao tới trước trận, lẳng không phi cước liên hoàn, đã đánh ngã vài hàng binh lính ngã xuống ngựa.

Hơn vạn tướng sĩ trên thành thấy thân thủ người này cao như vậy, tất cả đều reo hò ủng hộ.

27. Chương 27

Tiêu Vô Cầu vùng thương như luyện không, bức lui một loạt quân địch, lại thấy sau hắn là người mặc trang phục người đánh xe ngựa, biết người này chính là người đã xuất thủ cứu Thẩm Hi Vi, bật thốt lên khen:

- Công phu giỏi! Huynh đệ, người tên gì?

Nào ngờ người đánh xe ngựa kia cũng không đáp lời hắn, phi lên lên, song chường liên tiếp như gió cuốn tuyết động, như hoa tuyết bay lượn không dứt, đem hơn mười mấy tên kỵ binh cả người lẫn ngựa chấn động cuộn cuộn mở lui. Binh địch thấy hắn dũng mãnh phi thường như vậy, nhất thời cũng không dám tiếp tục tới gần.

Lúc này, Kim Sùng Huân đã sai người mở rộng cửa, hơn nửa bách tính đã đi vào được, chợt nghe phía đông nam có tiếng kèn vang, lại một đội kỵ binh cuộn cuộn lao tới.

Tiêu Vô Cấu vội nói với người đánh xe ngựa:

- Huynh đệ tốt, người hãy vào quan trước, ta sẽ bọc sau.

Người đánh xe ngựa kia cũng không thèm nhìn hắn, hừ lạnh:

- Địch nhiều ta ít, còn tỏ ra anh hùng hảo hán gì chứ.

Tiêu Vô Cấu nghe ngữ khí người đó đầy châm chọc, liền sững sốt. Người đánh xe ngựa lại hừ lạnh:

- Người thân là tướng quân cầm đầu vậy mà lại hành sự qua loa, nếu chết ở trong trận, sao không khiến hơn mười vạn tướng sĩ phía sau thất vọng?

Tiêu Vô Cấu sững người, lúc đó hắn thấy quân địch đánh vào đũa trẻ, trong lòng kích động, huyết khí trào lên không kiềm chế được, không suy nghĩ được nhiều đến thế, liền nói:

- Huynh đệ, người nói rất đúng, là Tiêu mỗ quá xung động rồi.

Người đánh xe ngựa nghe hắn nhận sai, cũng khẽ giật mình, quay lại nhìn hắn một cái. Tiêu Vô Cấu thấy ánh mắt già tang thương, nhưng trong mắt lại trong trẻo như nước, giống như thiếu niên.

Đương lúc hai người nói chuyện, một đội kỵ binh đã chạy tới dưới thành, tên như châu chấu phóng tới, Tiêu Vô Cấu và người chặn ngựa thân thủ nhanh mạnh, tự múa binh khí trong tay như tấm lá chắn, đã có một số bách tính chưa vào quan được bị bắn ngã trên đường vào ải.

Lúc này, cũng nổ thủ trên quan thấy Tiêu Vô Cấu đã tới quan ải, vội vàng ngừng bắn cung tên, Tiêu Vô Cấu và người đánh xe ngựa tiến vào quan, có vài quân địch muốn nhân lúc hỗn loạn tiến vào quan cũng bị chém chết. Tiêu Vô Cấu bước lên đầu thành, tức thì đoạt lấy cung tiễn trong tay thủ binh, kéo cánh tay đuổi thân ra, tiếng trường cung vang lên, bắn liên tiếp ba mũi tên xuống dưới thành.

Lực cánh tay của hắn kinh người, nội công thâm hậu, thế đi của ba mũi tên này nhanh như lưu tinh, mạnh như vũ bão. Hôm qua Lệ Vô Song đã lĩnh giáo sự lợi hại này, lập tức không dám đón đỡ, nghiêng người né tránh, hai mũi tên trực tiếp bắn vào ngực tướng sĩ phía sau, mũi tên thứ ba bắn trúng đại kỳ quân địch rơi xuống, mấy vạn tướng sĩ trong quan lập tức reo hò.

Lệ Vô Song thấy Tiêu Vô Cấu dũng mãnh như vậy, trong lòng khiếp sợ, vội truyền lệnh lui binh.

Tiêu Vô Cấu cũng không đuổi, hạ lệnh dàn xếp cho bách tính nhập quan xong xuôi, quay người lại đã không thấy người đánh xe ngựa đâu, liền phái người đi tìm. Lúc này, Thẩm Hi Vi chạy tới trước mặt, cũng bất chấp trước mặt đông đảo tướng sĩ, nhào vào lòng Tiêu Vô Cấu, nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào.

Tiêu Vô Cấu biết nàng lo lắng, vội vàng đưa vào lều an ủi một hồi. Một lúc lâu, Thẩm Hi Vi mới ngừng khóc:

- Đồ đen thui, huynh vứt bỏ chức tướng quân này đi, chúng ta tìm một nơi thanh tĩnh, thả ngựa chăn dê, nhé.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy chấn động trong lòng, ngờ ngác không nói nên lời. Năm gần đây, hắn thường xuyên có ý nghĩ muốn cưỡi giáp về quê, nhưng ân tình sự phụ chưa báo, biên quan chưa ổn định, lúc này, vài câu nói ái của Thẩm Hi Vi thốt ra, lại kích động hắn muốn dứt bỏ thành lũy mà đi.

Một đêm này, Tiêu Vô Cấu ngủ không hề yên, hàng lông mày rậm chau lại, mồ hôi tuôn như mưa, giống như đang gặp một cơn ác mộng kinh khủng. Thẩm Hi Vi xuống giường nắm chặt tay hắn, gọi liên tiếp mấy tiếng mới gọi hắn tỉnh lại được. Hắn mở mắt thấy khuôn mặt quen thuộc, vội vàng ôm chặt lấy nàng, thê lương như đứa trẻ bất lực.

Thẩm Hi Vi chưa từng thấy hấn như vậy, trong lòng hoảng sợ, chỉ biết ôm chặt lấy hấn, dịu dàng nói liên tục:

- Không sao, không sao đâu, chỉ là nằm mộng thôi.

Một lát, Tiêu Vô Cấu ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt ngăm đen đỏ bừng, ngượng ngùng cười nói:

- Ta ra ngoài tuần tra, muội theo ta được không?

Thẩm Hi Vi gật đầu, hai người sóng vai ra ngoài lều, thấy màn trời trong vắt, ánh trăng nhô lên cao tận đỉnh, gió đêm gào thét cuộn cuộn mang theo tuyết rơi, khắp bầu trời đều tỏa ra bầu không khí lạnh lẽo tiêu điều.

Tiêu Vô Cấu nắm tay Thẩm Hi Vi leo lên tường thành, nhìn ánh trăng dưới mặt tuyết, dung nhan thiếu nữ tươi đẹp sáng rực, thanh tú bức người, có một hương thơm lạnh lạnh chui thẳng vào trong lồng ngực, khiến tinh thần thanh tĩnh thanh thản như trăng sáng trong bầu trời.

- Ngày hôm nay ta ở chỗ này thấy đứa nhỏ kia bị roi quất vào mặt giống như quất vào mặt ta, đau rất.

Thẩm Hi Vi dựa vào lòng hấn, tay khẽ vuốt ve cặp lông mày của hấn, trong cặp mắt đen trắng rõ ràng kia tựa như lại có một sự tuyệt vọng lẫn ưu thương tràn ngập, tim nàng đau đớn, nước mắt lại không kìm được chảy xuống.

Tiêu Vô Cấu đưa tay hứng được giọt nước mắt này, cúi xuống hôn lên nhưng giọt lệ nóng hổi chảy xuống hai gò má nàng, chỉ thấy từng giọt nước to tròn ngưng tụ dưới hàng mi dày, trong ánh mắt đen tròn tràn ngập sự triu mến lẫn đau đớn, trong lòng chợt ấm áp: “thế gian này duy nhất có Tiểu Dung mới khiến bản thân mình biết nỗi đến nỗi đau thân thể huyết nhục, cả đời ta đơn độc đau khổ, có thể có nàng, dù như nào cũng không tiếc không hối hận.”

Thẩm Hi Vi chợt thấy hai giọt lệ nóng hổi rơi trên mặt, lập tức khiến lòng nàng tê rần, từ lúc quen biết hấn đến nay hấn vẫn luôn kiên cường cứng rắn lạnh lùng, chưa bao giờ yếu đuối như hôm nay, lúc này thấy hấn rơi lệ, nàng không kìm được bật khóc thành tiếng:

- Đồ đen như than, huynh đừng như thế, muội sợ.

Tiêu Vô Cấu khẽ khàng vỗ sau lưng nàng:

- Không sao, ta chỉ đang nhớ lúc còn nhỏ thôi.

Lúc còn nhỏ, mặc dù sư phụ thu nhận nuôi dưỡng chúng ta, cho chúng ta ăn, ở, dạy chúng ta học võ công, nhưng tính tình ông rất cổ quái, luôn luôn thay đổi cách thức hành hạ chúng ta, phạt roi là chuyện hàng ngày, nếu luyện công phu không tốt, sẽ còn bị nhốt vào trong sơn động tối om, mấy ngày cũng không được ăn cơm.

Hai tròng mắt Thẩm Hi Vi dấy lên ngọn lửa giận:

- Đây là sư phụ chó má gì thế, đúng là ác ma mà.

Tiêu Vô Cấu ngẩng đầu lên thở dài cười khổ nói:

- Ta còn đỡ, lúc đó ta đã mười hai tuổi rồi, luyện không được một môn kỳ công do sư phụ sáng tạo, khổ nhất là Lưu Tiên, hấn chỉ có năm tuổi, gầy gò như vậy nhưng quanh năm suốt tháng bị nhốt trong hầm băng...

Thanh âm của hấn bỗng nghẹn ngào không nói được nữa.

Thẩm Hi Vi ôm chặt lấy hấn:

- Những... chuyện này đều là quá khứ rồi, sau này có muội bảo vệ huynh, không bao giờ để bất kỳ ai ức hiếp huynh nữa.

Tiêu Vô Cấu thấy biểu cảm trên mặt nàng như chim mẹ bảo vệ chim non, trong lòng vừa cảm động vừa buồn cười, đang định nói, chợt nghe bên ngoài có tiếng người bật cười một tiếng.

Hai người cùng giật mình, Tiêu Vô Cấu quát lên:

- Ai?

28. Chương 28

Toàn Hoa Thành, Phong Thiên phủ.

Phong Thiệu Từ ngồi trong sảnh, nét mặt gầy gò đầy suy nghĩ, Thẩm Đa Tình và Phong Thác Hi đứng hai bên, lặng im không nói gì.

Trước đình mùi thơm ngát tỏa bốn phía, những bông hoa bắt đầu nở rộ, màu xanh biếc đã hiện ra trước mặt, giờ đã là giữa hè rồi.

Cuối cùng, Phong Thác Hi nói:

- Phụ thân, chuyện này không thể tiếp tục kéo dài được nữa, nên lập tức trình báo bộ hạ.

Phong Thiệu Từ nhú mày không nói gì.

- Phụ thân, cha còn do dự điều gì?

Phong Thiệu Từ đứng dậy thở dài:

- Ta đang suy nghĩ, Bộ Khinh Trần thật sự đang muốn làm gì?

Phong Thác Hi vội la lên:

- Sự việc chẳng phải rõ ràng quá rồi sao, ông ta muốn tạo phản, Mạnh thừa tướng và Vương tướng quân cùng bị hại, Tiêu Vô Cầu nắm giữ trọng binh, rất có thể đã câu kết với Phù Phong quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể giết quay về Toàn Hoa Thành, tình thế vô cùng nguy cấp, phụ thân à.

Phong Thiệu Từ trầm tư nói:

- Chỉ sợ sự việc cũng không đơn giản như vậy, Bộ Khinh Trần tự cho mình là tài giỏi, tâm cơ sâu nặng, nếu nói hẳn chỉ là vì mưu phải soán vị, vậy thì thuần dưỡng những độc vật này để làm gì? Chỉ cần mở huyết động kia cũng phải mất thời gian một năm rưỡi. Theo như Dật Quân nói, những người thuần dưỡng độc vật này ai cũng võ công cao cường, pháp thuật yêu dị, Bộ Khinh Trần tìm những người này để làm gì? Tượng thân rắn cánh điệp trong huyết động kia có tác dụng gì? Những điều này đều khiến người khác khó hiểu.

Thẩm Đa Tình nói:

- Võ công của những tuần thú sư này dường như đều từ một nhánh của Mật Tông, trước đó những người này đều đã ăn vào "hủ thi hóa cốt phấn", loại độc này độc tính cực mạnh, gặp máu phủ kín yết hầu lập tức chảy máu toàn thân thối rữa mà chết. Về phần tượng thú này, cháu đã viết thư hỏi sư phụ, đoán chừng hai ngày nữa thì sẽ có hồi âm.

Phong Thác Hi cười nhạt:

- Huyết động kia lúc này đã bị hủy, đám tuần thú sư kia cũng đã bỏ mình hết, chỉ còn sót lại một ít độc xà nhện độc thì có thể làm được gì?

Thẩm Đa Tình trầm ngâm:

- Hiện tại ta lo lắng nhất là an nguy của bá phụ. Ngoài sáng dễ tránh, đêm lên sau lưng khó phòng, trong triều đã có hai vị trọng thần bị giết hại, bá phụ xin hãy chú ý nhiều.

Phong Thiệu Từ cười thành tiếng:

- Lão phu không sợ bọn chúng đâm lên sau lưng, mà sợ bọn chúng không đến thôi.

Phong Thác Hi đang định nói tiếp, chợt quản gia đi vào bẩm báo:

- Có thư của tiểu công tử!

Phong Thác Hi nhận lấy thư xem, nhìn Thẩm Đa Tình cười:

- Thẩm huynh, huynh có thể yên tâm rồi, quận chúa Hi Vi đã bình an đến Thước Hộc quan, còn Tiêu Vô Cầu vẫn trấn thủ quan ải không ra, trong hồ lô này rốt cuộc bán ra loại yêu dược gì? Chẳng lẽ thật sự đã thông đồng với địch?

Nói xong đưa thư cho phụ thân.

Thẩm Đa Tình biết muội muội bình an, sự lo lắng nhiều ngày qua cuối cùng đã thả lỏng xuống, lại nghĩ đến việc muội ấy đuổi theo Tiêu Vô Cầu, rõ ràng là đã có tình cảm sâu đậm với hắn ta, không nói đến hôn sự giữa muội ấy và Phong Dật Quân, đơn giản chỉ việc Tiêu Vô Cầu là đệ tử của Bộ Khinh Trần, nếu hắn ta thật sự làm phản, vậy thì bản thân mình là hộ pháp Tuyệt Vực, thân phận tế nhị, phải xử lý làm sao? Nghĩ đến đây, trong lòng lại đầy sầu lo.

Phong Thiệu Từ buông bức thư xuống, thấy sắc mặt Thẩm Đa Tình nặng nề liền hiểu ngay tâm tư của chàng, tức thì cười nói:

- Chuyện Hi Vi ta đã nghe rồi, tuy Tiêu Vô Cầu là đệ tử của Bộ Khinh Trần nhưng là nam tử hán quang minh lỗi lạc, trọng chữ tín. Lần này taphái Dật Quân xuất quan, bảo nó hành sự tùy theo hoàn cảnh, cũng mong có thể thuyết phục hắn biết cân nhắc nặng nhẹ, không nên để Bộ Khinh Trần lợi dụng. Về phần hôn sự giữa Hi Vi và Dật Quân...

Ông thở dài:

- Năm xưa tại Tuyệt Phong ta thấy Hi Vi lanh lợi thông minh, quả thật là rất yêu mến nó, nhưng hôm nay bọn nhỏ đã lớn, khó tránh khỏi có suy nghĩ riêng của bản thân. Mấy năm gần đây Dật Quân hành sự có chút bừa bãi, là do ta quản giáo sơ suất...

Thẩm Đa Tình vội nói:

- Bá phụ, xin người đừng nói vậy, Hi Vi tuổi còn nhỏ, làm việc tùy tiện, đợi qua mấy ngày nữa vãn bối xuất quan đưa muội ấy về, khuyên bảo muội ấy, nhất định muội ấy sẽ hiểu.

Phong Thiệu Từ mỉm cười, gật đầu không nói nữa.

Bộ Lưu Tiên nghiêng người nhắc cánh tay chống đầu, nhìn gương mặt đang ngủ say dưới thân mình, thiếu bầy phần lạnh lùng, hơn ba phần dịu dàng. Mười bốn năm trước, từ thời khắc nàng cướp chiếc kẹo đường trong tay hắn, dung nhan tươi đẹp kia liền trở thành ngọn đèn sáng chiếu rọi cuộc đời đau khổ trơ trọi dài dang dặc của hắn.

Hắn với nàng giống nhau, có cùng số phận tương đồng, bọn họ đều trung thành, kiềm chế ẩn nhẫn, chỉ lo thân mình, với tất cả mọi thứ trên thế gian đều phân biệt rõ ràng không thiếu nợ nhau. Báo ân, chính là lý do và là mục đích sống duy nhất của họ.

Có đôi khi, ngay cả chính hắn cũng không biết, rốt cuộc hắn có yêu nàng hay không, hay chỉ bởi vì khi ở cùng với nàng, hắn mới thật sự là chính mình, là một Bộ Lưu Tiên có máu có thịt, không có ràng buộc, có suy nghĩ và tình cảm.

Lãnh Quan Ngữ nhẹ nhàng mở mắt ra, rồi lập tức nhắm chặt lại, nhưng trong đầu lại hiện rõ ba vết sẹo kia.

Đó là hắn đã ngăn cản điệp yêu thay nàng mà có, nhưng cũng là hắn đã giam cầm nàng, ý đồ mưu phản, là chỗ sẵn lại hại sinh linh thiên hạ. Nàng hắn nên hận hắn, nhưng không hiểu vì sao trong lòng nàng lại từng chút từng chút mềm đi. Nàng phát hiện khi ngủ bên cạnh người đàn ông này, hắn không lạnh lùng trầm tĩnh, nói cười như lúc tỉnh táo, mà trong đêm hắn thường mơ thấy ác mộng, trong mơ thường khóc, la hét đau đớn, gọi mẫu thân, cũng giống nàng lúc nhỏ.

Trong tầng hầm yên tĩnh bỗng vọng đến âm thanh rất nhỏ.

Lãnh Quan Ngữ bừng mở hai mắt, cách màn che thấy một người mặc áo bào trắng.

Bộ Lưu Tiên đứng dậy xuống giường, lạnh lùng nói:

- Ai cho ngươi vào?

-Thuộc hạ muốn gặp tôn giả.

Người kia tháo khăn che mặt để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, chính là thị nữ Thái Y bên cạnh Tiễn Vân công chúa.

- Chuyện gì?

- Phong Thiếu Từ đã quay về phủ nhiều ngày, vì sao tôn giả vẫn chưa có hành động?

Trong giọng nói ẩn chứa sự trách cứ.

- Ta tự có chừng mực.

- Tiên sinh đã không kiên nhẫn chờ nữa rồi, tôn giả cũng không nên bị tiện nhân kia mê hoặc trên giường.

“Bốp” một tiếng giòn vang, mặt của Thái Y đã bị trúng một cái tát của Bộ Lưu Tiên.

Thái Y ngẩng phắt đầu lên, trong mắt lộ tia ác độc, rồi đột nhiên lại bật cười khanh khách:

- Thế nào? Bị ta nói trúng rồi đúng không? Ngươi lén lút giấu cô ta ở đây, nếu tiên sinh biết...

Nàng hừ lạnh, không nói gì thêm nữa.

Ánh mắt Bộ Lưu Tiên chợt trở nên sâu thẳm lạnh lùng:

- Nếu ngươi cho rằng trên đời này chỉ có một mình nghĩa phụ đáng để kính sợ, vậy thì ngươi sai rồi. Ta cũng có thủ đoạn khiến người khác muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, cho nên, tốt nhất ngươi nên kín miệng một chút.

Lời nói của hắn thông thả nhẹ nhàng, giọng điệu phẳng lặng như nước trong hồ, không hề có chút biến hóa:

- Phong Thiếu Từ là ai chứ? Sao có thể tùy tiện giải quyết? Lần trước chuyện của Vương Tuyệt Chi đã bị ngươi làm khiến mọi người xôn xao, lần này đừng có hành động thiếu suy nghĩ nữa.

29. Chương 29

Tôn giả lưỡng lự không động thủ, thuộc hạ làm thay tôn giả, vậy có gì sai?

Khóe miệng của nàng nhếch lên tia không phục.

Ánh mắt Bộ Lưu Tiên như luồng điện chiếu vào Thái Y, gần từng chữ:

- Cút ra ngoài!

Toàn Hoa Thành dưới bóng đêm đầy yên tĩnh vắng lặng, ngay cả tiếng chó sủa cũng không nghe thấy. Canh ba giờ sửu đã qua, một bóng người từ sân một gia trạch nhanh nhẹn nhảy ra, đáp xuống đất, lặng im nửa khắc, bỗng hừ lạnh một tiếng, phi như bay về hướng Phong Thiên phủ.

Chẳng bao lâu đã tới bên ngoài bức tường cao của Phong phủ, cả người khẽ nhún mình bay vào trong viện, đưa mắt quan sát mọi nơi một lượt, nắm được phương hướng của phòng chính, trực tiếp lên qua đó, thư phòng chếch phía đông có ánh đèn dầu leo lét, người này nhẹ nhàng xoay haichân linh hoạt móc vào mái hiên, nhấp nước vào ngón tay chọc vào song cửa, đôi mắt đen sâu nhìn vào đó.

Thấy lưng một người mặc y phục màu xanh xám đang quay lưng lại với cửa sổ, đầu cúi xuống lật xem quyển sách trước án, không hề phát giác phía sau có một thanh kiếm ngắn sắc bén đang lặng yên nhanh như chớp đâm tới.

Khi kiếm quang sắc bén kia sắp đâm vào gáy người đó, loáng cái người trước án đột nhiên cúi đầu, thanh kiếm ngắn sượt qua đầu người đó, “đinh” một tiếng cắm phập vào giá sách gỗ lim trước án.

Người dưới mái hiên chợt thấy sau lưng mình có luồng gió mạnh mạnh liệt ập tới, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói:

- Người thật to gan, dám ám sát Nhiếp chính công.

Người này cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không để tâm đến chưởng phong phía sau, toàn bộ thân thể xuyên qua cửa sổ xông vào, lòng bàn tay lật ra, thanh đoản kiếm vừa rồi mang theo một đường hàn quang sắc bén mạnh liệt đánh về phía người ở trong thư phòng.

Phong Thiệu Từ ngồi trên ghế cũng không đứng dậy, hai chân nhanh như chớp dựa vào ghế xoay một vòng, tay áo dài màu xám xoắn tới đoản kiếm của người kia, người kia lập tức cảm nhận được một luồng nội lực mạnh mẽ bức thẳng lồng ngực, gần như xuyên qua không khí, cổ tay lập tức vội quay ngược lại biến ảo như vũ điệu phi hoa, nhưng vẫn không đỡ được, trong lòng hoảng hốt nhưng lúc này muốn rút lui cũng đã không kịp rồi.

Phong Thác Hi bảo vệ trước cửa sổ, Thẩm Đa Tình mặc phi y đứng ở ngay trước cửa phòng.

Phong Thiệu Từ bỗng nhiên cười nhạt:

- Buông tay cho ta!

Người kia thấy cổ tay tê rần, đoản kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất, tay áo dài của Phong Thiệu Từ cuốn lấy thanh đoản kiếm đó, cầm trong tay xem xét, thấy lưỡi kiếm tím đen, rõ ràng là đã được bôi kịch độc.

Lúc này Phong Thác Hi kích động bước vào trong phòng, quát to:

- Người là ai?

Người kia chuyển đôi mắt đen kịt, bỗng nhiên quay sang cười với chàng. Người này bịt khăn lụa trắng mỏng, không nhìn rõ dung mạo nhưng nụ cười kia đã toát lên một vẻ quyến rũ mê hoặc khó nói thành lời.

Phong Thác Hi ngăn ra.

Người này nhân cơ hội đó hai tay giơ lên, trong thư phòng lập tức tràn ngập một làn khói màu tím sẫm, trong làn khói chỉ thấy một bóng trắng nhanh như chớp lao vút ra.

Thẩm Đa Tình vội hô lên:

- Cẩn thận có độc!

Nói xong phi thân đuổi theo bóng trắng.

Cha con Phong thị vội nín thở, thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy đầu viện chéch phía tây ẩn hiện bóng đỏ rồi biến mất.

Hai mắt Thẩm Đa Tình sáng như đuốc, nhanh như chớp đuổi theo bóng trắng phía trước, thấy bóng trắng kia nhảy lên bức tường vượt qua nhà ở, trực tiếp bay thẳng vào thâm cung hoàng thành. Hắn theo bóng trắng kia vòng qua hai cung điện, trong khoảnh khắc không thấy hình bóng. Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tòa Hoa Uyển Kính, tràn ngập các loại hoa, xanh ngắt đầy trời.

Lúc này bóng đêm tịch mịch, trên bầu trời treo một vầng nguyệt cong trong trẻo lạnh lùng.

Trong rừng phía sau chàng chừng ba trượng, một bạch y nữ tử đang đứng yên lặng ở đó, nàng ngẩng lên nhìn bầu trời, hai tay dang rộng, gió thổi tay áo bay phất phơ như tiên tử, khuôn mặt diễm lệ bỗng nhiên méo mó, toàn bộ từ đầu đến cổ bỗng dưng kéo dài, hai cánh tay trắng nõn chợt biến ảo thành hai cánh cây xanh tím, trên hai cánh cây này dần dần nở ra vô số lá xanh của bích đào.

Một mỹ nữ đẹp dễ đang yên lành trong chốc lát đã biến thành một cây hoa đào.

Thẩm Đa Tình chợt phát giác trong không khí có tiếng động rất nhỏ, liền xoay người lại, một loài chim đêm không biết tên vỗ cánh từ trong rừng bay lên, tiếng bước chân từ xa tới gần, chàng vội vàng nhảy lên cây ẩn nấp, nghe một giọng nữ oán giận nói:

- Gần đây công chúa làm gì không biết? Đêm hôm khuya khoắt còn muốn đi ngắm hoa.

Lại một thanh âm khác:

- Từ lúc Vương tướng quân chết trong cung ở chỗ này, người nào trong cung cũng đều trở nên cổ cổ quái quái.

- Phì! Người muốn chết à, nửa đêm nửa hôm nói chuyện này, mau chóng hái mấy bông hoa rồi trở về giao nộp đi.

Thẩm Đa Tình nghĩ thầm: “Thì ra nơi này là tấm cung của công chúa, lẽ nào thích khách là người trong cung?”

Thấy hai cung nữ hái hoa xong rồi đi xa, chàng mới nhảy xuống đất, chợt thấy trên cổ mát lạnh như bị vật gì quấn chặt không thể thở nổi, vội rút đao, càn cây bỗng nhiên như quỷ mị quấn quanh hông, quấn chặt hai cánh tay, cả người đã bị trói chặt. Tập trung nhìn kỹ, đây rõ ràng là một cây đào, nhưng lại mềm dẻo như dây mây, cứng rắn như thanh sắt.

Chàng thầm kinh hãi, vội vàng vận lực giãy ra, nào ngờ chàng càng dùng sức, càn cây kia cuốn lấy càng chặt, giống như mình vận lực thế nào thì cuốn chặt như thế, hô hấp càng lúc càng khó khăn. Trong lòng biết đã gặp phải cây yêu quái, Thẩm Đa Tình vội vàng nhấc hai chân lên, càn người uốn lượn thành hình cung, hai chân bỗng hướng về phía sau kẹp chặt, một vật cứng rắn ở giữa nách, lập tức vận công lực cả đời ra sức cấn lên đùi một cái.

Chỉ nghe phía sau có tiếng thét quái dị chói tai vang lên ngán ngửi, chàng đột nhiên thấy toàn thân được buông lỏng, vội hít sâu một hơi, giữa hai ngón tay trắng trẻo thon dài dấy lên ngọn lửa diệt yêu quái yếu ớt ẩn vào nhánh dây mây bên hông, lại nghe một tiếng quỷ kêu, càn cây quấn người trong nháy mắt nhanh chóng rời ra, cả người chàng nhẹ bẫng rơi xuống đất, thấy cây đào kia đang đi về phía khu rừng hoa trong thâm cung, thế đi cực nhanh, cánh hoa đầy cành bay lượn nhẹ nhàng như múa, tinh mỹ vô cùng, cũng kinh hãi khiếp sợ tới cực điểm.

Chàng vội búng người đuổi theo những cánh hồng rơi xuống đất, đuổi tới một cửa cung thì bỗng nhiên mất tích, lại nghe một tiếng thét chói tai của một cô gái:

- Có thích khách, có thích khách.

Thẩm Đa Tình giật mình, thầm biết đêm nay không bắt được cây yêu quái kia, nếu bị người ta phát giác mình lén lút vào cấm địa trong cung thì không chỉ bản thân mình khó gột rửa, còn liên lụy tới Phong gia, liền nhảy ra khỏi tường, búng người mấy cái đã bỏ xa vài tên Vũ Lâm thị vệ.

Chàng vừa về đến thiên môn Phong phủ, gặp phải Phong Thác Hi cũng truy tìm không có kết quả mà quay về.

Phong Thác Hi thấy chàng, vội hỏi:

- Thẩm huynh, thích khách kia...

Thẩm Đa Tình nói:

- Vào rồi nói sau.

Hai người đi thẳng đến thư phòng, Phong Thiệu Từ nghe Thẩm Đa Tình thuật lại xong, thở dài nói:

- Không ngờ Bộ Khinh Trần đã sắp xếp tai mắt ở trong cung? Rốt cuộc chần dừn cách gì mà có thể điều khiển được những yêu nghiệt này?

- Việc này cũng không khó, trong dân gian lưu truyền một số pháp thuật câu hồn, nhiếp phách khống chế tâm, chỉ cần tu luyện đến cảnh giới nhất định thì có thể sai khiến được những yêu ma tinh quái, lưu phái Mật Tông cũng có loại pháp thuật này.

Phong Thác Hi bỗng nhiên nói:

- Như vậy xem ra, nhất định Vương tướng quân đã bị cây yêu này làm hại rồi. Trong cung có cây yêu, chẳng phải bệ hạ và Tiên Văn công chúa sẽ gặp nguy hiểm sao?

Bên trong yên tĩnh, trong hoàng thành cách đó không xa vọng đến tiếng trống canh, canh ba giờ dần, nữ chủ sắp lâm triều.

Phong Thiều Từ yên lặng nửa khắc, đứng dậy nói:

- Chuẩn bị xe! Ta tức khắc vào cung gặp mặt Thánh thượng!

30. Chương 30

Tiêu Vô Cấu nắm tay Thẩm Hi Vi, sóng vai đi xuống tường thành, nhìn thoáng bên trái sau lều vải có một bóng người màu xám ẩn hiện lập tức vội thả người đuổi theo.

Bóng đêm tại quan ngoại hùng vĩ, trời cao trong vắt sâu thẳm hơn trong quan rất nhiều, thấy dưới ánh trăng sáng rõ, một bóng người đang lướt nhanh đi về nơi cây cỏ um tùm phía đông bắc.

Hai người Tiêu Thẩm đuổi theo sát, ước chừng một nén hương, người kia đang lao thật nhanh bỗng dừng lại, gió đêm thổi tới làm tóc bên thái dương người này bay bay, tay áo phất phơ, trường bào màu xám lay động loang loáng như dòng nước chảy, trong đó ẩn chứa một luồng khí lưu chuyển tĩnh lặng.

Tiêu Vô Cấu nhìn là biết nội lực người này tinh xảo mạnh mẽ, không thể khinh thường, lập tức dùng mũi chân đứng vững thân mình, cao giọng hỏi:

- Các hạ là ai? Đêm hôm khuya khoắt sao lại dò xét cửa quan?

Người kia không nói gì, chân tay đều không cử động, nhưng cả người bỗng nhiên lui nhanh mấy trượng, trực tiếp đánh về phía Tiêu Vô Cấu. Tiêu Vô Cấu chợt thấy lồng ngực căng cứng, hình như có ngàn cân đang ép tới, hần vội vàng vận lực đẩy Thẩm Hi Vi ra, song chuồng mở rộng như đại bàng giang cánh, đầu ngón chân chúi xuống đất lui nhanh về sau ba trượng, nhưng lực lượng kia dính lấy như bóng với hình, thể tới cuộn cuộn mãnh liệt, hai người cùng lui nhanh, hai bóng áo xám đen lướt trên cây cỏ xanh mướt, vạt áo bay phấp phật như tiên nhân.

Thẩm Hi Vi đề khí búng người đuổi theo, giậm giữ hét:

- Này, ngươi có biết quy củ không hả, không nói lời nào mà đã đánh người rồi, sao là chính nhân quân tử chứ.

Thanh âm trong trẻo vọng trong đêm.

Người nọ cười nhạo:

- Ta vốn không phải là chính nhân quân tử.

Thẩm Hi Vi nghe trong tiếng cười có tia ngả ngớn, lại có chút quentai liền chăm chú nhìn, nhưng người kia tóc rối bờ che gần nửa khuôn mặt, liền sững sờ:

- Ngươi là ai?

- Không phải là chính nhân quân tử thì đương nhiên là tiểu nhân vô sỉ rồi.

Thanh âm người nọ càng ngập ý trên đùa.

Tiêu Vô Cấu thấy người nọ dù trên đùa nhưng nội lực hung mãnh không hề giảm đi chút nào, trong lòng thầm bội phục.

Thẩm Hi Vi nghe vậy, lập tức nhớ ra một người, sợ hãi kêu lên:

- A..là ngươi! Tên khốn kiếp ngươi muốn làm gì?

Đối phương cười to:

- Giờ ta ức hiếp đồ đen như than của ngươi, ngươi muốn bảo vệ hần thể nào?

Lập tức Thẩm Hi Vi xấu hổ đỏ bừng mặt, trong lòng biết lời nói của mình trên tường thành đã bị hắn nghe được, liền tháo miếng ngọc bội bên hông xuống, quay lại ném thẳng vào mặt người nọ, mắng:

- Tên khốn kiếp tiểu nhân vô sỉ này, nghe trộm người ta nói chuyện, hạ lưu bại hoại.

Nội lực của nàng cũng không kém, lúc tức giận ném miếng ngọc bội nội lực càng mạnh, thấy một đường sáng màu xanh phá không bắn tới mũi của người nọ, nào ngờ người nọ giơ hai ngón tay ra kẹp lấy, nhanh nhẹn xoay tròn người đáp xuống, nhìn ngọc bội trong tay, tấm tắc khen:

- Thật là miếng ngọc bội đẹp! Ném đi thật đáng tiếc.

Lúc này Tiêu Vô Cấu mới thấy rõ diện mạo của người đó, chính là người đánh xe ngựa hôm nay đã tương trợ dưới thành, vừa vui mừng vừa giật mình, bật thốt kêu lên:

- Huynh đệ, là người!

- Ai là huynh đệ với người?

Về mặt người nọ đột nhiên tức giận, cười lạnh một tiếng, bắn miếng ngọc bội kia về phía Tiêu Vô Cấu, thế đi vô cùng mạnh, mau lẹ như gió.

Tiêu Vô Cấu không ngờ người nọ đột nhiên tức giận với mình thì sửng sốt, lại thấy miếng ngọc bội của Thẩm Hi Vi bắn về phía mình, tức thì giơ tay định bắt lấy, nào ngờ lực đi của miếng ngọc bội cực kỳ cổ quái, bay đến trước mặt còn có thể tự chuyển biến, lúc sát đến lòng bàn tay hắn thì xoay tròn về phía trái, nghiêng đâm thẳng trước mi tâm, biến hóa mau lẹ này không gì sánh được.

Hắn khẽ “a” một tiếng, vội xuất chiêu “Phúc vũ thiên vân” cong thắt lưng ngửa mặt tránh, ngọc bội sượt sát hàng mày rậm bay ra ngoài, hắn vội xuất một chiêu “Lưu tinh cần nguyệt” tư thế không biến đổi, nhưng thân thể đã có thần quang phát ra, chộp miếng ngọc bội trong tay. Thân hình còn chưa đứng vững, chợt thấy kinh phong phát thể, ngàn vạn cánh tay kề mặt tấn công tới, chưởng ảnh biến ảo hư hư thực thực, cũng không biết đâu mới là sát chiêu.

Hắn vội vàng thuận thế ngược ra sau, mượn lưng phát lực tay trái khẽ bay đánh ra một chưởng, chính là chiêu thức thứ chín “Vân vụ hoành tảo” của “Đạn trần phát y chưởng”.

Một loạt biến hóa này thực hiện trong nháy mắt, Thẩm Hi Vi hét to một tiếng:

- Cẩn thận!

Còn chưa dứt lời, đã nghe một tiếng nổ vang lên, hai bóng người trong bụi cây rậm rạp nhanh chóng tách xa nhau, lui hai trượng mới dừng lại.

Trong mắt người nọ hiện lên tia tán thưởng:

- Đây là Đạn trần phát y chưởng đúng không? Quả nhiên là có chút thú vị.

Tiêu Vô Cấu lặng yên một lát, rồi mới giơ ngọc bội trong tay lên, chậm rãi nói:

- Đây là “Đột như kỳ lai chỉ” tuyệt học của Phong thiên phủ, người là người nào của Phong Thiên phủ?

Người nọ cười hì hì:

- Người đoán thử xem.

Tiêu Vô Cấu chấp tay:

- Từng nghe nói nhị công tử của Phong phủ thiên tư thông minh, quen biết rộng rãi, tinh thông thuật dịch dung, xem ra...

Lúc này Thẩm Hi Vi phi thân tới, nghe vậy tức thì kinh ngạc.

Người nọ cười sang sảng tiếp lời:

- Không sai, ta chính là Phong Dật Quân!

Nói xong, gơ tay khẽ xoa nhẹ gương mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn dật như thần, một đôi mắt đào hoa biết cười, trong đôi đồng tử trong trẻo ánh lên tia lạnh băng xuyên suốt chăm chú nhìn hai người phía trước, như trách như giận.

Hai người Thẩm Tiêu cũng ngây người.

Thẩm Hi Vi nghe nói rất nhiều chuyện phóng đảng của Phong Dật Quân, từ lâu đã tưởng tượng chàng là một thanh niên vô cùng hư hỏng, lúc này thấy chàng mặt mày tuấn tú, ngay thẳng, quả nhiên là một mỹ thiếu niên, lập tức vừa bất ngờ vừa sợ hãi.

Thảo nguyên xa xôi mênh mông dưới ánh trăng, ký ức bỗng theo gió mà tới, nhớ chàng đã hai ba lần ra tay cứu giúp, trong lòng cảm động, rồi lại chợt nhớ đến lúc tại Kim Việt Sơn chàng đã có hành vi khinh bạc ngang ngồng với mình, thầm nghĩ: “Đây nhất định mới là bản sắc hư hỏng của hã.” Lập tức sự cảm kích vừa nảy sinh lại bị lửa giận bao trùm lấy, hai mắt trợn trừng lên, muốn mắng chửi người nhưng lại không thể nào thốt nên lời.

Tiêu Vô Cấu không thể ngờ gặp phải Phong Dật Quân tại Thước Học quan, bỗng nhiên nhớ tới hôn ước của hã ta với Thẩm Hi Vi, chợt hiểu: “Chẳng trách hã chẳng nói lời nào mà ra tay với ta, hã là hôn thê của Tiểu Dung, lại nghe được những lời chúng ta nói ở trên đầu thành, sao không tức giận mà động thủ chứ? Tiêu Vô Cấu ơi là Tiêu Vô Cấu, người bị niềm vui sướng làm cho ngốc nghếch rồi, ngay cả cả đạo nghĩa liêm sĩ cơ bản mà cũng quên.”

Hã nhìn thoáng qua Thẩm Hi Vi, thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt sáng ngời nhìn Phong Dật Quân, tức thì lòng u ám, lại chuyển ánh mắt sang thấy Phong Dật Quân phong thần như ngọc, mặc dù mặc y phục bằng vải bố nhưng vẫn không che giấu được vẻ phong lưu thanh tú, đúng là một đôi tình nhân do trời đất tạo nên, tức thì vô cùng buồn bã đau đớn, tim giống như bị người khác nhét một ngọn lửa lớn chặn lấy, sáng quá đau nhức.

Ánh trăng tròn vành trên bầu trời đêm chẳng biết từ lúc nào đã biến hành hình lưỡi câu, ánh sáng tiêu điều, dần dần trầm đi.

31. Chương 31

Có phải là người Đế Đô đều điên hết rồi đúng không?

Phong Thác Hi hất đổ chén trà, gần như suýt nhảy dựng lên.

- Bá phụ, đây rốt cuộc là có chuyện như vậy?

Thẩm Đa Tình cũng kinh ngạc.

Phong Thiệu Từ chau chặt hàng lông mày, thở dài nói:

- Lão phu cũng không thể ngờ cục diện lại như thế. Hôm nay trên triều, ta đem sự việc bắt tấu cho nữ vương, nào ngờ nữ vương không hề hạ chiếu cho điều tra tường tận, cũng không để ý tới sự gián nghị của quần thần, lấy lý do yêu nghiệt thường ra vào cung Lưu Ly, kết luận Tiễn Vân công chúa có ý đồ mưu phản, muốn sau ba ngày thẩm vấn sẽ chém đầu. Chuyện hoang đường này... thật sự là xưa nay chưa từng có.

Phong Thác Hi tức giận đến mức nói năng lung tung:

- Nữ vương đã trở nên mê muội vô lý không phải là chuyện một hai ngày rồi. Tiễn Vân công chúa tuy ngang ngược, nhưng lòng dạ trong sáng, tuyệt đối không có ý đồ mưu phản...a đúng rồi, gần đây công chúa thường ra vào Bộ phủ, có phải đã bị Bộ Lưu Tiên lợi dụng không? Hay là....cô ấy thực sự có tham gia vào chuyện này?

Phong Thiệu Từ trầm tư, một lát sau mới nói:

- Tiễn Vân công chúa là con gái duy nhất của nữ vương, tuyệt đối không làm ra việc đại nghịch vi phạm quy củ được, có thể đúng như lời Thác Hi nói, cô ấy đã bị Bộ Lưu Tiên lợi dụng rồi?

Phong Thác Hi định nói, chợt bên ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng người. Chàng nhẹ nhàng đi tới cửa, giật mạnh cửa ra, ngăn người:

- Là người?

Quản gia Cát Hồng khom người ở ngoài cửa, hai tay dâng một phong thư:

- Đây là phong thư của Thẩm công tử.

Thẩm Đa Tình nhận thư, nói:

- Cảm ơn.

Phong Thác Hi nói với quản gia:

- Chúng ta đang bàn chuyện, người ra ngoài canh chừng, đừng cho ai tới quấy rầy.

- Vâng!

Quản gia lên tiếng trả lời.

Thẩm Đa Tình vừa bóc thư vừa nói:

- Là sư phụ gửi, chắc chắn là có liên quan đến chuyện tượng quái thú.

“Quái thú ‘thân rắn cánh điệp’ này trong điển tịch Mật Tông cũng không có ghi chép. Nhưng trong ‘Đông Du tán ký’ của Đại pháp sư thứ bảy của bản giáo khi về già đã từng có đề cập, nghe nói loại yêu thú này tên là Đàm Yết Ma Y, tính cách hung ác tàn nhẫn thích ngủ, thích mỹ ca điệu vũ, ma lực cực lớn mạnh. Con thú này một khi tỉnh lại sẽ dẫn ra tất cả linh hồn quỷ quái ở cõi âm, đến lúc đó thế đạo chắc chắn sẽ loạn, thiên hạ đầy tan họa. Điều này đã vượt ra ngoài giới hạn vùng đất hoang Đông thổ có thể nghe thấy được, có phải là thật hay không, sư phụ cũng không biết.”

Trong phòng yên tĩnh, ba người bị những lời nói trong thư làm cho khiếp sợ, rất lâu không ai nói gì.

Bóng cây dày rậm che đình viện bị ánh mặt trời chói chang chiếu xuyên qua song cửa sổ vàng rực, loang lổ nhiều lớp, chập chờn sinh động, giống như mị ảnh, một điều gì đó lóe lên trong đầu Thẩm Đa Tình.

- Thác Hi, người còn nhớ ngày ấy tại Kim Việt Sơn, Dật Quân đã nói gì không? Đề ấy nói nhưng người kia dùng những độc vật tại đêm trăng tròn để tế bái, hôm nay xem ra, những hồ điệp độc xà này chính là để làm yêu thú kia thức tỉnh.

Phong Thác Hi ngẩng người một lát mới nói:

- Thế gian thật sự có yêu thú như vậy? Có thể dẫn ra tinh hồn quỷ quái ở cõi âm?

Thẩm Đa Tình hỏi ngược lại:

- Nếu không phải như thế, vậy thì giải thích thế nào về tất cả những chuyện xảy ra ở Kim Việt Sơn? Còn cả những điệp yêu độc xà nữa? Vì sao Bộ Khinh Trần phải mở ra một sơn động như vậy?

Phong Thác Hi cũng hỏi ngược lại:

- Bộ Khinh Trần muốn mưu đồ oán vị, vì sao lại phải dẫn dắt tinh hồn quỷ quái ra, muốn biến nhân gian thành địa ngục ư?

Thẩm Đa Tình nhíu mày:

- Kể này quả thật là khó hiểu.

Phong Thiệu Từ này giờ vẫn trầm lặng, bỗng nhiên mở miệng:

- Hành vi của Bộ Khinh Trần vốn vẫn quỷ thần khó lường, tạm thời mặc kệ vì sao hắn lại làm như vậy. Nếu như lời Đàm Liên pháp sư đều là sự thật, vậy thì Bộ Khinh Trần tuyệt đối sẽ không đơn giản để người ta

hủy tượng thú kia. Một khi yêu thú tỉnh lại, Tang quốc cùng với mấy trăm vạn sinh linh sẽ đầu thần, hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Thẩm Đa Tình gật đầu nói:

- Bá phụ nói rất phải, cần nên mau chóng phái người lục soát Kim Việt Sơn, ngăn chặn trận tai họa lớn này.

Lúc này Phong Thác Hi vẫn nửa tin nửa ngờ:

- Cho dù tất cả là sự thật, Kim Việt Sơn to lớn như vậy, muốn lục soát cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mà lúc này nữ vương lại không hỏi đen trắng mà đã định tội mưu phản to lớn như vậy lên người Tiễn Vân công chúa, chỉ sợ nếu việc này mà tấu lên, bà ấy cũng sẽ không tintưởng.

Phong Thiệu Từ trầm ngâm chốc lát:

- Thác Hi, con lập tức viết thư cho Dật Quân, ta đoán sắp tới Bộ Khanh Trần sẽ có hành động, nếu nó không thuyết phục được Tiêu Vô Cầu, thì bảo nó...

Ông dừng lại một chút, con ngươi bỗng nheo lại, trầm giọng:

- Giết hắn!

Bốn ngọn đèn hoa sen ngày đêm không tắt làm căn phòng bí mật tối đen sáng như tuyết, dưới ánh sáng của ngọn nến đỏ rực mềm mại, ánh mắt Bộ Lưu Tiên sắc bén như chim ưng.

- Ta đã cảnh cáo ngươi không nên hành động thiếu suy nghĩ.

- Sống hay chết, xin do tôn giả xử trí.

Thế Y thái độ cứng rắn nhưng trong giọng nói cũng đã hơi run.

- Nếu mọi việc cứ dùng cái chết để giải quyết, thế thì thế gian này thanh bình rồi. Chỉ sợ có đôi khi người muốn chết cũng không thể chết được.

Trong giọng nói của Bộ Lưu Tiên ẩn chứa một sự tuyệt vọng tàn khốc, Lãnh Quan Ngữ ở trên giường nghe vậy cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Lưng áo Thế Y ướt mồ hôi, oán hận nói:

- Thuộc hạ làm vậy cũng là mong sớm hoàn thành việc lớn của tiên sinh, không muốn liên lụy đến công chúa. Đáng trách nữ vương quá ngung ngốc, bừa bãi, còn muốn giết cả con gái ruột của mình.

Bộ Lưu Tiên bỗng cười nói:

- Bà ta tuyệt đối không ngu ngốc, càng không bừa bãi, bà ta inh hơn so với bất cứ ai.

- ...Ý này là gì?

- Ngươi cho là Tiễn Vân công chúa hiện nay chính là con gái ruột của nữ vương hay sao?

- Lẽ nào... công chúa là giả ư?

Thế Y thất thanh.

- Công chúa, đương nhiên là thật...

Hắn dừng lại không nói tiếp nữa, trong vẻ tươi cười kia đầy ý trào phúng sâu xa.

Thế Y nghẹn họng há mồm.

- Ý ngươi là gì?

Lãnh Quan Ngữ nắm chặt rèm che, khiến hạt đồng linh điểm trên tấm rèm trước giường kêu giòn vang không dứt.

Bộ Lưu Tiên đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của nàng.

Lãnh Quan Ngữ nắm chặt tay hắn, cố gắng ngồi dậy, trong ánh mắt trong trẻo trở nên sáng lạnh, trong giọng nói run rẩy sợ hãi:

- Câu nói kia của ngươi, rốt cuộc là có ý gì?

Bộ Lưu Tiên thuận thế nắm tay nàng, mỉm cười tươi như gió xuân:

- Đó là một câu chuyện rất dài, kể một chốc lát cũng không xong, lúc nào có thời gian ta sẽ từ từ kể uội nghe.

Hắn buông tay nàng ra, xoay người lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi gây thêm phiền toái, làm nhiễu loạn kế hoạch của nghĩa phụ, ta đáng nhẽ nên xử chết ngươi, nhưng...

Thể Y bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất:

- Xin tôn giả hãy cho thuộc hạ một con đường sống.

Bộ Lưu Tiên lạnh lùng nhếch khóe miệng:

- Đường, chỉ có một, chỉ cần ngươi làm tốt một việc cho ta.

Ánh mắt Thể Y sáng ngời:

- Xin tôn giả nêu ra.

- Cách phía đông Toàn Hoa Thành tám trăm dặm là Tầm Tình Hải, ta muốn ngươi đến đó tạo một con thuyền cho ta.

- Thuyền?

Thể Y ngạc nhiên.

- Đúng vậy! Những đồ dùng hàng ngày phải có đủ trên con thuyền này. Nếu ngươi làm tốt việc này, ta sẽ giải "Nhíp hồn chú" trên người ngươi, thả ngươi tự do.

- Việc này...

Thể Y lộ vẻ nghi hoặc.

Bộ Lưu Tiên trợn mày cười, chậm rãi nói:

- Thủ đoạn của nghĩa phụ, ngươi biết rồi.

- Thuộc hạ lập tức đi làm!

Thể Y nói xong, cả người bỗng hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bỏ chạy ra khỏi mật thất.

32. Chương 32

Lãnh Quan Ngữ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, một luồng khí lực rải rác khắp nơi trong kinh mạch, không tụ tập được, dường như chỉ đủ duy trì hô hấp cho nàng.

Bộ Lưu Tiên thấy nàng vận công làm hai gò má đỏ ửng, dịu dàng xoa má nàng:

- Ta biết muội hận ta, nhưng muội rất nhanh sẽ hiểu, ta làm như vậy là không muốn muội đi chết.

- Giờ ta như này, có khác gì chết?

- Đó là bởi vì muội chưa từng gặp phải chuyện đáng sợ hơn chết. Ngày này cũng rất nhanh sẽ tới.

Trong thanh âm luôn bình tĩnh của Bộ Lưu Tiên mơ hồ hiện lên tia run rẩy.

Lãnh Quan Ngữ mở bừng hai mắt, vừa đúng lúc thấy sự sợ hãi trong mắt hắn, nàng chấn động trong lòng: “Là chuyện gì khiến Kinh Lôi tướng quân luôn lạnh lùng trầm ổn lại cảm thấy sợ như vậy?”

Mặt trăng vừa rơi xuống, mặt trời đã lên.

Bầu trời thảo nguyên mênh mông, khác hẳn với trong quan, gió lớn gào thét làm cây cỏ như dòng nước xiết, dập dềnh tới trước người. Tại nơi tiếp nối thiên địa, một vầng mặt trời đỏ dần dần hiện ra, ánh bình minh đỏ rực từ bốn phía nhuộm rộng như sắp bốc cháy lên.

Phong Dật Quân nhìn hai người đang chờ dẫn trước mặt, cười to:

- Không ngờ tên tuổi Phong Dật Quân ta lại vang dội như vậy, khiến Tiêu tướng quân cũng phải chấn động. Ha ha...

Thẩm Hi Vi cười nhạt:

- Nói khoác mà không biết ngượng!

Nét mặt ngăm đen của Tiêu Vô Cấu hiện ra nụ cười:

- Tiêu mỗ thật sự không ngờ tại Thước Hộc Quan lại gặp Phong công tử, nhưng không biết vì sao Phong công tử lại phải dịch dung thành người đánh xe ngựa lẫn vào trong quân?

Thẩm Hi Vi trách móc:

- Hừ! Chắc chắn là có mưu đồ gây rối, từ trước tới nay hắn có làm chuyện quang minh chính đại bao giờ đâu.

Phong Dật Quân vỗ tay cười to:

- Người nói đúng rồi. Mục đích chuyến đi này của ta chính là giám thị Tiêu tướng quân.

Nghe vậy, Tiêu Vô Cấu thất kinh; Thẩm Hi Vi kêu thét lên:

- Vì sao?

Tiêu Vô Cấu nghiêm túc:

- Xin Phong công tử nói rõ một chút.

- Ở đây ta có một phong thư, Tiêu tướng quân xem xong sẽ hiểu.

Nói xong, tay giơ lên, một tờ giấy Tuyên Thành khẽ bay về phía Tiêu Vô Cấu.

Lúc này gió lớn thổi mạnh, cây cỏ cuộn trào như sóng lớn, tờ giấy kia vẫn vững vàng bay về phía Tiêu Vô Cấu, thể đi thông thả, không hề bị ảnh hưởng. Chiêu thức “Cử khinh nhược trọng” đó nếu không có nội lực tinh xảo cao thâm mấy chục năm thì tuyệt đối khó mà làm được, không ngờ Phong Dật Quân tuổi còn trẻ mà đã có công lực thành thục đến mức này rồi.

Tiêu Vô Cấu không dám sơ ý, vội vận dụng nội công thuần dương, đợi tờ giấy bay đến trước mặt, bất chợt duỗi ngón tay ra chạm tới, vừa chạm đến thì một lực đạo sắc bén quai dị lạnh lẽo thấm thấu vào đầu ngón tay, theo kinh mạch cánh tay mạnh mẽ dâng lên.

Tiêu Vô Cấu bế khí vận công, một luồng nhiệt nóng từ quanh người tụ tập tới cánh tay phải, hai luồng nhiệt nóng lạnh chạm vào nhau, phảng phất như xung đột giao thoa nhau, cảm thụ trong đó chỉ có Tiêu Vô Cấu mới hiểu được.

Thẩm Hi Vi thấy hai hàng lông mày hắn chau lại, gân xanh trên trán nổi lên như vô cùng thống khổ, nàng vội quay sang quát với Phong Dật Quân:

- Người làm trò quỷ gì vậy?

Nhưng đúng vào lúc này, một đường sáng sáng từ trên trời giáng xuống, “phập” một đòn vào trên tờ giấy, ngay sau đó lại khẽ vang lên một tiếng “thình thịch”, lửa bốc lên, khói nhẹ bốn phía.

Hai người Phong Tiêu âm thầm đấu nhau, không để ý có người đánh lén, chưa thấy đường ánh sáng trắng kia là vật gì thì tờ giấy Tuyên Thành đã hóa thành tro tàn, bao gồm cả làn khói đặc kia, tức thì bị chân khí của Tiêu Vô Cấu khuấy động làm tắt tắt bóng dáng.

Hắn vội la lên:

- Tiểu Dung, muội không sao chứ?

Thẩm Hi Vi vội lên tiếng:

- Muội không sao, bọn họ đi vòng qua phía tây của quân doanh.

Nàng tránh khá xa, khói đặc vừa mới tan ra thì nhìn thấy trong thảo nguyên cao nửa người có hai bóng người, một trước một sau chạy gấp về phía tây nam, nhanh như lưu tinh, chớp mắt không còn hình bóng. Hai người vội đề thân đuổi theo.

**

Lúc này là sáng sớm, tướng sĩ trong quân đều ra ngoài lều hoạt động, thấy Phong Dật Quân cúi người sau một lều vải, cúi đầu che mặt xoa nắn gì đó.

Thẩm Hi Vi thả người vỗ vai chàng, ngạc nhiên hỏi:

- Người ở đây làm gì? Người kia đâu?

Phong Dật Quân không qua đầu lại, bực bội nói:

- Không thấy.

- Vậy người không đi tìm người còn ngồi chồm hổm ở đây làm gì?

Nàng khom người nghiêng đầu nhìn, lập tức lại càng hoảng sợ, lui ra sau hai bước hiểu ra:

- Ô, thì ra người lại đang cái việc để người khác không nhận ra người.

Phong Dật Quân chỉnh trang lại y phục, xoay người lại, gương mặt đã đầy nếp nhăn già nua của người đánh xe ngựa.

Lúc này Tiêu Vô Cấu không có tâm trạng thưởng thức thuật dịch dung của chàng, hắt đầu hỏi:

- Trên lá thư kia rốt cuộc là nói gì?

Phong Dật Quân nói:

- Vào trong lều rồi nói.

Lúc này, ba người cũng đi vào lều lớn của Tiêu Vô Cấu.

Về cột nhà của Phong Dật Quân đã hoàn toàn biến mất, nghiêm túc nói:

- Trên lá thư đó nói... "Mùa xuân tới Phù Phong quốc sẽ xâm phạm biên giới, việc này không nên chậm trễ!"

Tiêu Vô Cấu đầu tiên là sững sờ, sau đó là hoảng hốt, một luồng khí lạnh bò dọc sống lưng, thấm thấu vào cơ thể. Hơn chục từ này ẩn chứa một âm mưu hiểm ác đáng sợ ập đến.

Hắn nhìn Phong Dật Quân chăm chú, nheo mắt hỏi:

- Đây là lý do công tử giám thị ta?

Phong Dật Quân gật đầu:

- Trong tay Tiêu tướng quân nắm giữ mười vạn trọng binh tại biên ải, quả thật khiến người khác lo lắng.

- Phong công tử nghi ngờ ta mưu phản?

Giọng điệu Tiêu Vô Cấu ẩn chứa sự giận giữ.

Phong Dật Quân cười:

- Tiêu tướng quân không nên tức giận, ta vốn nghi ngờ, nhưng hiện tại xem ra Tiêu tướng quân quả thật không biết việc này, nếu không ta cũng sẽ xuất hiện gặp tướng quân.

Tiêu Vô Cấu nhíu hàng lông mày rậm:

- Xin Phong công tử nói rõ thêm một chút.

Thẩm Hi Vi cũng biết sự việc quan trọng nên không dám chen vào nói.

Phong Dật Quân thở dài, đem chân tướng trong thư cùng với sự hiểu biết tại Kim Việt Sơn nói lại một lượt:

- Gia phụ lệnh cho ta âm thầm điều tra việc này hơn nửa năm rồi, từ các loại dấu hiệu đều cho thấy, là lệnh sư Bộ Khinh Trần ý đồ gây rối.

Tiêu Vô Cấu cười nhạt:

- Công tử có chứng cứ gì?

Phong Dật Quân cười khổ:

- Đây chính là chỗ ỉnh của lệnh sư, cho tới bây giờ vẫn còn chưa có chứng cứ xác thực gì, lá thư này cũng đã bị người ta thiêu hủy rồi.

Tiêu Vô Cấu giận giữ:

- Nếu không có chứng cứ, sao công tử lại kết luận sư phụ mưu phản? Sư phụ đã ẩn cư hơn mười năm tại thâm sơn, từ trước đến nay không có lòng tranh đấu, vì sao sư phụ phải mưu phản? Tiêu mỗ từ năm mười sáu tuổi đã thuần phục Tang quốc, nam chinh bắc chiến hơn mười năm, tự vẫn lương tâm có nhật nguyệt chứng giám...

Phong Dật Quân tiếp lời:

- Lòng trung thành của Tiêu tướng quân không thể nghi ngờ, nhưng sợ rằng lệnh sư thì lại khác, nếu ông ta không có ý mưu phản, vậy vì sao lại thuần dưỡng những độc vật này tại Kim Việt Sơn?

- Có gì chứng minh những độc vật này là sư phụ thuần dưỡng?

- Ngoại trừ lệnh sư ra, còn ai có thể làm những việc quỷ bí tại Kim Việt Sơn?

- Cho dù những độc vật này thật sự là do sư phụ thuần dưỡng, lẽ nào chỉ dựa vào mấy độc xà nhện độc kia thì cho rằng sư phụ mưu phản? Lời Phong công tử quá tùy tiện rồi.

Phong Dật Quân cứng họng, một lát mới thở dài:

- Việc làm của lệnh sư thật sự quý thần khó lường, không ngờ ông ta bày ra đủ loại việc lớn như thế, mà ngay cả đệ tử thân cận của mình cũng không hề tiết lộ nửa điểm, thật sự khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Trong lời nói của chàng ẩn chứa ba phần kính phục

33. Chương 33

Tiêu Vô Cấu nghe vậy, trong lòng khẽ động, nhớ vào một đêm nọ, dưới ánh trăng thê lương tại Kim Việt Sơn, ân sư dùng giọng điệu hời hợt phân phó hần:

- Trận đánh tại Thính Tuyết Cốc đã năm năm rồi, mùa xuân này là lúc tiến cống, chắc chắn sẽ có họa chiến tranh, ta muốn con lập tức chủ động xin lệnh xuất chinh. Thế nhưng nếu Lưu Tiên viết thư cho con con lập tức lĩnh binh quay về triều...con không được hỏi vì sao, ta tự có lý do.

Sao sư phụ lại dự liệu được lúc Phù Phong quốc tiến công thì sẽ có họa chiến tranh? Lẽ nào...sư phụ đúng là...

Sắc mặt hần ngăm đen nên không nhìn ra biểu cảm trong đó, nhưng trong lòng đang trào dâng những đợt sóng mãnh liệt.

Thẩm Hi Vi hiểu tâm ý của hần, thấy sắc mặt hần khác biệt, liền khêcầm tay hần, vừa chạm đến bàn tay lạnh lẽo của hần, lại run nhẹ, trong lòng cũng hoảng hốt, định hỏi hần, Phong Dật Quân lại nói:

- Hôm qua Tiêu tướng quân cứu bách tính, không màng tính mạng bản thân, trong lòng ta rất kính nể. Nhưng tướng quân lại không tin lời ta nói, mà ta cũng không thể ngay lập tức bắt tướng quân tin, thật sự là bất đắc dĩ. Hôm nay Mạnh thừa tướng và Vương tướng quân lần lượt bị giết hại, thế cục trong triều đang rung chuyển, ta chỉ hy vọng một ngày nào đó, tướng quân có thể cân nhắc nhẹ, quan tâm đến sinh linh thiên hạ...

Nói còn chưa hết, chợt nghe bên ngoài lều lớn tiếng trống trận rền vang như sấm.

Ba người giật mình, ngoài lều vải đã có tướng sĩ bấm báo:

- Lệ Vô Song bắn đá công thành.

Tiêu Vô Cấu nhìn ra lều lớn, thấy trên thành đã bắn khắp trời, bụi phủ mù mịt, cung tiễn thủ quân mình tử thương vô số. Hần lên thành nhìn, thấy binh địch có mấy trăm chiếc xe bắn đá xếp thành hàng vây thành, đội cung tiễn thủ bắn ra thì sẽ bắn đá tới.

Lệ Vô Song mặc khôi giáp đứng trước trận, từ xa đã trông thấy Tiêu Vô Cấu trên thành, liền lệnh mấy nghìn tiễn thủ cùng nhau bắn, thế tên rào rạt như mưa rơi, Tiêu Vô Cấu đành phải rút lui dưới thành tạm lánh.

Bỗng nghe ầm ầm vang lên, tường thành bên trái đã bị một khối đá bắn là bị sụp một mảng.

Lúc này, Phong Dật Quân chợt nói:

- Cứ tiếp tục như vậy, tường thành không thể chống lại được xe bắn đá công thành này. Loại xe bắn đá này chuyên bắn đường dài, chính diện giao phong thì bị trói buộc, không bằng xuất quan đánh một trận.

Tiêu Vô Cấu chau mày:

- Đá rơi như châu chấu, sao có thể xông ra ngoài? Cho dù lao ra ngoài được, chỉ sợ tử thương cũng hơn phân nửa.

Phong Dật Quân cười lớn:

- Ta có một cách, có thể sẽ được.

Rồi khê thì thầm với Tiêu Vô Cấu.

Tức thì Tiêu Vô Cấu vui mừng, đang định truyền lệnh, Phong Dật Quân lại than thở:

- Nếu như có thể làm nhiều loại hậu binh bọc sườn của địch, sợ là Lệ Vô Song phải gãy cánh mà quay về.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy hai mắt sáng ngời:

- Mấy ngày trước đây, ta thăm dò địa hình, xác thực chếch hướng đông của đỉnh cốc phát hiện một đường nhỏ, nhưng lại cực kỳ hiểm trở, hai bên trái phải đều là vách đá, hơn nửa năm nay khí hậu biến chuyển ẩm hơn, tuyết đọng tại đỉnh núi có dấu hiệu tan rã, chỉ vô ý một chút sẽ trượt chân rơi xuống vách núi.

Phong Dật Quân nhướng mày, cười to:

- Đây là sự là ngày chết của Lệ Vô Song rồi. Xin tướng quân hãy cấp một đội tinh binh cho ta, ta nhất định sẽ không làm nhục mệnh.

Tiêu Vô Cấu nói:

- Tốt!

Hần liền lệnh Kim Sùng Huân suất lĩnh hai vạn người tử thủ thành quan, chọn năm nghìn tinh binh giao cho Phong Dật Quân. Cấp năm nghìn cung tiễn thủ cho Kha Nhung, lệnh y dẫn đi tây lĩnh phục kích, thấy trên thành có cờ màu lam dao động thì lập tức bắn tên; rồi lại triệu tập ba vạn tướng sĩ quần áo nhẹ đợi lệnh,

lúc này mới lệnh cho người chăn ngựa dắt ngựa trong chuồng ngựa ra, lấy cây cỏ khô để bắt lửa tẩm ướt dầu hỏa, cột chặt vào đuôi ngựa.

Sau khi đã hoàn tất, hần bỗng nhiên vẫy lệnh kỳ truyền lệnh:

- Mở cửa thành.

Binh thủ thành cảm thấy nghi hoặc, nhưng người cầm đầu có lệnh phải tuân theo.

Lệ Vô Song dưới thành chợt thấy cửa thành Thước Học quan mở rộng ra, nghĩ rằng Tiêu Vô Cấu không chống được sự công kích của xe bắn đá, muốn ra thành nghênh chiến, vội vàng chỉ huy hai đội binh sĩ xung phong liều chết đi lên.

Quân địch vọt tới giữa đường, thấy trong cửa thành vô số tuần mã cuộn cuộn lao ra giống như nước lũ vỡ đê, trên đuôi ngựa lửa cháy bùng bùng, khói đặc cuộn cuộn. Một lát, tiếng vó ngựa giữa khe cốc nổi lên bốn phía, giống như sấm sét trực tiếp vọt vào giữa trận doanh, hai đội nhân mã nà chưa kịp hồi phục tinh thần đã bị va đụng vào tan rã, tiếng kêu thảm thiết dưới móng ngựa không dứt, tử thương vô số.

Ngay sau đó Tiêu Vô Cấu ra lệnh một tiếng, ba vạn tinh binh dốc toàn bộ lực lượng, tiếng trống chọc trời, tiếng la chấn địa, khí thế nuốt sơn hà giết về phía trận doanh quân địch.

Lệ Vô Song quá sợ hãi, vội lệnh xe bắn đá công kích, đúng lúc này, đầu thành Thước Học Quan phát lên cờ lớn màu xanh, trong khu rừng tùng phía tây lập tức bắn ra vô số mũi tên, giống như châu châu như mưa rơi, giết hần trở tay không kịp. Binh sĩ dưới trướng thấy trận thế như vậy thì sợ hãi, sao còn có ý chí chiến đấu?

Lệ Vô Song thấy khí thế quân Tang như vậy thì khiếp sợ, chợt thấy phía sau lửa ngút trời, tiếng hò hét kinh thiên động địa, lại có một đội tinh binh từ trên trời giáng xuống xung phong liều chết xông qua. Thủ lĩnh cầm đầu chính là người đánh xe ngựa dũng mãnh phi thường hôm qua, chỉ thấy hần gờ tay chém xuống, trong khoảnh khắc đã chém giết hơn mười người. Đội quân này chính là tinh binh mà Tiêu Vô Cấu chọn cho Phong Dật Quân, người nào cũng dũng mãnh, thân thủ cực cao.

Lệ Vô Song sợ đến mức tim gan như vỡ ra, lệnh rút lui quân, phóng ngựa bỏ chạy về Kỳ Lăng quan. Ánh mắt Phong Dật Quân như điện, thấy trong loạn quân có một người đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ mặc kim giáp chạy về phía tây nam, liền phi loan đao trong tay ra, Lệ Vô Song nghe tiếng đao phía sau lưng, vội vàng xoay bảo kiếm ra sau đỡ, chỉ thấy cánh tay tê dại, đánh một kiếm lên mông ngựa, tọa kỵ của hần vốn là một con bảo mã, lúc này bị đau càng phóng như bay.

Phong Dật Quân sao để hần chạy trốn, lập tức phi thân đoạt một con ngựa, thuận thế cướp lấy một cây thương, phóng ngựa đuổi theo. Hai người một chạy một đuổi, thấy tọa kỵ của Lệ Vô Song sắp đến cửa quan, chàng hét lớn một tiếng, vận lực tại tay phi trường thương ra, thế đi nhanh như chớp đâm tới sau lưng Lệ Vô Song, thì thấy hần hét thảm một tiếng, ngã xuống ngựa chết, Phong Dật Quân mới giết quay về trong trận.

Quân địch thấy thủ lĩnh đã ngã xuống ngựa, sĩ khí như có tang, binh bại như núi đổ, tử thương vô số kể.

Một trận chém giết đen trời tối đất, cũng không biết đã qua bao nhiêu canh giờ, tận đến khi mặt trời rơi xuống phía tây, trong cốc còn sót lại mấy ngàn binh địch, thế nhưng huyết khí hùng hực của nam nhi Phù Phong thà chết chứ không hàng, Tiêu Vô Cấu cũng không đành lòng giết hại, lại lệnh thả họ về.

Đêm đó Tiêu Vô Cấu thống kê binh mã, mặc dù quân địch thương vong thảm trọng, hầu như toàn quân bị diệt, còn quân mình cũng tổn hại hơn hai vạn người, trong lòng đầy thương tiếc, nhưng cũng tràn ngập niềm vui. Lập tức truyền lệnh khao thưởng toàn quân, còn mình leo lên tường thành, thấy trong cốc thì cốt la liệt khắp nơi, tuyết trắng mênh mông đã bị nhuộm màu đỏ rực, trong tịch mịch toát lên vẻ đẹp mỹ lệ yêu dị, khiến người ta ghê rợn.

Chợt nghe sau lưng có tiếng than khẽ:

34. Chương 34

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

(Nghĩa đen) Một ông tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn bộ xương bị khô.

(Nghĩa bóng) Lời phê phán tai họa của chiến tranh, bên nào cũng mất bao người chết trận.

Hắn vừa quay đầu lại, một bầu rượu bay tới trước mặt, liền với tay bắt lấy, ngửa đầu uống một hớp, tức thì cảm thấy một luồng nhiệt cay xè trôi xuống, ức khí trong ngực giảm đi một chút:

- Hôm nay có diệu kế của Nhị công tử, bầu rượu này, Tiêu mỡ kính công tử.

Phong Dật Quân cũng không khách khí, hai người cùng đối ẩm, sóng vai đứng trên quan, nhìn mặt đất mênh mông đầy tang thương trước mắt, yên lặng một lúc lâu.

Tiêu Vô Cấu cúi nhìn hai bàn tay mình, thở dài:

- Hai tay ta sát nghiệp quá nặng, nhuộm máu quá nhiều, sợ rằng cả đời này không thể nào rửa sạch.

Đuôi lông mày Phong Dật Quân luôn giương cao lúc này ảm đạm sụp xuống, cười khổ:

- Từ Lịch cổ tới nay, chiến tranh đều là kẻ mạnh thì sống, nhưng khổ nhất vẫn là bách tính thứ dân trong thiên hạ, chỉ một ý niệm không hiểu sao cả trong đầu quân vương bọn họ, tức thì ngàn vạn mạng người đều rơi vào trong dòng chảy của lịch sử, mà ngay cả một hạt bụi nước cũng không hề khởi động.

Chàng than khẽ một tiếng, bỗng chuyển câu chuyện, cười nói:

- Cho nên, cả đời này ta chỉ thích mỹ tửu và giai nhân, không màng công danh quyền quý.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy lại nghĩ tới Thẩm Hi Vi, trong lòng lại mơ hồ đau đớn. Từ lúc hắn gặp Phong Dật Quân đã luôn khắc chế tình cảm của mình, nhưng hắn càng kìm nén, tình cảm càng cuộn trào mãnh liệt, lúc thì mong muốn Phong Dật Quân là một kẻ hoang đàng hư hỏng, như vậy mình có thể khăng khải hùng hồn dẫn Thẩm Hi Vi đi, trong lòng không cần phải hối hận; lúc thì lại mong muốn Phong Dật Quân chỉ là tạm thời trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm, bản chất là một khối ngọc đẹp chưa được mài dũa, như vậy thì Thẩm Hi Vi theo hắn cũng không đến mức bị thiệt thòi gì... Ngàn vạn tâm sự suy nghĩ tràn trề trong lòng bao lần, dù chỉ là thời gian ngắn hai mươi mấy canh giờ, nhưng hắn cảm giác như bị giày vò trong địa ngục, đau đớn không chịu nổi, còn dài đằng đặc và đau khổ hơn nửa cuộc đời trước của mình.

Giờ khắc này, nghe lời nói kia của Dật Quân thì hắn đã hiểu, còn hiểu hơn rất nhiều so với thể nhân đàn ông. Tuy nói hắn ta hoang đàng lông bông mà khắp Toàn Hoa Thành đều biết, nhưng nhìn hành vi ngày hôm nay của hắn ta chính là một nam nhi cơ trí quang minh, ánh mắt tỏa sáng như ngọc, vóc người cao ngất thanh tú, kết hợp với Thẩm Hi Vi thật đúng là long trời tác hợp, bất giác thấy miệng đắng ngắt, sự đa cảm trong lòng càng tăng thêm.

Phong Dật Quân thấy thần sắc hắn buồn bã, ánh mắt thống khổ, không kìm được vỗ vỗ bờ vai hắn, thoải mái nói:

- Đừng nghĩ nhiều nữa!

Tiêu Vô Cấu hít sâu một hơi:

- Phong công tử, có một việc, ừm, có liên quan đến ta và quận chúa Hi Vi...

Hắn bỗng nhiên lấp bắp, sắc mặt đỏ lên, không nói được câu hoàn chỉnh.

Một đại tướng quân chỉ huy mười vạn tinh binh luôn bình ổn tự nhiên lúc này đột nhiên lại nhút nhát.

Phong Dật Quân hiểu biết từng trải trong tình cảm, sóng mắt biến đổi:

- Tiêu tướng quân, đêm qua tại dưới thành, tình ý giữa ngươi và quận chúa, ta đều nghe hết. Về chuyện hôn ước giữa ta và quận chúa Hi Vi, nói vậy tướng quân cũng đã biết.

Sắc mặt Tiêu Vô Cấu càng đỏ, định giải thích, Phong Dật Quân đã đưa tay ngăn cản hắn, nghiêm nét mặt nói:

- Tiêu tướng quân, con người của ta thiên tính phóng đãng tùy ý, không thích ràng buộc, thân phận quận chúa Hi Vi tôn quý, đi theo ta chỉ sợ làm nàng thiệt thòi. Nhưng với tướng quân, tính cách ngươi rộng rãi hào sảng, là một đối giai ngẫu với quận chúa, ta chân thành chúc phúc các ngươi.

Lời nói này cực kỳ thân thiết chân thành. Tiêu Vô Cấu nghe mà như bĩ sấm đánh chớp giạt, hấn nghĩ ngàn vạn lần, cũng không bao giờ ngờ được Phong Dật Quân lại nói những lời này, giây phút này cũng không biết là vui hay buồn, nhưng vẫn ngây người, sững sờ một lát mới hỏi:

- Vì sao?

Phong Dật Quân cười nói:

- Mặc dù tiểu đệ và quận chúa có hôn ước từ nhỏ, nhưng lại không có tình cảm. Hôm nay cô ấy và Tiêu huynh đều đã có lòng với nhau, làm quân tử nên tác thành cho người khác, ta cũng rất vui làm quân tử một lần.

- Ta còn không hiểu...

- Tiêu tướng quân còn chưa hiểu ta!

Phong Dật Quân nhướng mày, nét mặt mang vẻ tà mị, cười vang nói:

- Có thể khiến Phong Dật Quân ta buông bỏ một cô gái, đương nhiên là bởi vì còn có nhiều cô gái khác.

Đúng lúc này, chợt có thủ binh chạy lên đầu thành, lớn tiếng nói:

- Khởi bẩm Tiêu tướng quân, Kim đại nhân mời ngài đến soái trưởng, có chuyện quan trọng cần thương lượng!

Tiêu Vô Cấu khẽ nhíu mày, Phong Dật Quân lại cười nói:

- Xin Tiêu tướng quân cứ tự nhiên!

Tiêu Vô Cấu biết là chuyện quan trọng, lập tức gạt đầu với chàng, vội vàng đi.

Dưới ánh trăng mờ ảo, vẻ tươi cười đầy hào hiệp vừa rồi của Phong Dật Quân đã không còn nữa, chỉ còn lại sự ngần ngại và thê lương. Chàng xoay người, nhìn những thi thể không rõ máu thịt đầy trong cốc, trầm mặt thật lâu.

Đối với Thẩm Hi Vi, quả thật ngoài miệng chàng nói dễ dàng như vậy, không dễ trong lòng thật sao? Hay là dù sao đối với phụ nữ, chàng trước giờ đều đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, một chút tổn thất này đương nhiên không đáng là gì. Nhưng vì sao trong mắt chàng như có ngấn lệ?

Dưới vẻ phong lưu không che giấu của chàng là một trái tim kiêu ngạo. Trái tim này quá kiêu ngạo, cho nên chàng không bao giờ cho phép mình bộc lộ chút yếu đuối nào, khi còn chút sức lực để rút lui thì thành toàn cho bọn họ, cũng là buông bỏ chính mình.

Tiêu Vô Cấu đi nhanh vào trong lều vải, thấy Kim Sùng Huân đang ngồi trước án, lòng bàn tay là một con chim nhỏ rất đẹp, hai cánh đỏ đậm, đầu màu thuần trắng. Hấn từng nghe Bộ Lưu Tiên nói, loại chim này cực kỳ quý hiếm, lông dài chân ngắn, bay cực nhanh, không một chim bồ câu đút ăn nào có thể sánh bằng.

Kim Sùng Huân thả cho chim bay đi, bước nhanh đưa tới một phong mật thà. Hấn nhận thư, đọc thoáng qua rồi nắm chặt lại, lặng lẽ không nói gì. Kim Sùng Huân cúi đầu xuống nhưng cặp mắt lại liếc xéo nhìn hấn, tựa như muốn tìm đầu mối trên gương mặt ngăm đen kia.

Tiêu Vô Cấu đột nhiên hỏi:

- Kim đại nhân, lần trước chuyện ta bị thương ở cánh tay, người còn nhớ không?

Câu này không đầu không đuôi khiến người đàn ông khô ngô hơn bốn mươi tuổi bị hỏi sững sốt:

- Nhớ!

- Chuyện này, ta không hề trình báo về, làm sao người trong triều lại biết?

Sắc mặt Kim Sùng Huân biến đổi:

- A, là thuộc hạ viết tấu chương, tiện tay thì viết vào, quên bấm báo tướng quân rồi, xin tướng quân thứ tội.

Tiêu Vô Cấu cười cười:

- Vậy thì, sáng sớm hôm nay người hủ lá thư kia là....
- Cũng là thuộc hạ!

Giữa trán biến đổi.

Tiêu Vô Cấu không tỏ thái độ gì gật đầu:

- Kim đại nhân tìm ta tới đây, không biết có chuyện quan trọng gì thương lượng?
- Kim Sùng Huân chỉ vào mật hàm trong tay hắn, ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng phải là ngài đã xem phong mật hàm đó rồi sao?

Tiêu Vô Cấu hỏi lại:

- Phong mật hàm này là gửi cho ta, sao có vẻ như Kim đại nhân đã biết trước nội dung bên trong đó thì phải?!

Kim Sùng Huân bỗng cười:

- Bộ tướng quân từng phân phó, nếu thấy loại chim này bay đến, tức là có chuyện lớn sắp xảy ra, cho nên thuộc hạ mới mời tướng quân đến thương lượng.

Lòng Tiêu Vô Cấu trầm xuống, lời nói của Phong Dật Quân lại xẹt qua đầu hắn, hắn dùng giọng điệu hơi hốt hởi:

- Vậy thì Kim đại nhân cũng biết chuyện này?

Ý cười của Kim Sùng Huân càng đậm:

- Điều này đương nhiên, tại hạ được Bộ tướng quân chiếu cố nhiều năm, hôm nay có cơ hội tận lực vì Bộ tướng quân, thật sự cảm thấy vinh hạnh. Xin hỏi, Tiêu tướng quân định bao giờ khởi hành?

Tiêu Vô Cấu nghe vậy lặng im, bỗng nhiên ý niệm chán nản, thầm than: “Xem ra lời Phong Dật Quân nói không sai, không biết bọn họ đã mưu tính chuyện này bao lâu rồi? Lưu Tiên luôn hành sự thâm trầm, thì ra từ lâu đã âm thầm mua chuộc tướng trấn thủ biên quan rồi? Không ngờ hắn tuổi trẻ mà lại tâm cơ như vậy? Nhưng rốt cuộc vì sao sư phụ lại làm vậy?”

35. Chương 35

Kim Sùng Huân thấy hắn vẫn trầm lặng, liền cao giọng nói:

- Tiêu tướng quân, việc này nên quyết định sớm.

Tiêu Vô Cấu bỗng ngẩng phắt đầu lên, hai mắt sáng quắc nhìn gã:

- Kim đại nhân, người là tướng trấn thủ biên quan, hôm nay đại quân Phù Phong quốc vây dưới thành, nếu như lúc này chúng ta khải hoàn quay về triều người có biết hậu quả như nào chứ? Hơn mười vạn đại quân địch sẽ tiến quân thần tốc tấn công đến Toàn Hoa Thành của đế đô, đến lúc đó, Tang quốc có mấy trăm vạn lê dân bá tánh sẽ trôi giạt khắp nơi, không có nhà để về. Tiêu mỗ phụng mệnh xuất chinh, lúc này nên diệt quân địch, biên quan còn chưa bình định, sao có thể quay về?

Trong lều vải yên tĩnh, chỉ nghe quân sĩ bên ngoài lều trống nhốn nháo ồn ào.

- Nói như vậy, Tiêu tướng quân nhất định không khải hoàn quay về triều?
- Một ngày quân giặc chưa diệt, ngày đó Tiêu mỗ không rời khỏi Thước Hộc Quan.

Kim Sùng Huân chợt ngửa đầu cười to.

Tiêu Vô Cấu hỏi:

- Người cười cái gì?

Thanh âm của Kim Sùng Huân bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo cứng rắn:

- Ta cười Bộ tiên sinh thật sự là liệu sự như thần, ông ta đã sớm đoán người nhất định không tuân lệnh.

Nói rồi vỗ hai tay, quát to:

- Dẫn tới!

Hai người đàn ông áo đen thần sắc quái dị từ sau lều vải áp tới một thiếu nữ mỹ lệ tóc đỏ không được buộc gọn xõa ra bên hông, tay bị trói chặt, đầu bịt vải bố.

Tiêu Vô Cấu hoảng hốt, trong đôi mắt đen kịt tràn ngập lửa giận:

- Kim Sùng Huân, người dám...Tiểu Dung, muội sao rồi? Người đã làm gì nàng rồi?

- Tiêu tướng quân, ta khuyên người một câu, Bộ tiên sinh đối với người ân trọng như núi, chỉ cần người dẫn quân quay về thành...

Gã còn chưa nói hết lời, chợt thấy một chưởng phong sắc bén khiến người khác hít thở không thông đánh thẳng vào mặt, vội vàng rùn lưng nghiêng người tránh, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, án kỷ nứt ra thành gỗ vụn dưới đất. Gã thầm rùng mình: “Một chưởng này nếu đánh vào mình, chỉ sợ gân cốt bị chặt đứt.”

Một chưởng của Tiêu Vô Cấu đánh ra, thân hình nhanh như chớp đến gần hai gã kia đánh ra liên tiếp mấy chưởng, sát khí không một kẻ hở bức người ngay sát mi tâm. Hai người kia thoáng giật mình chưa kịp bình tĩnh, nhưng vẫn đứng yên bất động, chưởng phong của hắn đã đánh tới trước mặt, giống như gặp phải băng trượt tuyết phong, bỗng nhiên sượt qua bốn phía, ngay cả góc áo của đối phương cũng không hề mấy may động vào được. Hai người này tựa như hai thanh kiếm sắc bất động, đợi khi chưởng lực của hắn tới thì xé chắn ra lẻ.

Tiêu Vô Cấu ngăn ra:

- Các người là ai?

- Bọn họ không phải người!

Kim Sùng Huân chỉnh trang lại y phục, trong dáng vẻ tươi cười và lời nói có sự lạnh lẽo quỷ dị khó hiểu,

- Bọn họ là Diên nhân do Bộ tiên sinh tỉ mỉ luyện chế mà thành, lì lợm, toàn bộ vô tri vô giác. Tiêu tướng quân, võ công của người đều là do Bộ tiên sinh dạy, ra tay thế nào cũng không thể thắng được, ta khuyên người hay chuẩn bị khởi hành.

Đáy lòng Tiêu Vô Cấu không kìm được dâng lên một nỗi bi thương sâu đậm, thì ra sự phụ chưa bao giờ tín nhiệm hắn, cả đời này của hắn đều vâng theo sự an bài của ông ta, chưa bao giờ có nửa câu làm trái. Chỉ bởi một câu nói của ông ta, thì hắn đã ngựa chiến chinh chiến hơn mười năm, cả người nhuộm đầy máu tanh, hiện tại ông ta lại muốn hắn tự tay phá hủy tất cả. Lẽ nào từ đầu tới cuối hắn chỉ là một quân cờ? Hoặc là nói, cuộc đời này của hắn là một cái thùng lọng do ông ta thiết kế?

- Muốn ta rút quân lúc này, trừ phi ta chết.

Hắn nhướn mày, lạnh lùng nói.

- Ngay cả tính mạng của cô ta người cũng không cần ư?

Kim Sùng Huân hất miếng vải che mặt Thẩm Hi Vi lên, lưỡi kiếm sáng như tuyết dí sát vào má nàng, khẽ sượt tới cổ:

- Cô ta đã ăn “Hủ thi hóa cốt phần”, chỉ cần máu chảy thì toàn thân sẽ bị ăn mòn, hóa nước mà chết.

Thẩm Hi Vi giữa mái tóc đỏ rối loạn ngẩng mạnh đầu lên, đôi đồng tử trong trẻo nhìn thẳng vào Tiêu Vô Cấu. Hắn hiểu ánh mắt của nàng, đó là ánh mắt thịnh nộ điên cuồng, là nàng nói với hắn: “Lập tức giết ba tên khốn kiếp đó.”

Trong mắt Tiêu Vô Cầu đầy lo âu, giữa trán rịn mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt từ cơ thể thấm xuyên qua quần áo, toàn thân đều dâng lên một luồng sức mạnh tràn đầy bất cứ lúc nào cũng bạo phát.

Sắc mặt Kim Sùng Huân khẽ biến đổi, chu miệng huýt lên tiếng sáo chói tai.

Hai người kia như bị điện giật lập tức đứng thẳng lên nhào về phía Tiêu Vô Cầu, hai bóng người một khóa cổ họng một móc tim, sử dụng chiêu thức vô cùng đơn giản tự nhiên nhưng lại mau lẹ như gió, sát ý như sét đánh. Tiêu Vô Cầu kích động nội lực, áo bào lay động, hai chân di chuyển cực nhanh, thân hình biến hóa thành vô số đường huyền ảo nhẹ nhàng mờ ảo như mây khói. Nhưng bất luận hấn biến hóa kỳ ảo thế nào, hai người kia như không nhìn thấy, chiêu thức vẫn trước sau chọc thẳng vào yết hầu và tim hấn. Chưởng phong của hấn mãnh liệt, gợn sóng di chuyển, hai người kia lại chẳng chút sợ hãi, như thiêu thân lao vào lửa đứng thẳng người, chưởng lực kia mạnh mẽ đánh vào hai người đó như dòng suối nhập vào biển, không chút nào làm họ bị thương. Ba người di chuyển quay cuồng, hấn phát hiện bất luận mình nhanh cỡ nào, đối phương đều nhanh hơn so với mình.

Khóe miệng Kim Sùng Huân nhếch lên nụ cười lãnh khốc, chợt thấy sa tai mát lạnh, một đường kinh khí sắc bén lạnh như băng đánh thẳng vào sau gáy. Gã vội vàng nghiêng người vung kiếm đỡ, chỉ nghe “keng” một tiếng, một kích trong suốt bay lên trên, phá lều vải mà ra, còn toàn bộ cánh tay của gã như đóng băng lại, hoàn toàn không có tri giác. Chưa thấy đó là người nào, Thẩm Hi Vi bên cạnh đã bị một bóng người màu xám nắm lấy kéo ra mấy bước.

Lúc này, mặt trăng nhô lên cao, trời mênh mông trên cánh đồng lúa trại hùng hực, tướng sĩ ba quân uống say, không một ai phát hiện trong lều vài cuộn cuộn như sóng, sát khí nồng đậm như sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

Tiêu Vô Cầu vọt lên song kích mở ra, liếc mắt nhìn, thấy Phong Dật Quân đang liên tiếp giải huyết đạo trên người Thẩm Hi Vi, lập tức tinh thần bình ổn, hấn vừa phân tâm, thân hình hơi ngừng, hai người kia lập tức như linh xà siết chặt lấy.

Thẩm Hi Vi vội ném dây thừng vừa được cởi ra cho Tiêu Vô Cầu, kêu lên:

- Dùng sợi dây này trói họ lại, đó là tử huyết của Diên nhân.

Tiêu Vô Cầu nhảy lên bắt lấy, vung roi Vũ Nhược Tinh Ly như mưa, kinh khí phá không kêu vun vút, trong nét mặt hai người trúng vô số vết roi nhưng không hề cảm thấy đau đớn, vẫn liên tiếp xông lên tấn công, chỉ biết tấn công không hề phòng thủ. Ý niệm hấn khẽ động, vung roi sử dụng chiêu “Trường phong vạn lý”, dây thừng bỗng nhiên quán chặt lấy hai tay của người đó, cả người lảo động không lướt qua đỉnh đầu hai người, ngón trỏ tay trái như chớp điểm dưới cằm người bên trái, chân phải lại đá vào người bên phải.

Một chiêu này nhanh như tia chớp, nhắm huyết mạch không gì sánh được, chính là chiêu “Đột như kỳ lai chỉ” mà tối qua Phong Dật Quân vừa sử dụng, môn tuyệt học này của Phong gia vốn là vô cùng đặc biệt, hấn dựa theo đó mà sử dụng, tuy rằng chiêu thức không được đầy đủ, nhưng với công lực thuần dương hơn mười năm thì khí lực mãnh liệt, không phải chuyện đùa.

Hai người kia lập tức mặt xám như tro tàn, tinh mạch xương cốt toàn thân vang lên không dứt, da thịt tóc tai rơi xuống, trong khoảnh khắc hóa thành một bãi bùn.

Lúc này, Kim Sùng Huân đã bị Phong Dật Quân bắt giữ, Thẩm Hi Vi bước đến đá gã một cước, oán hận nói:

- Tên khốn kiếp này, dám nhân lúc loạn mà đánh lén ta, đề tiện tiểu nhân, vô sỉ bại hoại hạ lưu.

Phong Dật Quân thấy mỗi lần nàng mắng đều là những câu đó, cảm thấy vô cùng buồn cười, đáng tiếc tâm trạng quá nặng nề, cho nên không như nổi hàng mi lên được.

Tiêu Vô Cầu chặn lên mặt gã đàn ông dưới mặt đất, quát:

- Thuốc giải đâu? Mau đưa ra đây.

36. Chương 36

Kim Sùng Huân bị Phong Dật Quân điểm huyết, trong xương cốt như có hàng ngàn vạn con kiến cắn, khó chịu muốn chết, nhưng vẫn cứng miệng:

- Muốn thuốc giải ư...trừ phi...rút binh về thành!

Thẩm Hi Vi tát gã một bạt tai:

- Người cho là thuốc độc này có thể độc chết ta sao? Hiện tại khí huyết toàn thân ta vẫn đang chảy, vô cùng thoải mái.

Kim Sùng Huân trừng mắt với nàng:

- Hiện tại ngươi không cảm thấy, đó là bởi vì độc tính phải ba ngày sau mới phát tác. Thuốc giải đang ở trên tay Bộ tướng quân, các người không quay về thành thì phải chết.

Sự lợi hại của độc dược này, Tiêu Vô Cấu đã từng được chứng kiến tại Kim Việt Sơn, nghe vậy lập tức giận giữ, không ngờ Bộ Lưu Tiên lại hung ác như vậy.

Tay Thẩm Hi Vi bị hắc nắm chặt, chợt thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi, dịu dàng nói với hắn:

- Không sao đâu, độc này phải chảy máu mới phát tác, muối không chảy máu thì không sao.

- Nội trong ba ngày mà không có thuốc giải, huyết quản tự động nổ tung mà chết.

Trong bộ dạng tươi cười của Kim Sùng Huân bỗng có sự quỷ dị khó nói nên lời, thanh âm mềm nhẹ thì thầm:

- Hiện tại, để ta làm mẫu cho các người thấy.

Nói xong, khoe miệng chảy một đường máu, máu vừa rỉ đến đầu, da thịt ở đó thối rữa, đầy ghê rợn.

Tiêu Vô Cấu áp Thẩm Hi Vi vào ngực mình, ngay cả bản thân hắn cũng không dám nhìn.

Bờ môi Phong Dật Quân mơ hồ xẹt qua tia thống khổ, sắc mặt khê biến đổi, dường như hạ quyết định gì đó, cao giọng nói:

- Hắn ta nói không sai, các người phải mau chóng quay về thành.

Vừa rồi Tiêu Vô Cấu nói như đinh đóng cột, nhưng lúc này thấy Thẩm Hi Vi trúng độc, trong lòng nóng như lửa đốt, đầy do dự.

- Ta vừa nhận được báo cáo đưa tin của sư phụ, Tiêu huynh xem đi.

Phong Dật Quân đưa ra một phong thư.

Tiêu Vô Cấu vừa mở ra xem, lập tức há mồm trợn mắt, thất thanh nói:

- Việc này...là thật sao?

Thẩm Hi Vi chưa từng thấy hắn có thái độ kinh hoàng đến vậy, liền ngó đầu nhìn qua tay hắn, rồi cũng ngây dại, một lát mới nói:

- Đam Yết Ma Y? Muội chưa từng nghe nói. Tuy nhiên nếu là Đàm Liên Pháp sư nói, vậy thì tám chín mươi phần trăm là thật rồi. Bộ Kinh Trần dám chế luyện những Diên nhân này, vậy thì có gì mà không dám làm chứ?

Phong Dật Quân nhú mày:

- Những Diên nhân này rốt cuộc là để làm gì?

- Khi ta còn bé nghe các pháp lão của Phong võ viện từng nói, chế luyện Diên nhân là một môn pháp thuật vô cùng cổ xưa của Mật Tông, nặn bùn thành người, lại dùng máu người để làm phép, lấy máu tế dưỡng vào nửa đêm giữa tháng, cứ như thế ba năm là có thể sống lại...Thông thường mà nói, bản lĩnh của Diên nhân mạnh yếu quyết định bởi tu vi của chủ nhân, nhưng rất hiếm có thể luyện thành đao thương bất nhập. Xem

thân thủ của hai Diên nhân này, võ công của Bộ Khinh Trần nhất định sâu không thể lường được. Tuy nhiên, môn pháp thuật này lại bị nghiêm cấm sử dụng trong giáo phái Mật Tông, sao Bộ Khinh Trần lại biết?

Lúc nàng nói, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vô Cấu.

Trong đầu Tiêu Vô Cấu đầy hỗn loạn, hoàn toàn không nghe được họ đang nói gì. Tin tức này thật quá mức rợn người, nếu trong thư nói là thật, vậy hàng ngàn vạn sinh linh thiên hạ khó thoát khỏi kiếp nạn này, mình cần gì phải tử thủ tại biên quan, ai làm quân vương thì có sao?

Phong Dật Quân nói:

- Tiêu huynh, hiện tại không chỉ là vấn đề mưu phản nữa, hình như lệnh sư đã phát đi rồi, nên lập tức nghĩ cách ngăn cản. Độc trong người quận chúa Hi Vi cũng không thể kéo dài, các người mau chóng khởi hành đi.
- Ta thân là thủ lĩnh, không có chiếu lệnh, sao có thể đơn giản rời khỏi quan ải?

Tiêu Vô Cấu rối loạn, không còn có chủ ý nữa.

- Tiêu huynh, nếu người tin ta, thì hãy trở về thành, ta tự có biện pháp.

Tiêu Vô Cấu không hiểu, sững mắt Thảm Hi Vi xoay chuyển, hiểu ra:

- Ta biết, người dùng thuật dịch dung, giả dạng làm Đại hắc than, tọa trấn trong quân, đúng không?

Phong Dật Quân gật đầu:

- Đúng vậy! Trải qua trận đánh hôm qua, nguyên khí quân địch tổn thương lớn, trong thời gian gần nhất định không dám tới xâm phạm, đợi Quận chúa giải độc rồi, Tiêu huynh hãy quay lại đây.

Tiêu Vô Cấu chau mày không nói gì, bao nhiêu ý nghĩ tràn trở trong lòng, cân nhắc mãi, cũng chỉ đành như vậy, liền nói ngay:

- Phong công tử, người túc trí đa mưu, vượt xa cả ta, biên quan giao cho người, ta rất yên tâm, chỉ là Lệ Vô Song chết trận, quân địch chắc chắn sẽ phái lão tướng Mộ Dung Thùy ra, người này đa mưu túc trí, không thể khinh thường.

Tiêu Vô Cấu và Phong Dật Quân bàn bạc xong, giao binh phù ấn tướng, lại lệnh Kha Nhung tiến đến dẫn dò một hồi, rồi cùng Thảm Hi Vi cải trang rời khỏi biên quan, phóng ngựa đi thẳng tới hướng Toàn Hoa Thành. Ban đêm, ánh trăng như nước, sao đêm đầy trời. Phong Dật Quân nhìn theo bóng hai con tuấn mã biến mất, đáy lòng như ly biệt, ánh mắt trong trẻo có chút thần thờ.

Thảm Hi Vi đánh ngựa chạy một đoạn, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn, thấy trong ánh bình minh có một bóng người đứng trên thảo nguyên hoang dã mờ mờ càng lúc càng nhỏ, rồi dần dần không thấy nữa, gió thổi mạnh qua bên tai, hình như có tiếng nấc nghẹn than thở.

Tọa kỵ của hai người Tiêu Thảm đều là ngựa tốt ngày đi ngàn dặm, dọc đường đi một nắng hai sương, không chút ngừng nghỉ, cho đến ngày thứ ba đã đến dưới chân núi Lâm Đồng Sơn, ngẩng lên thấy Hoa uyển Hoàng gia hùng vĩ.

Gió đêm mang tới mùi hoa nồng đậm, Thảm Hi Vi cảm thấy trong lồng ngực có một mùi hương thơm ngát căng tràn ra, giống như được nước trong gột rửa sạch sẽ, trong sạch mà trước nay chưa từng có, không kìm được ghì ngựa than khẽ một tiếng. Hai tháng trước, nàng cùng ca ca nghênh đón nhập quan, cũng từ nơi này tiến nhập vào Toàn Hoa Thành, mà nay quay đầu lại, cảm giác như cách một thế hệ.

Tiêu Vô Cấu trên đường chỉ nghĩ độc trên người nàng, vô cùng lo lắng, chợt thấy nàng dừng ngựa, liền vội chỉ về phía trước:

- Tiểu Dung, phía trước chính là Toàn Hoa Thành, chúng ta đi nhanh đi.

Thảm Hi Vi ngây dại nhìn hắn, mỉm cười không nói gì, khóe miệng khuôn mặt hiện lên tình cảm dịu dàng hiếm thấy.

Tiêu Vô Cấu rung động, không tìm được đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nàng cũng vươn tay ra nắm lấy tay hắn, hai người si ngốc nhìn nhau rất lâu, Thẩm Hi Vi xấu hổ cúi đầu xuống, má ửng hồng, cánh mũi thẳng xinh, vô cùng xinh đẹp.

Tiêu Vô Cấu lại không tìm nên được bắt gọi:

- Tiểu Dung.

Thẩm Hi Vi lên tiếng, than khẽ:

- Đại Hắc Than, chúng ta đi ngắm Hoa uyển Hoàng gia đi, Trung Nguyên có rất nhiều hoa, muội còn chưa biết hết.

Tiêu Vô Cấu nghe trong lời nói của nàng ẩn chứa bi thương, trong lòng đau nhức, dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không cự tuyệt. Lập tức hai người xuống ngựa, dắt tay nhau đi vào Hoa Uyển.

Bóng đêm mờ lung, bọn họ tránh mấy người hộ vệ, tiến vào Hoa Uyển, chỉ thấy trong đó trồng rất nhiều loại hoa cây cỏ, thậm chí đang là mùa cuối thu nhưng lại có rất nhiều hoa nở bung rực rỡ, hương thơm lan xa, thẩm thấu vào tận phổi.

Thẩm Hi Vi thưởng ngoạn trong vườn hoa một lượt, đột nhiên nói:

- Đại Hắc Than, nếu một ngày muội chết, huynh có dẫn cô gái khác đến đây ngắm hoa hay không?

Tiêu Vô Cấu cảm thấy ruột gan như đứt từng khúc, thanh âm nghẹn ngào:

- Tiểu Dung, muội sẽ không chết, ta không cho phép muội chết.

Trên đường đi, hắn luôn lo lắng nặng nề, nhưng nàng vẫn tùy hứng phóng khoáng, nhẹ nhàng trò chuyện vui vẻ, dịu dàng ngọt ngào trấn an hắn cho dù thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Thẩm Hi Vi cầm tay hắn, tựa đầu vào ngực hắn:

- Huynh biết không? Khi muội biết ca sắp tới Trung Nguyên, muội vẫn âm thầm đi theo, ca vẫn không đồng ý, sau đó nửa đêm muội lẻn đi, đợi ca ở giữa đường, huynh ấy không còn cách nào khác phải dẫn muội theo. Khi đó muội cũng không biết vì sao mình cứ đòi đi theo, hiện tại đã hiểu.

Nàng ngược đôi mắt trong suốt sáng long lanh lên nhìn hắn:

- Là vì gặp được huynh! Thế nhưng, hiện tại muội rất hối hận. Muội hối hận vì sao không quen biết huynh sớm hơn, lúc quen biết huynh, vì sao cứ cãi nhau giận dỗi với huynh, vì sao không đối xử với huynh tốt hơn...

Giọng điệu thê lương, réo rắt.

37. Chương 37

Tiêu Vô Cấu không tìm thấy được, hai giọt nước mắt tràn mi:

- Giờ chúng ta vào thành, đi tìm Lưu Tiên lấy thuốc giải, muội chắc chắn sẽ không sao.

Thẩm Hi Vi ôm chặt lấy hắn:

- Huynh ngốc ạ, sao Bộ Lưu Tiên đơn giản giao ra thuốc giải chứ? Huynh vào thành khó tránh khỏi một trận ác đấu. Thà ứng phó với họ, không bằng cứ dừng ở đây.

Tiêu Vô Cấu lặng lẽ lau nước mắt:

- Không! Ta tuyệt đối không để muội có chuyện, hiện tại cách độc được phát tác còn mấy canh giờ, chúng ta lập tức vào thành, nếu Lưu Tiên hắn dứt khoát không tỉnh ngộ, ta dù liều mạng cũng phải lấy được thuốc giải.

Nói xong, bất chợt có tiếng ồn ào, hộ vệ bên ngoài bị kinh động, có người hét lớn:

- Ai? Sao dám xông vào Hoa uyển Hoàng gia?

Tiêu Vô Cấu ôm lấy Thẩm Hi Vi rời khỏi lán hoa, huyết sát, hai con ngựa nhanh chóng chạy trước hai người, hai người phi thân lên ngựa phóng tới Toàn Hoa Thành.

Chưa đến cửa thành, đã mơ hồ nghe tiếng vó ngựa như sấm vang đất rung, thấy từ cửa thành phóng ra bốn gã thủ binh, ngay sau đó một chiếc xe ngựa đen nhanh như lưu tinh lao ra khỏi cửa thành, người đánh xe ngựa bắn ra một đường sáng bạc trúng bốn gã thủ vệ.

Hai người kinh hãi, chưa kịp hoàn hồn, lại thấy hai đội kỵ binh nghìn người giơ cao cây đuốc lao ra khỏi thành, trong tiếng la hét rung trời đuổi theo chiếc xe ngựa kia, thủ lĩnh chính là Vũ Lâm thị vệ Ân Tư.

Thẩm Hi Vi kinh ngạc hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

Tiêu Vô Cấu có thái độ khác thường, nói:

- Không cần xen vào, chúng ta đi tìm Lưu Tiên lấy thuốc giải trước.

Hai người phóng ngựa tiến lên, vừa tới cửa thành, lại gặp Phong Thác Hi suất lĩnh một đội kỵ binh khác như gió xoáy lao ra khỏi thành.

Thẩm Hi Vi kêu lên:

- Thác Hi đại ca?

Phong Thác Hi phóng ngựa như gió không nghe tiếng gọi, một binh sĩ bên chàng đột nhiên quay đầu lại, thúc ngựa chạy tới hướng hai người:

- Tiểu Dung, sao muội lại ở đây?

Thẩm Hi Vi nghe giọng nói biết là Thẩm Đa Tình, giục ngựa nghênh đón, hỏi:

- Ca ca, các huynh làm gì vậy?

- Bộ Lưu Tiên ép Tiễn Vân công chúa đi Kim Việt Sơn rồi.

- Vì sao?

Tiêu Vô Cấu và Thẩm Hi Vi thất kinh.

- Hôm nay Tang chủ giờ Dậu tại Thanh Bình Môn xử chém công chúa, Bộ Lưu Tiên bỗng nhiên xuất hiện, cướp người đi rồi.

Thẩm Đa Tình quan sát trang phục của Tiêu Vô Cấu:

- Đây là...?

- Tại hạ là Tiêu Vô Cấu. Thẩm huynh, việc này nói đến rất dài, chúng ta đi đuổi theo Lưu Tiên trước.

Nói xong, quất một roi lên mông ngựa, lao nhanh như chớp.

Thẩm Hi Vi định đuổi theo, Thẩm Đa Tình vội chặn ngựa ngăn nàng lại, nét mặt nghiêm nghị:

- Tiểu Dung, Kim Việt Sơn vô cùng hung hiểm, muội ở lại trong thành chờ ta.

Thẩm Hi Vi giật mình:

- Vậy còn yêu thú kia? Bộ Khinh Trần đã làm nó thức tỉnh rồi ư?

Thẩm Đa Tình nghiêm trang lắc đầu:

- Còn không biết, nhưng mấy ngày nay trên Kim Việt Sơn mây tụ quỷ dị, yêu khí nặng nề, chắc chắn sự việc không ổn.

Thẩm Hi Vi ngây người, bỗng nhiên chăm chú nhìn chàng, nói chắc như đinh đóng cột:

- Nếu đã như vậy, muối càng không thể ở trong thành chờ đợi, ca ca, muối phải ở cùng huynh ấy.

Thẩm Đa Tình sửng sốt:

- Muối nói là Tiêu Vô Cấu? Muối ở biên quan có gặp Dật Quân không?

- Ca ca, kiếp này muối chỉ yêu Tiêu Vô Cấu.

Nàng giật dây cương, đuổi theo bóng đen đang phi nhanh ở phía trước.

Thẩm Đa Tình bắt đầu đi, thở dài, ngẩng lên thấy bầu trời trong vắt vô cùng, một vầng trăng sáng tròn vành, xung quanh vầng trăng sáng trắng bạc kia mơ hồ có màu đỏ tươi quý dị khó hiểu. Kim Việt Sơn xa xa đen như mực, năm ngọn núi dựng đứng, dưới vòm trời đột ngột mở rộng dữ dội, như muốn cướp đoạt gì đó trong thiên địa mệnh mông.

Chàng ngẩng lên nhìn, bóng hai người Tiêu Thẩm cùng hơn ba nghìn kỵ binh từ lâu đã không còn nhìn rõ hình bóng, liền vội vàng đuổi theo Phong Thác Hi, lớn tiếng hỏi:

- Thác Hi, thấy Tiểu Dung không?

Phong Thác Hi kinh ngạc:

- Quận chúa? Chẳng phải đang ở biên quan sao?

- Muối ấy đã về rồi. Thác Hi, ta đi trước.

Lập tức hai chân kẹp chặt, đánh ngựa điên cuồng đuổi theo nhanh như chớp vượt qua hai đội kỵ binh.

Vũ Lâm thị vệ Ân Tư thấy bên mình có tiếng “Vút” một cái, một người phóng ngựa lao đi hơn mấy trượng, gã hỏi người đi bên cạnh:

- Binh sĩ kia là người của ai?

- Nhìn trang phục hình như là người của Nhiếp Tô Xã.

- Thủ hạ của Phong Thác Hi từ lúc nào có một cao thủ như vậy?

Gã lẩm bẩm tự nói một câu, lời nói lập tức bị gió lớn thổi tan đi trong đêm.

Người bên cạnh nghe không rõ, lớn tiếng hỏi lại:

- Ngài nói gì?

- Không có gì. Mọi người nhanh một chút, bỏ hạ có chỉ, bắt được công chúa và phản tặc Bộ Lưu Tiên, xử quyết ngay tại chỗ!

Xe ngựa nhanh chóng chạy lên chân núi.

Bên trong xe, Tiễn Văn công chúa mở to đôi mắt mỹ lệ, nhìn gương mặt Bộ Lưu Tiên phảng lảng, vừa khóc vừa cười nói:

- Lưu Tiên, không ngờ ngươi lại liều mình cứu ta? Nhưng chúng ta trốn không thoát đâu, quay về đi, ta sẽ cầu xin mẫu thân đặc xá cho ngươi.

Bộ Lưu Tiên biếng nhác duỗi hai chân thon dài ra, lạnh lẽo nói:

- Bà ta ngay cả người cũng giết, còn có thể đặc xá ta sao?

Tiến Văn cứng họng, ngậy người chốc lát, bóng nét mặt dịu dàng ôn hòa, khê khàng nói:

- Vậy cũng tốt, dù gì chỉ cần được ở bên ngươi, đi đâu cũng được. Lưu Tiên, chúng ta đi đâu đây?

- Một lát nữa ngươi sẽ biết.

Bộ Lưu Tiên nhắm mắt, không để ý tới nàng.

Bốn bề yên tĩnh, trong rừng ngay cả một tiếng chim hót cũng không nghe thấy, tám ngăn thùng xe đột nhiên có tiếng động khê, Tiễn Văn lại càng hoảng sợ.

Bộ lưu Tiên chợt mở mắt, khẽ khàng kéo dây thừng bên tay trái, một tấm ván gỗ nặng nề vang lên, dưới tấm ngăn thùng xe lộ ra một dung nhan tái nhợt xinh đẹp.

Tiền Vân kinh sợ, lùi ra tận góc, run giọng nói:

- Lãnh ...Lãnh hộ vệ...không phải người đã chết rồi sao?

Lãnh Quan Ngữ không đáp, đôi đồng tử như nước nhìn chằm chằm Bộ Lưu Tiên:

- Bộ lưu Tiên, rốt cuộc người muốn làm gì?

Ánh mắt lạnh băng của Bộ Lưu Tiên trở nên ôn hòa dịu dàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, dùng giọng nói mềm nhẹ như thoi miên nói:

- Sẽ kết thúc nhanh thôi, mọi người một giấc đi, lúc tỉnh dậy sẽ không còn chuyện gì nữa.

Tiền Vân chợt hiểu, phần nộ:

- Người là nữ? Người và hắc...Hai người các người...Bộ Lưu Tiên, sao người có thể...

- Người nói quá nhiều rồi!

Bộ Lưu Tiên bỗng đưa tay điểm huyệt ngũ của nàng.

Lãnh Quan Ngữ không còn sức lực để phần nộ, giọng điệu chán nản thất vọng:

- Người định đi đâu? Nhưng binh mã phía sau kia...là xảy ra chuyện gì?

Bộ Lưu Tiên cười, trên mặt có vẻ mỉa mai ác:

- Thật không hổ là Lãnh hộ vệ đứng đầu Vũ Lâm thị vệ, dù võ công đã hoàn toàn mất hết nhưng vẫn nghe ra được có truy binh đuổi theo sau. Đáng tiếc, bọn họ đuổi theo, cũng chỉ có thể chịu chết. Nếu ai có thể may mắn thoát chết, trải qua đêm nay nhất định sẽ để lại cho họ một ký ức khó quên.

- Người có thể nói rõ ràng hơn được không?

Bộ Lưu Tiên làm như không nghe thấy bỗng than nhẹ một tiếng:

- Nếu ta không phải Bộ Lưu Tiên, mọi người không phải Lãnh Quan Ngữ, vậy thì tốt biết bao.

Trong ánh mắt như hàn đàm của hắc chợt dâng lên một sự thê lương đau đớn, sau đó từ từ biến thành một sự tuyệt vọng, cuối cùng lại biến thành nụ cười trào phúng.

Nhiều lời vô ích, Lãnh Quan Ngữ nhắm hai mắt lại, không hề nhìn hắc.

Bộ Lưu Tiên kéo dây đặt tấm ván gỗ xuống, bất chợt búng tay bắn một tiếng khẽ lên thùng xe, xe ngựa dừng lại.

Hắc xuống xe, đưa Tiền Vân công chúa từ trong thùng xe ra, trầm giọng nói:

- Đưa xe ngựa ra sau núi, bất luận kẻ nào tới gần, giết không tha.

Người đánh xe ngựa đáp lời đi về phía sau núi.

Hắc nhắm mắt đứng yên trong chốc lát, rồi mới ngẩng đầu nhìn chùa cổ xanh đen trên đỉnh núi, tại nơi nào đó có hồi ức mà hắc cố quên nhưng không thể nào quên được. Sinh mệnh của hắc từng sống lại ở nơi đó, nhưng đi kèm theo đó là vô số ác mộng cùng với sự dày vò vĩnh viễn, những ngày tháng người chết đói đầy đường, có thể ăn no nhưng không đói bụng là đã được ông trời ban thưởng ân trạch rồi.

Hắc cười châm biếm, ôm lấy Tiền Vân công chúa phi thân lao đi như gió.

38. Chương 38

Gió đêm trong rừng ào ào, màn đêm bao phủ bốn phía, bỗng nhiên, có một bóng người như đại bàng giang cánh từ trên trời giáng xuống, ngăn cản lối đi của hắc.

Nét mặt hắn vẫn bình lặng như hồ nước, không chút nào kinh ngạc, khẽ thở dài:

- Trên đời này nếu có một người ta không muốn đối địch, thì đó chính là người.

Dưới ánh trăng loang lổ, người kia mặc y phục màu vàng xám, đầu đội nón nỉ, là trang phục của tiểu thương ngoài biên ải. Nhưng dù hắn hoá thành tro, Bộ Lưu Tiên cũng đoán ra được.

- Nếu người không giao thuốc giải “hủ thi hóa cốt phần” ra, người ta chỉ sợ không còn là huynh đệ nữa.

Trong ánh mắt Tiêu Vô Cấu toát ra tia thương tiếc.

Bộ Lưu Tiên chợt cười:

- Đại sư huynh, người theo nghĩa phụ cũng hai mươi năm rồi đúng không?

- Hai mươi năm rồi.

- Vậy sao người lại có thể ngây thơ như vậy? Thủ đoạn của nghĩa phụ, người khác có thể không biết, nhưng người ta phải rõ ràng nhất. Người cai mệnh lệnh của sư phụ, còn dám hy vọng xa vời có thuốc giải?

- Lưu Tiên, người không nên ép ta!

- Đại sư huynh, tuy người nhập môn sớm hơn ta, nhưng nếu ra tay, chỉ sợ người không phải là đối thủ của ta.

- Nếu thêm ta nữa thì sao?

Một thanh âm trong trẻo từ phía sau Bộ Lưu Tiên vang lên.

Bộ Lưu Tiên ngẩn ra, tức thì lại cười nhạt:

- Thấm công tử, người thân là hộ pháp Tuyết Vực, chuyện của Tang quốc, ta khuyên người không nên nhúng tay vào.

Thấm Đa Tình chậm rãi bước đến, đôi mắt đẹp để lạnh lùng nhìn hắn:

- Có phải người giết Lãnh hộ vệ không?

Khóe miệng Bộ Lưu Tiên nhếch lên nụ cười trào phúng:

- Thì ra là vì Lãnh hộ vệ.

- Quả nhiên là người!

Ánh mắt Thấm Đa Tình căng thẳng, sát khí nổi lên, tay nắm chặt chuôi đao.

Ba người đứng yên, lá rụng xung quanh bỗng nhiên lay động, sát khí trong thiên địa gợn sóng.

Giọng điệu Tiêu Vô Cấu trầm thấp khổ sở:

- Lưu Tiên, sư phụ đã tẩu hỏa nhập ma, chẳng coi tính mạng bách tính ra gì, vì sao người lại trợ giúp ông ta?

Sắc mặt Bộ Lưu Tiên càng bộc lộ nụ cười trào phúng hơn:

- Đại sư huynh, chúng ta đồng môn nhiều năm như vậy, thì ra cho tới bây giờ người chưa từng hiểu ta. Sinh linh thiên hạ thì có liên quan gì đến ta? Ai làm quân vương thì có liên quan gì đến ta? Ta và người, ha! Chúng ta chỉ là con rối của nghĩa phụ, sợi dây do ông ta nắm, chúng ta lựa chọn được sao?

Dưới màn đêm nặng nề, có người khẽ cười:

- Không ngờ Bộ tướng quân lại hiểu như thế.

Nghe tiếng, Tiêu Vô Cấu và Bộ Lưu Tiên cùng cả kinh.

Thấm Đa Tình quay đầu lại, chỉ thấy dưới tàng cây trong rừng đứng một người, một tiểu đồng gầy gò mày thanh mắt đẹp, mặc y bào màu xám, giốnúi thối phân phật nhưng ngay cả một góc áo của gã cũng không hề lay động.

Ba người này có thể nói đều là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng không một ai phát hiện tiểu đồng này đứng ở đây từ lúc nào? Đứng bao lâu?

Dường như gã đã đứng ở đây rất lâu, chưa từng rời đi.

- Thời gian sắp đến rồi, nên tiên sinh phải ta đến xem, người có mang tới không?

Bộ Lưu Tiên rất cung kính với tiểu đồng này:

- Mang đến rồi.

Tiểu đồng cũng rất khách khí:

- Vậy Bộ tướng quân hãy nhanh chóng lên núi đi.

Tiêu Vô Cấu và Thẩm Đa Tình cùng ra chiêu, một người song chưởng đánh ra, một người hoành đao đâm tới, khí thế hùng hực, sát khí nghiêm nghị. Bộ Lưu Tiên như không thấy vẫn tiến thẳng lên.

Tiểu đồng kia đứng yên bất động, hai tay áo chém ra, tay áo trái như sét đánh chớp giật ngăn song chưởng của Tiêu Vô Cấu lại, cánh tay áo thông dong như lưu vân cuốn đao phong của Thẩm Đa Tình. Hai người cảm giác như có một lực mạnh nghìn cân áp tới, thế tới của nội lực này nhanh chóng, vô cùng sắc bén. Trong lồng ngực Tiêu Vô Cấu cuộn cuộn, trong miệng có vị tanh tanh, cánh tay Thẩm Đa Tình tê rần, bảo đao tuột tay bay lên.

Bộ Lưu Tiên thừa cơ từ giữa hai người lao thẳng lên Hải Vân Tự trên đỉnh núi.

Tiểu đồng chấp tay dựng thẳng lên, khuôn mặt non nớt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, giống như một lão giả đã trải qua bao tang thương chìm nổi, quanh thân hiện lên một tầng ánh sáng màu nhạt di chuyển không ngừng.

Thẩm Đa Tình hoảng hốt, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc. Chàng nhận ra loại chân khí này, đó là Diêu Quang Huyền công tối thượng thừa trong Cổ Kinh Mật Tông, thâm diệu huyền bí, vô cùng ít người có thể luyện được thành công.

Tiêu Vô Cấu cũng không ngờ tiểu đồng không có tiếng tăm gì bên người sư phụ lại có nội lực thâm hậu mệnh mông như vậy.

Thiên địa vắng vẻ, trong không khí có một lực lượng vô hình gợn sóng, tựa như gió đêm cũng phải e ngại sát khí phát ra từ ba người này, không dám thở một tiếng.

Bảo đao sắc bén sáng rực, lưỡi đao sáng như tuyết mơ hồ hiện lên ánh đỏ rùng rợn.

Trong mắt tiểu đồng cũng không tìm được mà ánh lên tia kinh ngạc, gật đầu nói:

- Thì ra là môn hạ của Đàm Liên Pháp Sư, thảo nào huynh đệ họ Kim thất thủ.

Thẩm Đa Tình cũng gật đầu:

- Lẽ nào Bộ Khinh Trần thuần dương độc vật, điều khiển tinh quái, thì ra là được Đại thần chú thuật Mật Tông Bồ Đề tương trợ.

Bồ Đề là một dòng nhánh của Mật Tông, thiện tụng chú ngữ, có thể sai khiến quỷ vật, kiêm công pháp thuật, kỳ thần khó lường.

Trong lòng Tiêu Vô Cấu chỉ lo lắng độc được trên người Thẩm Hi Vi, không muốn tổn nhiều nước bọt, vung tay lên đánh ra một chưởng, chưởng phong sắc bén nhanh mạnh bỗng biến hóa trầm ổn thông dong, nội kinh mãnh liệt như biển sâu lặng lẽ di chuyển.

Góc áo của tiểu đồng dưới luồng chưởng phong này đã không còn chút sứt mẻ như trước, mà đã bắt đầu lay động khe khẽ.

Lúc này, Thẩm Đa Tình cũng lặng không đánh ra một đao, khác với sự trầm ổn của Tiêu Vô Cấu, một đao này giống như lưu tinh, đâm thẳng tới yết hầu.

Ánh lửa chói mắt phá không, sát khí trong thiên địa khốc liệt điên cuồng tàn sát ngang dọc.

Tiểu đồng vẫn không di chuyển khoe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, ánh mắt xa tắp như xuyên thấu không gian, như nhìn một nơi vô cùng xa xôi.

Trong chớp mắt, cả người gã bỗng dựng thẳng lên, song chưởng nhẹ nhàng vung lên, nhanh chóng vẽ một vòng tròn trước người, một vòng sáng màu xanh khuếch trương, tức thì chưởng phong của Tiêu Vô Cấu bị khựng lại, đao phong của Thẩm Đa Tình không mấy may bức tiến tiếp.

Thời gian như ngừng trôi.

Hai người Tiêu Thẩm đều cảm thấy nội lực của mình đang không ngừng kiệt quệ, sắc mặt tiểu đồng từ tái nhợt chuyển sang đỏ thẫm, tóc dày đầu đang đen kịt chuyển dần sang xám trắng. Một sợi, hai sợi... một nhánh, hai nhánh...

Về mặt con trẻ chớp mắt già nua.

Ba người đều đang so đấu nội lực trong thời khắc máu chót, Thẩm Đa Tình và Tiêu Vô Cấu thấy tình hình quỷ dị như vậy đều kinh hãi, cũng không dám có chút lơ là.

Bỗng nhiên, một đường sáng bạc phá không mà đến, bắn thẳng vào mi tâm của tiểu đồng.

Con người của gã co rút lại thật mạnh, quang sáng màu xanh bằng phẳng dưới đất tăng vọt mấy trượng, một lực lượng thật lớn từ giữa ba người không một tiếng động chợt bùng nổ, rừng cây bốn phía cuộn cuộn như sóng lớn phong ba, thân thể hai người Tiêu Thẩm như bị sét đánh bay bắn ranoài.

Trong miệng tiểu đồng phát ra tiếng rên rỉ chói tai ngẩn ngủ, cả người đứng yên bất động, hai mắt tròn tròn, nhưng nét mặt lại hiện lên nụ cười yếu ớt, một giọt máu từ mi tâm gã rỉ ra, chậm rãi chảy xuống, qua mũi, rơi vào đôi môi tái nhợt, chia gương mặt gã ra làm hai nửa, nhìn vô cùng quỷ dị.

Ngón tay khô héo của gã chỉ về phía trước, dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh nói:

- Hai mươi năm qua, ta luôn nghĩ cuộc đời mình sẽ chết như nào? Thì ra...

Tiêu Vô Cấu gắng gượng đứng lên, theo hướng tay gã chỉ, thấy Thẩm Hi Vi nằm dưới đất đá, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng như tờ giấy, trong tay rơi lả tả một đồng bảo châu sáng lóng lánh.

Hắn hét to một tiếng thê lương:

- Tiểu Dung!

Ngực Thẩm Đa Tình đau đớn, cố gắng mở mắt ra, thấy Tiêu Vô Cấu rơi nước mắt như mưa ôm muội muội, tức thì hồn bay phách tán, vội vàng chạy tới, tay bắt kinh mạch, chốc lát tinh thần ổn định, nói:

- Muội ấy bị kích động chân khí, ngất đi thôi.

Tiêu Vô Cấu đưa tay ra sau lưng nàng thúc đẩy nội lực, thời gian nửa nén nhang, Thẩm Hi Vi tỉnh lại, hỏi:

- Yêu nhân kia chết chưa?

Thẩm Đa Tình thở phào, Tiêu Vô Cấu thấy nàng không sao, thần kinh buông lỏng, lông mày rậm chau chặt, cuối cùng không kìm chế được hộc ramột ngụm máu, cả người lão đảo sắp ngã.

Thẩm Hi Vi vội ôm lấy, nước mắt tuôn trào.

Tiêu Vô Cấu cố cười:

- Muội luôn xa xỉ như thế, vẫn cứ thích dùng ngọc trai quý báu làm ám khí.

Nói xong hai mắt nhắm lại, cả người tê liệt.

39. Chương 39

Chương 39

Thẩm Hi Vi gọi vài câu không thấy hắn trả lời, hoảng hốt khóc to:

- Ca ca, huynh ấy...

Thẩm Đa Tình xoa dịu nàng:

- Hẳn bị nội thương, vừa rồi lại vận lực cứu muội, tiêu hao quá độ, điều tức một chút sẽ không sao, đừng quấy rầy hẳn.

Lập tức, hai người ngồi khoanh chân, vận công điều tức.

Ánh trăng đột nhiên âm đậm, gió tiêu điều như sắp có mưa, không khí trở nên nặng nề ứ đọng, giống như tờ giấy từ từ thấm ướt, khiến người khác hít thở khó khăn.. Trong khu rừng tối tăm tựa như có một lực lượng ngủ say đã lâu đang thức tỉnh, cây cối tuôn rơi rào rào, lúc đầu chỉ là cơn sóng rất nhỏ, lát sau cuộn cuộn như phong ba sóng biển.

Thẩm Hi Vi hoảng hốt cảm thấy xung quanh có cái gì đó quỷ dị đang tới rất gần, mơ hồ có khí tức rất nhỏ từ xa tới gần, nàng nổi da gà, mồ hôi lạnh thấu xương.

Tay trái nàng chụp lấy một vốc hạt châu, tay phải nắm chặt đao phục ma của Thẩm Đa Tình, cảnh giác nhìn bốn phía, âm thầm mong ngóng hai người sớm tỉnh lại.

Trong bóng đêm đen kịt bỗng nhiên có ánh sáng âm u rất nhỏ, nàng xoay mạnh người lại, lập tức kinh hãi, tóc gáy dựng thẳng, thấy trong rừng rậm ngồi chồm hổm một quái vật bốn đầu cao bằng nửa người, lông toàn thân rũ xuống đất, khuôn mặt bình lặng, tai nhọn như sói, tám đôi mắt bắn ra tia sáng xanh lét, không một tiếng động bỗng nhào tới.

Trong lòng nàng hoảng loạn, vội múa đao bảo vệ quanh thân, yêu thú như e ngại thanh bảo đao của Thẩm Đa Tình, tránh lui xuống không dám tấn công.

Đao của Thẩm Đa Tình tên là phục ma, chính là tỳ hàn băng vạn năm Tuyết vực băng phong luyện thành, lại được thần công của mười ba đại pháp sư Mật Tông truyền thụ, ngày thành đao đã chém vổ số yêu ma quỷ quái, huyết quang sâu nặng, tình quái tâm thường nghĩ thấy tức thì tự tránh xa.

Lúc đầu Thẩm Hi Vi ngẩn ra, sau giây phút suy nghĩ đã hiểu nguyên do, lập tức tinh thần trấn tĩnh, trong lòng biết một kích này tuyệt đối không thể khoan dung thất bại, nhất định phải thắng. Ý chí nàng đã quyết, xuất thủ không chút do dự, bắn ra bốn viên minh châu nhanh như chớp trúng vào hai con người của yêu thú, thân phi tới như gió, đao chuyển theo thân, một đao phá không sắc bén chém vào đầu yêu thú.

Hai chiêu đó vô cùng bình thường nhưng lực sát thương cực lớn, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương, máu thú nóng hổi phụt ra như mưa chiếu lên nét mặt, mùi tanh tươi tràn ngập.

Một đòn của nàng đã thắng, trong lòng vui sướng, bỗng phát giác phía sau có cơn gió lạnh ập đến, dưới tình thế cấp bách không kịp xoay người lại, liền quay ngược đao chém ngang, tràn ra một chất dịch nhơ nhớp màu xanh như bùn nhão, không ngờ là một cây cỏ thụ đằng mây mềm mại.

Nàng ngẩn người, bốn phía vô số những dây mây xanh như rắn đang trườn tới.

- Nha đầu ngốc, chạy mau!

Hai người trên mặt đất bỗng nhảy dựng lên, một trái một phải đỡ nàng lảo nhào không lao nhanh lên đỉnh núi.

Lúc này, gió lớn gào thét, toàn bộ cây cỏ um tùm trong Kim Việt Sơn cuộn như sóng biển gào thét, tiếng kêu gào thê lương của quái thú xuyên thấu khu rừng, đàn ngựa dưới chân núi giật mình hoảng sợ hí lên điên cuồng không dứt.

Thẩm Đa Tình ngẩng đầu nhìn ngọn tháp nhọn trên đỉnh núi, âm khí đen như mực dày đặc đang cuộn cuộn tuôn ra không ngừng, lấp đầy bốn phương tám hướng, toàn bộ Kim Việt Sơn đều bị luồng khí đen dày đặc này bao phủ, quỷ dị âm trầm không thể diễn tả thành lời.

- Yêu thú đang thức tỉnh, chúng ta mau lên núi, nhất định phải ngăn cản Bộ Khinh Trần!

Lúc này dưới chân núi Kim Việt Sơn, đàn ngựa bị tiếng gào thê lương của yêu thú làm kinh hãi giãy dụa cương thoát ra bốn phía, đã có một số binh sĩ rơi xuống ngựa bị thương, người ngựa giẫm đạp lên nhau, hơn ba nghìn kỵ binh rối loạn, người người đều bị cảnh tượng quỷ dị khó hiểu trước mắt mà khiếp sợ.

Vũ Lâm thị vệ Ân Tư ngẩng lên thấy bóng tối đen kịt như mực, cuồng phong trong rừng cuộn cuộn như sóng nghiêng, sơn thế bốn phía dữ tợn hiểm trở, giống như có thú lớn ẩn núp, bầu trời tựa như đang ép xuống, thầm nghĩ: “Kim Việt Sơn này sao lại quái dị như vậy?”

Phong Thác Hi phi nước đại tới, lớn tiếng quát đội ngũ, đám binh lính mới thoáng yên ổn một chút.

Ân Tư lớn tiếng hỏi:

- Phong tướng quân, đây rốt cuộc là âm thanh gì?

Phong Thác Hi liền đem chuyện Bộ Khinh Trần muốn làm yêu thú thức tỉnh đơn giản kể lại một lượt, rồi trầm giọng nói:

- Nếu tối nay không ngăn cản ông ta, chỉ sợ chúng ta sẽ phải táng thân ở đây.

Ân Tư không kịp phản ứng, đã lại như hít phải luồng khí lạnh, hai mắt mở trừng trừng nhìn phía trước, mồm há hốc.

Ba nghìn kỵ binh trong rừng nhoáng cái như biến thành một pho tượng thạch điêu, không hề có chút tiếng động nào, đều nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin được hai mắt của mình.

Trước mặt bọn họ, quái thú đông nghìn nghịt đang như thác lũ bất ngờ lao xuống núi, mắt thú phát ra tia sáng xanh lét âm u, dày đặc như sao, hàm răng trắng sắc nhọn, móng vuốt sắc bén, đập bọn họ xuống đất rất mạnh như muốn xé nát họ ra, gặm, cắt, nuốt...

Dù Phong Thác Hi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng tận mắt chứng kiến toàn thân cũng run rẩy, sống lưng lạnh ngắt.

Trong yên tĩnh giây lát, chàng rút bảo kiếm ra, hét to:

- Mọi người không được sợ! Rút binh khí của các người ra, cùng nhau giết đàn thú, tuyệt đối không để bọn chúng xuống núi giết hại người nhà chúng ta.

Dứt lời hú lên tiếng dài, kiếm sắc bén cầm tay, đứng thẳng nghênh đón. Một yêu thú vừa tới trước mặt, tay chàng quét trường kiếm lên, chiếc đầu đầy lông lá quay tròn trong không trung tạo thành một đường vòng cung đẹp đẽ, máu tươi như mưa từ trên trời rơi xuống.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Ân Tư cũng nhanh như chớp đánh xuống, mũi nhọn lăm lăm đâm tới, một tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi vang lên, yêu thú đã bị chém làm hai đoạn.

Đàn thú gầm rú như tuyết lở đất rung, khắp nơi rung chuyển, dãy núi run rẩy.

Hơn ba nghìn binh sĩ như ở trong mộng bừng tỉnh, máu tanh kích thích bản năng cầu sinh của bọn họ, tất cả cùng hò hét, bắt đầu bổ nhào tới.

Hai người Tiêu Thảm thi triển khinh công tuyệt thế kéo Thảm Hi Vichạy nhanh, ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ đã tới Hải Vân Tự.

Trong rừng núi nổi lên như sóng lớn, nhưng trong ngôi chùa lại yên tĩnh âm u, không hề có bất cứ âm thanh gì, chỉ có gió đêm ào ào lướt qua, lá cây tuôn rơi thành tiếng càng làm tăng thêm sự trầm tĩnh đến tịch mịch.

Trong tháp cổ không một bóng người.

Thảm Đa Tinh thấy trong chính điện có yêu khí kịch liệt dâng lên, thầm biết trong điện chắc có huyền cơ, nhưng không tìm được lối vào, trên trán đã đầm mồ hôi.

Tiêu Vô Cầu thấy thời gian phát độc của Thảm Hi Vi sắp tới, quá sốt ruột, bất chấp mọi thứ vung chưởng mãnh liệt đánh thẳng vào ba tượng thần trong điện, một pho tượng thần ở giữa đổ xuống, phát trần trắng tuyết trong tay tượng hiện ra một đường dài nhỏ.

Thảm Hi Vi sắc bén nhìn thấy, kêu to:

- Nhìn kia!

Còn chưa dứt lời, sàen nhà “cách” một tiếng khê, ba người vội vàng lui ra sau, dưới đài thần lộ ra một huyết động đen sâu.

Thẩm Hi Vi đứng gần nhất, định chạy tới, lại bị Tiêu Vô Cấu kéo lại, khẩn khoản nói:

- Tiểu Dung, ở dưới nguy hiểm, muội ở trên này chờ chúng ta, được không?

Thẩm Đa Tình vừa rồi thấy hấn bị nội thương, không quan tâm đến bản thân mà còn cứu muội muội mình trước, lúc này lại thấy vẻ mặt hấn chân thành, tha thiết, thầm nghĩ: “Xem ra hấn thật tâm thật lòng đối với tiểu Dung, cũng được, nếu bình yên qua được đêm nay, ta sẽ đến Phong gia rút lại hôn ước, thành toàn cho họ.”

Thẩm Hi Vi lắc đầu cắn môi:

- Không! Dù có chết, muội cũng muốn chết cùng huynh.

Thẩm Đa Tình biết tính cách tiểu muội quật cường, bèn cười khổ nói với Tiêu Vô Cấu:

- Đêm nay lạnh ít dữ nhiều, mọi người cùng nhau đi xuống. Tiêu huynh cẩn thận!

Nói xong, đánh lửa, đi vào mật đạo trước.

Tiêu Vô Cấu bắt đắc dĩ đành phải nắm tay Thẩm Hi Vi đi theo sau.

Ba người đi theo bậc thang được chốc lát, trước mắt bỗng nhiên sáng rực ánh lửa, bốn vách tường cắm hơn mười cây đuốc đang cháy hừng hực, chiếu sáng mật thất như tuyết sáng.

Mật thất có thể chứa được hơn trăm người, bố trí cực kỳ hoa mỹ lộng lẫy, cầm kỳ thư họa đồ cổ ngọc khí, không gì là không có, bảo khí trong cao quý toát lên sự trang nghiêm, nghiêm nhiên là khí phái của nhà Đế Vương.

40. Chương 40

Giữa mật thất có một ám các được bao bởi những tấm rèm thủy tinh trong suốt, dưới ánh lửa chiếu xuống, mơ hồ nhìn thấy một bóng trắng khoanh chân ngồi ở giữa, hai tay tạo thành một tư thế kỳ quái, bốn phía bắt đầu có một luồng khí lưu chuyển quỷ dị.

Ba người Tiêu Thẩm thấy tình cảnh đó, cũng ngây người.

Bộ Lưu Tiên cúi đầu cụp mắt đứng bên ngoài tấm rèm, bên ngoài có người xông vào, hấn như không nhìn thấy ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích.

Trong ám các yên tĩnh, bỗng có người “ưm” một tiếng, chậm rãi đứng lên, chính là Tiễn Vân công chúa.

Nàng ngược mắt thấy Bộ Lưu Tiên, bèn nhắc tấm rèm lên, mê muội hỏi:

- Lưu Tiên, đây là đâu?

Ba người bên ngoài tấm rèm lúc này mới nhìn rõ, người ngồi giữa mặc bạch y, thân hình gầy gò cao ngất, tóc bạc phơ, trước mặt ông ta đặt một chiếc quan tài bằng thủy tinh trong suốt, trong quan tài nằm một cô gái mặc y phục hoa lệ, đầu đội quan hoa, khuôn mặt diễm lệ vô cùng sống động.

- Lưu Tiên, người làm sao vậy? Vì sao không nói lời nào?

Tiến Vân công chúa lay người hấn.

Hấn bỗng nhiên mở bừng đôi mắt quỷ mị, hai mắt liếc nhìn về phía quan tài bằng thủy tinh, như nói: người cứ nhìn rồi sẽ hiểu.

Tiến Vân nghi hoặc quay đầu nhìn, từ ánh mắt nhìn của hấn, nàng lập tức cứng đờ, toàn thân rùng động không ngừng, một lát mới quỳ rạp xuống đất, sợ hãi kêu:

- Mẫu thân!

Ba người bên ngoài rèm đều kinh hãi.

Tiêu Vô Cấu bước vào trong rèm, thấy cô gái trong quan tài ước chừng ba mươi tuổi, dung mạo tuyệt mỹ, đẹp đẽ cao quý, rõ ràng là nữ vương của triều đại đương thời, bệ hạ Tang Vương.

Hắn quay ngoắt người lại, chỉ vào người trước quan tài, run giọng hỏi:

- Sư phụ, người giết bệ hạ rồi?

Bộ Khinh Trần nhắm mắt không đáp, khuôn mặt tuấn tú trơn bóng ngưng tụ một không khí quỷ huyền, đôi môi liên tục rung động, nhưng không hề phát ra một âm thanh gì.

Tiền Vân bỗng nhào tới đánh, lạnh lùng nói:

- Là người giết mẫu thân, người thật to gan, ta phải tru di cửu tộc người!

Người nàng còn chưa chạm tới thân thể Bộ Khinh Trần, lập tức bị một thể khí vô hình hất ngược ra ngoài, đụng vào vách tường cứng rắn, ngã đi.

Đêm sâu như mực, thiên địa biến đổi, toàn bộ Toàn Hoa Thành yên tĩnh, chỉ có cuồng phong gào thét, quét đất trời rung chuyển, dường như Càn Khôn đảo ngược, như muốn lật ngược tường thành.

Lúc này, trên đàn thần tế tự tối cao trong cấm cung chín tầng có hai bóng người đứng đó, trông về Kim Việt Sơn xa xa, bão táp nổi lớn làm tay áo dài của hai người bay bay.

- Bệ hạ, gió đêm lạnh, hồi cung được không?

Nữ vương lặng im, một lát sau, dùng giọng nói biếng nhác hỏi:

- Phong công, người là nguyên lão hai triều, người còn nhớ trăm năm trước bao nhiêu năm rồi không?

- Bệ hạ đăng cơ lên làm hoàng đế vào năm Nguyên Vũ thứ mười ba, tính đến nay đã... mười ba năm rồi.

Phong Thiệu Từ khom người đáp, nghĩ thầm: "Sao bỗng nhiên nữ hoàng để lại hỏi vấn đề này?"

Nữ vương khẽ nhướn môi cười:

- Vậy thì Phong công nói một chút xem, trăm, có xứng với chức Hoàng đế này không?

- Bệ hạ anh minh thần võ, vạn dân kính ngưỡng.

Phong Thiệu Từ trầm mặc một chút:

- Chỉ là, có một việc, mong bệ hạ có thể....

Váy dài của nữ vương khẽ tung bay, nói:

- Là Phong công muốn nói đến chuyện Tiền Vân.

Phong Thiệu Từ quỳ rạp xuống đất:

- Mong bệ hạ khai ân, công chúa điện hạ còn nhỏ tuổi, tuyệt đối không làm chuyện đại nghịch, nhất định là kẻ gian hãm hại.

- Đứng lên đi.

Nữ vương khẽ thở dài, đôi mắt đen sâu nhìn về núi non Kim Việt Sơn xa xa đen như mực, thông thả nói:

- Phong công nói kẻ gian, là chỉ Bộ Khinh Trần đúng không?

Phong Thiệu Từ thất kinh:

- Bệ hạ? Người đã biết..

Nữ vương bỗng nhiên ngửa đầu cười to, thanh âm quanh quẩn trong gió đêm:

- Trầm là thiên tử, thiên hạ có chuyện gì có thể qua được mắt trầm. Trừ phi, là trầm tự nguyện mù, điếc, chết... Thiên hạ này đều thuộc về trầm, cả đời này của trầm, muốn gì là được cái đó...

Phong Thiếu Từ sợ hãi, cũng không biết phải trả lời ra sao.

Nữ vương chậm rãi quay người lại:

- Phong công, ngươi hãy nhìn trầm. Không phải sợ, hãy nhìn rõ khuôn mặt của trầm.

Phong Thiếu Từ do dự ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt sắc bén của nữ vương, nhìn một đường từ trán, hàng mi, mắt, mũi, môi, tận đến khi thấy một nốt ruồi đen nho nhỏ ở dưới cằm, ánh mắt ông bỗng nhiên sững sờ, có một sự khinh khảng đông cứng trong xương tủy của ông, cả người không thể chế được run lên kịch liệt.

- Trưởng công chúa Tư Lệ?

Khóe môi nữ vương nhếch lên một nụ cười tàn độc:

- Vừa rồi trầm hỏi ngươi, trầm đăng cơ bao nhiêu năm? Ha ha, để trầm nói cho ngươi biết, tính đến ngày hôm nay, trầm đăng cơ tròn năm năm lẻ tám tháng. Ngươi có biết hàng ngày trầm ngồi trên ghế rồng, đều suy nghĩ gì không?

Nàng thở dài rất khẽ:

- Hàng ngày trầm đều nghĩ đến một việc. Một mẹ sinh được hai con gái, cùng một gương mặt, cùng địa vị thân thế, vì sao Bộ Khinh Trần hẳn chỉ thích Thái Tang? Chỉ cần trầm bằng lòng, trầm ngay cả ngôi vị hoàng đế của nàng cũng có thể cướp lấy được, vì sao lại không đoạt được chút tình cảm?

Nữ vương cười nhạt:

- Ngươi cho là, Bộ Khinh Trần thật sự muốn làm phản sao? Sai rồi! Mục đích hàng đầu của hắn chính là chiêu hồn cho Thái Tang, mưu đồ soán vị chỉ là muốn đánh lạc hướng tầm nhìn của các ngươi, hừ! Các ngươi choràng, trầm không biết gì sao? Trầm cái gì cũng biết, hơn nữa còn biết rõ ràng hơn so với bất cứ ai.

Trong mắt nàng dần dần ngưng tụ một sự điên cuồng tàn bạo khốc liệt:

- Trầm muốn nhìn xem, Bộ Khinh Trần hẳn rốt cuộc yêu Thái Tang bao nhiêu? Trầm muốn sử dụng mấy trăm vạn sinh linh thiên hạ cùng đánh cược với hắn, thế nhưng...trầm đã thua..trầm thua triệt để...

Nói xong mấy lời cuối thanh âm của nàng dần yếu đi, không nghe thấy, một tia máu từ khóe miệng chảy xuống.

Đêm càng khuya, nhưng toàn thân Phong Thiếu Từ toát mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Trong mật thất thạch bích màu than chì phía trước, có một quái thú thân rắn cánh điệp đang chậm rãi trở mình, hai cánh dài chừng hơn hai trượng, cánh trái màu xanh trong suốt, cánh phải màu lam lạnh, đang theo dõi môi mấp máy liên tục của Bộ Khinh Trần mà bắt đầu cử động rất khẽ.

Cánh chim quái thú mỗi lúc một cử động nhiều hơn, đất lớn như rung chuyển theo, hòn đá trên thạch bích rơi xuống, từng làn khói đen quanh thân yêu thú cuộn cuộn tuôn ra, mặt đất bằng phẳng tại mật thất được phong bế nổi lên một làn gió xoáy màu đen.

Bỗng nhiên khắp nơi đen kịt, dường như quay về thời kỳ sơ khai hồng hoang hỗn độn không phân biệt được, hơn mười cây đuốc đang cháy hừng hực tại bốn vách tường cũng không thể chiếu thấu được bóng tối dày đặc.

Trong mật thất yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét.

Dưới bóng tối đen sẫm khiến người khác ghệt thở, không ai nhìn thấy ai nhưng có thể khẳng định chính là trên mặt người nào cũng đều có chung một biểu cảm, là sự chấn động, kinh ngạc và kinh hãi vô cùng.

Thẩm Đa Tình không tiếp tục chần chừ nữa, vung đao chém ngang mi tâm, ánh lửa trên đỉnh đầu sáng rực, nhanh chóng đi xuống khuôn mặt ngực bụng đùi, toàn thân như mặc một y phục lửa. Đột nhiên, chàng hét

lớn một tiếng, một đường sáng đẹp đẽ trong nháy mắt xẹt qua mặt thất đen kịt, bỏ về phía bóng đen dày đặc kia giống như xé tấm vải gấm.

Đoàn bóng đen kia lập tức bị kìm hãm, tản ra mọi nơi, hộp đen như bịt kín bỗng nhiên mở ra một khe rất nhỏ, chen vào một tia sắc trời, tựa như một bình sứ đen kịt lặng lẽ nứt ra một đường băng vằn.

Trong khối đen kia như có một tinh hồn chấp chờn bay về phía quan tài bằng thủy tinh.

Bộ Kinh Trần bừng mở hai mắt, cả người dựng thẳng, áo dài cuộn cuộn, cầm con rối Tiễn Vân công chúa ở trên mặt đất nắm trong tay, một chưởng cắt ngang, cổ tay của Tiễn Vân lập tức phun ra dòng máu, rơi từng giọt trên đôi môi cô gái trong quan tài.

41. Chương 41

Những biến hóa liên tiếp đều là xảy ra chớp nhoáng, ba người nhất thời cũng không biết ông ta muốn làm gì.

Thẩm Đa Tình thấy sợi tinh hồn kia sắp sửa gần kề thân thể cô gái trong quan tài, cũng không biết là ma quỷ gì, vội vàng cong ngón tay bắn ra một đường sáng màu đỏ lửa, thế như chẻ tre.

Bộ Kinh Trần đứng yên bất động, ngón tay thon dài dưới tay áo màu trắng khẽ giật giật.

Không khí bốn phía bỗng nhiên xuất hiện hơi lạnh thấu xương, Thẩm Hi Vi không kìm được khẽ rung mình hai cái.

Đường ánh sáng màu đỏ lửa được Thẩm Đa Tình bắn ra tức thì khựng lại, tựa như bị một loại băng phong vô hình ngăn chặn lại, bất luận chàng dùng lực thế nào, đường sáng đỏ lửa kia cũng không mấy may nhúc nhích.

Trong mặt thất tối sẫm dường như treo một dải lụa đỏ diễm lệ, tạo thành đường vòng cung duyên dáng vắt ngang giữa không trung, rực rỡ như băng phách.

Tiêu Vô Cầu vung tay ra trước ngực vẽ một vòng ánh sáng lóa mắt, hét lớn một tiếng, ra sức đẩy song chưởng đi, thân thể Bộ Kinh Trần hơi rung động một chút, tay áo lật lên như sen trắng nở rộ, năm ngón tay mở rộng như lá sen nổi trên mặt nước, lẳng không đốn đỡ.

Chưởng phong nổ lớn kích động khói đen trong mặt thất phiêu tán, tiếng gió nổi lên, ngay cả sợi tinh hồn tối tăm mờ mịt kia cũng dường như đứng im một chút. Trong tiếng gió thổi phàn phật mang theo tiếng leng keng giòn vang liên tiếp, quan tài thủy tinh đã bị chưởng phong của Tiêu Vô Cầu đánh trúng nát bấy.

Nhanh như chớp, Thẩm Đa Tình thúc đẩy Huyền công, thần quang trong đôi mắt sáng như ngọc, đường sáng đỏ lửa kia tức thì to lớn, phá tan băng phong, nhanh như chớp bắn trúng phần đuôi của đạo bóng đen kia.

Một sợi khói đen kịt sát khuôn mặt mỹ lệ trong sáng của cô gái tức thì tiêu tán không hình không bóng.

Trong khoảnh khắc, cô gái trong quan tài đột nhiên già đi, vô số nếp nhăn xuất hiện từ trán, khóe môi, đuôi lông mày của nàng, giống như một đóa hoa tuyết mỹ đang héo tàn.

- Không...

Bộ Kinh Trần gầm rú một tiếng như quỷ khóc thần sầu.

Tiếng rống giận đó như hùng binh bị thương, làm cho thạch bích chấn động, bụi rơi lả tả.

Ông ta nhào tới ôm lấy thân thể cô gái, nước mắt như hạt châu rơi xuống, tóe ra trong suốt dưới mặt đất, không phân biệt là lưu quang, hay là ánh lệ?

Nỗi bi thương to lớn từ bên trong thấu ra bên ngoài đã hoàn toàn làm ông ta tê liệt, nét mặt đau đớn giống như hoa lan bất chợt bị vò nát bấy, trán, mũi, môi tuần nhã sáng bóng của ông ta đột nhiên khô héo, gãy nứt, nhỏ gầy, không có một chút biểu cảm gì.

Dòng chảy ký ức được bao bọc kín bởi hoa tuyết băng lạnh sắc bén, bất chợt cuộn cuộn trào dâng.

Đã bao nhiêu năm nay, ông trầm luân trong bi ai của số mệnh, toàn bộ sự tích mịch trở thành huyết dịch, ông dùng máu và nước mắt của mình, tưới vào tình phách, không tiếc hàng ngàn hàng vạn sinh linh để tế điện, tâm huyết tròn năm năm giờ khắc này toàn bộ lại hóa thành bọt nước.

Nỗi đau đớn này không lời nào có thể diễn tả được.

Trong yên lặng trường cửu, sự tuyệt vọng cùng với sự bi ai cùng cực thấu xương đã kích phát máu điên cuồng bạo loạn, có một thanh âm tạt linh hồn ông đang kêu gào: hãy phá hủy thế giới này, mọi người phải chôn cùng.

Ông ngược mắt lên, mái tóc trắng dài như tơ rối tung tại hai gò má đỏ rực, trong hốc mắt trũng xuống thành linh hiện ra vô số tia máu, hung tàn chiếu thẳng vào Tiêu Vô Cấu.

Tiêu Vô Cấu chưa từng thấy sự phụ có bộ dạng điên cuồng như vậy, trong lòng nảy sinh sự khiếp sợ, không kìm được lui về sau hai bước.

Thẩm Hi Vi vụt tới cầm tay hắn, quát lên:

- Người định làm gì?

Bộ Kinh Trần nhìn nàng một chút, bỗng nhiên ngửa đầu cười to điên cuồng.

Khoảnh khắc, ông ngừng tiếng cười, ánh mắt điên cuồng đỏ như máu xẹt qua từng mặt mỗi người:

- Thái Tang đã chết, tất cả các người đều phải chôn cùng, người nào ở đây, đừng ai mong có thể sống rời khỏi.

Nghe vậy, đôi mắt băng kín như hồ nước của Bộ Lưu Tiên chợt hơi co rút lại.

Thẩm Hi Vi cười nhạt:

- Chúng ta trước hết hãy giết kẻ điên như người đã!

Nói xong, bắn hai hạt châu về phía hai mắt ông ta.

Tiêu Vô Cấu quát to:

- Không nên!

Còn chưa dứt lời, hạt châu đã quay ngược bắn về phía hai mắt nàng.

Tiêu Vô Cấu vội vàng vung chưởng đẩy nàng ra, hai hạt châu bắn xuyên qua vai hắn, mang theo máu tươi khảm nhập vào trong thạch bích phía sau.

Hắn chán nản quỳ xuống, cố nén sự đau đớn:

- Sự phụ, mạng của Vô Cấu là do sự phụ ban cho, giờ xin trả lại sự phụ, chỉ cầu mong sự phụ hãy giao ra thuốc giải “Hủ thi hóa cốt phần”...

Bộ Kinh Trần nhắc chân đá hắn ngã lăn ra:

- Thuốc giải? Ha ha... Thuốc giải đã sớm bị ta thiêu hủy rồi, người rầyêu cô ta đúng không? Vậy thì hãy từ từ mà chờ, tận mắt thấy cô ta hóa thành một bãi nước đen như thế nào đi.

Thẩm Đa Tình nghe vậy toàn thân run lên, thất thanh:

- Tiểu Dung, muội trúng độc?

Thẩm Hi Vi như không nghe thấy, vội vàng điểm bảy tám huyết vị trên hai vai của Tiêu Vô Cấu, ôm lấy hắn nước mắt tuôn như mưa.

Bộ Lưu Tiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười:

- Cô ta trúng “Hủ thi hóa cốt phần”, chỉ còn sống hai canh giờ nữa thôi.

Thẩm Đa Tình ngây người.

Bộ Kinh Trần vùng hai tay áo lên, kinh phong trong mật thất xoay quanh mình, hàn khí dày đặc nổi lên, mấy người đều cảm thấy như hầm băng giá lạnh nhập vào giữa mùa hè nóng bức khiến ai cũng rùng mình.

Thẩm Đa Tình như ở trong mộng bừng tỉnh, một nỗi bi phần xông lên ngực, nỗi giận gầm lên một tiếng, vung đao đâm thẳng vào yết hầu ông ta. Bộ Kinh Trần cười nhạt, song chưởng lật lại lòng bàn tay, chưởng tâm phá vỡ lực, vô cùng sắc bén.

Chàng bị chưởng phong hùng hậu đánh bay ra mấy trượng, va vào thạch bích, miệng học máu tươi.

Trong lòng chàng kinh hãi, biết công lực của Bộ Kinh Trần đã đạt đến trình độ siêu phàm, binh khí sắc bén khó có thể làm ông ta bị thương, bèn quăng bảo đao đi, cắn hai ngón giữa, tay trái điểm thành quyết giữ ngực, ngón tay phải điểm nhẹ tại mi tâm, chậm rãi vẽ một đường vòng tròn trên trán.

Thẩm Hi Vi thấy động tác tay của ca ca, đó là Ngục ấn quyết cấm dùng của Mật Tông, lập tức cả kinh hồn bay phách lạc.

Ngục Ấn quyết này tu luyện bởi máu để tế linh hồn người chết, uy lực đương nhiên cường mãnh vô địch, nhưng nếu không thể đả thương địch thủ, thì sẽ phản ngược lại bản thân.

Nàng không kịp ngăn cản, đã nghe một tiếng nổ ầm ầm, kéo dài trong mật thất mãi không thôi, gió lạnh tiêu điều như cuồng, mắt không thể nhìn thấy gì, chỉ bằng trực giác cảm nhận được vách tường bốn phía vô số đá rơi xuống, quanh người bỗng nhiên lạnh băng khốc liệt như băng thiên tuyết địa, mặt đầu tay chân như đông cứng thành băng, rồi đột nhiên lại như rơi vào trong lửa cháy nóng rực, da cháy thịt đau, cứ như vậy vòng đi vòng lại, nàng cảm thấy ngực lúc nóng lúc lạnh, đau đớn không chịu nổi, gần như muốn khóc gào lên.

Bỗng nhiên, trong tiếng vang ầm ầm không dứt, ẩn chứa một tiếng xé gió khác nổi lên, thanh âm ngán ngùi mà bén nhọn, chỉ vang lên một tiếng, kinh lực của đạo băng hàn kia chợt giảm dần rồi mất hẳn.

Thẩm Hi Vi mở mắt ra nhìn, thấy ngực Bộ Kinh Trần cắm một đoạn tên ngắn màu đen tuyền, khoe miệng có vết máu đỏ, khuôn mặt được che phủ một tầng sương lạnh nhàn nhạt. Lại nhìn thấy mặt Thẩm Đa Tình trắng nhợt như tờ giấy, đường tròn đỏ giữa trán dần dần yếu đi rồi biến mất, là dấu hiệu huyết chú đã trở về vị trí cũ.

Lúc này nàng mới yên lòng thở phào một hơi.

Bộ Kinh Trần chậm rãi xoay người, trong ánh mắt dài nhỏ sáng quắc thô bạo bức thẳng Bộ Lưu Tiên.

Bộ Lưu Tiên vẫn đứng thẳng, ánh mắt như hàn đàm nhìn thẳng ông ta. Lần đầu tiên, hắn không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt của nghĩa phụ, thần tình trong ánh mắt vô cùng phức tạp, tựa như có lời đối thoại mà chỉ có hai người họ mới có thể hiểu được.

Ánh sáng trong mắt Bộ Kinh Trần dần dần yếu đi, thay vào đó là một sự bi thương lẫn sự thất bại thất vọng tàn khốc. Ông bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dùng tay vỗ mạnh vào ngực mình, một dòng máu tươi dâng lên, giống như cuồng phong cuốn sạch tất cả.

Còn mũi tên ngắn kia xuyên qua cắm vào phần đuôi của quái thú giữa thạch bích.

Mọi người chỉ nghe được một tiếng kêu thê lương như núi lở, nham thạch trên thạch bích rơi xuống như mưa, rung chấn khiến trong ngực bụng mọi người nhào lộn, nội lực của Thẩm Hi Vi yếu hơn, bị chấn động đến ngất đi.

42. Chương 42

Thẩm Đa Tình vừa kiệt quệ nội lực, chỉ thấy trong đầu ong ong, vội vàng bế Tiễn Vân công chúa trên mặt đất lên, chạy vội tới bên Tiêu Vô Cầu, hỏi:

- Tiêu huynh, người thế nào?

Hai vai Tiêu Vô Cấu bị thương, nhưng chưởng lực vẫn đẩy cho Thẩm HiVi, lúc này thấy hai cánh dài hơn hai trượng của quái thú đã lớn chạm phá tường đá, kinh hãi hô lên:

- Ta không sao, yêu thú sắp ra rồi, mau ngăn cản nó!

Vừa nói xong, phía trên mặt thất vang lên tiếng nổ như sấm sét, gần như sụp xuống. Ngay sau đó là tiếng ầm ầm liên tiếp, vô số tảng đá từ trên đỉnh rơi xuống, trong nháy mắt đã phá hỏng cửa ra.

Sắc mặt Bộ Lưu Tiên khẽ biến đổi, trong lòng biết ngôi chùa đã đổ, vội vàng thả người tới bên trong bình phong duy nhất còn đứng vững, song chưởng đánh ra, bình phong bỗng nhiên đảo ngược mở ra, trên sàn nhà màu than chì nứt ra một đường hầm.

Hắn đang định đi vào đường hầm, chợt thấy một luồng kinh phong cương mãnh đập vào mặt, cánh lớn của quái thú quét ngang tới, liền vội vàng thả người nhảy lên, nào ngờ cánh thú dù khổng lồ nhưng cực kỳ linh hoạt, nhanh nhẹn hất lên ra sức chụp lên đầu hắn. Thân ảnh hắn biến ảo như chớp, tay dâng lên một quả cầu sáng màu tím lạnh đánh về phía thân thể quái thú bị hãm sâu tại thạch bích, hai chân móc ngược đoạn tiền tại thạch bích, ra sức rút ra ngoài, đoạn tiền vút ra bắn vào giữa cánh trái của quái thú.

Quái thú đau đớn gào lên thê thảm, toàn bộ mặt thất rung động không ngớt, đất đá rơi xuống.

Thẩm Đa Tình trong hoảng loạn thấy Tiễn Vân vẫn còn hơi thở, lập tức điểm mấy đại huyệt trên người nàng, vận công truyền nội lực vào trong cơ thể nàng.

Lúc này, Tiêu Vô Cấu ôm Thẩm Hi Vi tránh hai tảng đá lớn, thấy giữ trán nàng mơ hồ hiện ra một vầng sáng đen nhạt, rõ ràng là độc tính đã phát tác, cả người tức thì lạnh toát, ánh mắt đại ra, choáng váng.

Hắn ngậy người nửa khắc, bỗng thấy hai cánh của quái thú từ lâu đã thoát khỏi thạch bích, đang giáp công Bộ Lưu Tiên, hai cánh huyền lệ màu lam trong suốt lẳng không chuyển nhanh, như sóng lớn dập dềnh, tràn đầy màu sắc lưu chuyển, ánh sáng lóa mắt, nhưng lại khiến người khác kinh tâm động phách, sức lực cương mãnh sắc bén đập cánh làm cho đất đá rơi đầy như mưa tại mặt thất. Bộ Lưu Tiên tức trí đa mưu mà nhất thời cũng không thoát thân được.

Lúc này Tiêu Vô Cấu đã không còn hy vọng, thấy từng khối đá lớn lăn xuống đường hầm tối đen, nếu đường hầm này cũng bị chặn kín, sợ là không thể ra được. Tiểu Dung đã chết, ta cũng tuyệt đối không muốn sống nữa, cứ để chúng ta chết ở chỗ này, cần gì phải để những người khác chết theo?

Tâm ý hắn đã quyết, lập tức thả người bay lên, hai chân lẳng không nhắm ngay cánh quái thú đá liên tục hơn mười cước, hét lớn:

- Lưu Tiên, Thẩm huynh, các người đi mau! Để ta đối phó với yêu thú này!

Bộ Lưu Tiên thừa cơ bứt ra lui nhanh, thả người nhảy xuống đường hầm, hắn đang ở giữa không trung, bỗng nhiên bắn một đường sáng xanh về phía Tiêu Vô Cấu.

- Người thật độc ác!

Thẩm Đa Tình quát lên, vội vàng đề khí lẳng không bay nghiêng tới, tay vớ ra bắt lấy ánh sáng xanh kia, xúc tu trơn tuột lạnh lạnh, bắt giắc rùng mình, vội cúi xuống nhìn, đó là một bình thủy tinh cực nhỏ, bên trong bình có một viên đan hoàn màu xanh.

Chẳng lẽ là thuốc giải? Chàng kinh ngạc nghi hoặc, lại thấy gương mặt muối muối đen thẫm, trong lòng hoảng hốt, lập tức đưa lục hoàn này chonàng ăn.

Trong phút chốc, sắc mặt Thẩm Hi Vi khá lên, ho nhẹ một tiếng tỉnh lại. Nàng mở hai mắt liền nhìn thấy thân thể khổng lồ của quái thú đang cuốn lấy thất lưng Tiêu Vô Cấu, lập tức sợ hãi bật kêu lên, nhảy dựng lên, bắn một hạt châu về phía quái thú.

Thể lực của Tiêu Vô Cấu đã chống đỡ hết nổi, bỗng nhiên thấy dung nhan nàng tỏa sáng, trong lòng vui sướng, cũng không biết có sức mạnh từ đâu, thất lưng rung lên, chân giơ lên quá đầu, đá thật mạnh vào đầu quái thú. Quái thú bỗng kêu lên một tiếng thê thảm, hắn chợt phát giác bên hông buông lỏng, cả người tức thì rơi xuống.

Thẩm Hi Vi thấy rõ ràng, biết hắn đã đá vào Thất thốn của xà, đột nhiên trong đầu lóe lên, lớn tiếng:

- Muội biết rồi, thân rắn cánh điệp, Thất thốn, tử huyết của nó là thất thốn.

Nghe vậy, hai mắt Tiêu Vô Cấu và Thẩm Đa Tình cùng sáng rực, gật đầu với nhau, nhún người nhảy lên.

Lòng bàn tay Thẩm Đa Tình nhả ra ánh lửa đỏ, cùng bắn về phía haicánh của quái thú, Tiêu Vô Cấu nhấc chân đá vào thất thốn của nó.

Hai con người cực lớn của quái thú phát ra ánh sáng tàn bạo, như đoán được ý nghĩ của hai người họ, cánh trái che ngực đỡ cú đá của Tiêu VôCấu, cánh phải vội lật lại như quạt, kinh phong xuyên khắp phòng, hóagiải chưởng lực của Thẩm Đa Tình gần như không còn. Quái thú được baobên trong cánh trái, cánh phải bên ngoài, ngược lại đã bao lấy hai người Tiêu Thẩm ở trước người, thân rắn phứt chốc trườn ra, quần chặt lấythân thể hai người.

Bọn họ đều cảm giác một áp lực sập tới, không thể động đậy. Tiêu VôCấu bỗng nhiên thoáng thấy mũi tên ngắn trên cánh trái quái thú, tronglòng khê động, khê gọi:

- Thẩm huynh, tiền!

Thẩm Đa Tình lập tức hiểu ý, hét lớn một tiếng, song chưởng nóng rựcánh lửa đỏ mãnh liệt căng ra mấy trượng, cánh thú sợ bóng, đập dữ dội,Tiêu Vô Cấu thừa cơ rút mũi tên ngắn từ trên cánh trái, nhanh chóng luira, đang ở giữa không trung, chợt thấy một bộ huyền cung bay tới trướcmặt, vội vàng đưa tay đón lấy.

Thẩm Hi Vi kêu lên:

- Mau bắn nó!

Toàn thân Thẩm Đa Tình bị quái thú quần lấy, sắc mặt tím đen, hô hấpkhó khăn. Cái đầu lớn màu đỏ tươi tím xanh của quái thú giãy giụa méomó, sắp phá tường ra được.

Ranh giới nghìn cân treo sợi tóc.

Tiêu Vô Cấu gấp tay kéo cung như trăng đầy tháng, dây cung rào ràoovang lên, mũi tên sắc bén phá không bắn ra, một đường sáng nhanh như tia chớp giống như hải thiên nhấp nhô, xuyên qua thạch bích, cắm vào thấtthốn tại thân rắn, không lệch chút nào.

Theo một tiếng thê lương gào thét, toàn bộ Kim Việt Sơn đều chấn động.

Toàn bộ đầu quái thú khựng lại hiện gồ lên trên thạch bích, sau đótừng tắc từng tắc rơi xuống, khắc sâu, cho đến hư vô, hai cánh huyền lệ màu xanh lam trong suốt nhanh chóng héo rút, chậm rãi hóa thành từng sợi khói nhẹ, khói đen ngập đầy mật thất tức thì trong nháy mắt tiêu tán đi mất.

Gió mạnh tiêu điều cuộn cuộn bỗng nhiên trở nên yên ả.

Ba nghìn binh sĩ dưới chân núi Kim Việt Sơn lúc này chỉ còn chưa đếnmười người, mà bọn họ đối mặt cũng là hơn ngàn vạn yêu thú tinh quái,vẫn còn có vô số yêu thú đang từ bốn phương tám hướng như thủy triềuxông tới.

Cả người phong Thác Hi ngoại trừ đôi mắt đen như chấm mực ra, còn lại toàn bộ đều là màu đỏ, máu thú máu người hỗn tạp, tụ lại tầng tầng lớp lớp trên người, mùi tanh nồng nặc khiến chàng chỉ muốn nôn mửa.

Ân Tư quỳ trên mặt đất, thở hồng hộc như trâu, trừng mắt nhìn yêu thú như châu chấu đang mãnh liệt xông tới, trong mắt đã ánh lên tia tuyệtvọng, thanh âm nhỏ tới mức khó mà nghe thấy:

- Nhiều quái vật như vậy, ngay cả ông trời cũng không cứu được chúng ta.

Phong Thác Hi cầm kiếm ngửa mặt lên trời gầm lên giận giữ, nhắm haimắt lại tiếp tục nhào tới, nhưng lực đạo lại như đá chìm đáy biển, giống như chém vào khoảng không.

Chàng mở bừng hai mắt ra, thấy mây đen dày đặc bốn phía bỗng nhiêntản mạn khắp nơi, thiên địa chớp mắt lại trong sạch rõ ràng, trong vắt,gió đêm nhẹ nhàng thư thái.

43. Chương 43

Nếu không phải trong rừng la liệt vô số thi thể, chàng như sẽ hoảng hốt, màn máu tanh bạo ngược vừa rồi rốt cuộc là có từng xảy ra hay không?

Chàng ngậy người chốc lát, bỗng hiểu ra: “Thẩm Đa Tình đã thành công rồi!”

Sau đó thì cả người như thoát xác ngã bệt xuống đất.

Thẩm Hi Vi đỡ Tiêu Vô Cấu, Thẩm Đa Tình bế Tiễn Vân công chúa, bốn người ra khỏi mật đạo, thấy mặt trời bắt đầu mọc hướng đông, toàn bộ đỉnh núi đã được ráng hồng đỏ rực sáng lạn chiếu lấy, ngàn vạn ánh vàng xuyên thấu qua tầng mây rơi xuống nhân gian.

Ba người sống sót sau tai nạn, bụi ngùi thật lâu không nói gì.

Một lát, Thẩm Đa Tình đột nhiên nói:

- Kỳ lạ, rõ ràng Bộ Khinh Trần nói thuốc giải đã bị hủy rồi, Bộ Lưu Tiên từ đâu mà có?

Thẩm Hi Vi nghe vậy cũng chau hàng mi thành hình trăng non:

- Đúng vậy, sao hắn lại đưa thuốc giải uội?

Tiêu Vô Cấu yên lặng một chút, trong đôi mắt đen kịt dâng lên sự ưu thương khó hiểu, than khẽ:

- Tâm tư của Lưu Tiên, sợ rằng ngay cả sư phụ cũng khó dò. Từ nhỏ hắn đã e ngại sư phụ, không ngờ hắn dám bán một tiền trí mạng với sư phụ?

Ba người một lần nữa lại rơi vào yên lặng.

Bỗng nhiên Thẩm Đa Tình lại sợ hãi, nếu Bộ Lưu Tiên không bắn ra mũi tên đó, chàng thật không biết mình còn mạng để đứng ở chỗ này không? Thiên hạ này sẽ có cục diện thế nào?

Có lẽ, đây là nhân sinh, vĩnh viễn tràn ngập những điều ngoài ý muốn, tràn ngập khả năng mà không thể lường trước được, mà con người, vĩnh viễn cũng sẽ không biết số phận đến tột cùng sẽ an bài cái gì ỉn.

- Đây là nơi nào?

Tiến Vân công chúa tỉnh lại, ngón tay day huyết thái dương, nhíu mày hỏi:

- Vì sao đầu ta đau như vậy?

Tiêu Vô Cấu trả lời:

- Nơi này là Kim Việt Sơn, công chúa điện hạ!

Tiến Vân nhìn ba người, rồi chỉ vào Thẩm Hi Vi, nói:

- Người, ta biết, nhưng hai người họ là ai?

Nàng chưa từng gặp Thẩm Đa Tình, còn Tiêu Vô Cấu đã được Phong Dật Quân dịch dung, trở thành một tiểu thương, cho nên nàng không nhận ra.

Thẩm Hi Vi từng trải qua chiến loạn biên quan, bản thân cũng đã trải qua ranh giới sinh tử, lòng háo thắng trước đây đã giảm đi phân nửa, chỉ vào Thẩm Đa Tình, cười nói:

- Huynh ấy là ca ca của ta, còn về người này là...

Nàng vừa nói vừa ôm chặt cánh tay Tiêu Vô Cấu, hơi ngược lên nhìn hắn, hai mắt dịu dàng như nước, giống như mười bảy năm qua, sinh mệnh của nàng đều là một cây đũa dài đặc, chỉ có lá cây đơn điệu, tận đến khi gặp hắn, mới chậm rãi nở ra một đóa hoa kiều diễm, sinh động và viên mãn.

- Là trượng phu tương lai của ta.

Tiêu Vô Cấu nghe vậy, trong lòng mừng vui như điên, cả người như thạch điêu ngây dại nhìn nàng.

Tiến Vân kinh ngạc chốc lát, bỗng kêu lên:

- A, ta nhớ ra rồi, Lưu Tiên đâu? Lưu Tiên ở đâu?

Thẩm Hi Vi nói:

- Không biết, hắn sớm đã bỏ chạy rồi.

- Ta biết rồi!

Tiền Vân buồn bã, ghen lời:

- Ta biết, nhất định là hắn đã mang Lãnh hộ vệ đi rồi.

- Lãnh hộ vệ?

Thẩm Đa Tình thất kinh:

- Người nói Lãnh hộ vệ? Nàng còn sống?

Vẻ mặt Tiền Vân thất thần, như không nghe chàng nói gì.

Thẩm Đa Tình ôm bờ vai nàng, run giọng hỏi:

- Lãnh hộ vệ ở đâu?

Tiền Vân bỗng kêu lên:

- Xe ngựa, cô ấy ở trong xe ngựa. Chắc chắn Lưu Tiên đã mang cô ấy cao chạy xa bay rồi. Hắn tình nguyện yêu một thị vệ tầm thường chứ không thích ta.

- Xe ngựa?

Thẩm Đa Tình bỗng xoay người lao như bay xuống chân núi.

Tiêu Vô Cấu và Thẩm Hi Vi đều nhìn nhau, không hiểu. Thẩm Hi Vi thầm nghĩ: “Chẳng phải Lãnh hộ vệ là đàn ông sao?”

Thẩm Đa Tình lao đi như gió, vừa tới dưới chân núi Kim Việt Sơn, gặp Phong Thiệu Từ dẫn theo một đội nhân mã hội hợp với Phong Thác Hi ở dưới chân núi.

Hai người gặp chàng thì mừng rỡ, không ngờ lại thấy Thẩm Đa Tình hỏi:

- Có thấy một chiếc xe ngựa xuống núi không?

Cha con họ Phong đều sửng sốt, chàng lại hét lớn:

- Có thấy một chiếc xe ngựa xuống núi không?

Lúc này, có một binh sĩ đáp:

- Vừa rồi hình như có một xe ngựa đi về hướng đông.

Thẩm Đa Tình nghe vậy lập tức phi thân đoạt một con tuần mã, lao vút như kim quang đi về hướng đông.

Phong Thiệu Từ nhíu mày:

- Chuyện gì vậy?

Thẩm Đa Tình một mạch phi ngựa đi về hướng đông, không để tâm tới tốc độ, chàng chỉ cảm thấy một nơi nào đó trong cơ thể mình đang từ từ xói mòn.

Địa thế Toàn Hoa Châu bằng phẳng, chàng một đường bốn ba, cho đến hoàng hôn thấy xa xa là biển lớn mênh mông mù mịt vô biên vô hạn. Bên cạnh biển có một chiếc xe ngựa màu đen, trên ngoài khơi xa, mơ hồ có một con thuyền đang giương buồm, dần dần biến thành một chấm đen, rồi biến mất hẳn.

Chàng ngẩn ngơ đứng trên tảng đá, sau một lúc lâu, tận đến khi trên biển chỉ còn một màu đen kịt mới xoay người tìm ngựa, chợt một mùi thơm thấm sâu vào phổi, ngẩng lên mượn ánh trăng sáng để nhìn, thấy trên vách đá có một cây hoa đào nở rộ vô cùng kiều diễm.

Một đêm, Thảm Đa Tình từ trong mộng tỉnh lại, nhớ lại lần cuối cùng gặp Lãnh Quan Ngữ, thiếu nữ có đôi mắt sáng đôi môi đỏ thắm, dung nhan tuyệt thế, khiến người khác không dám nhìn gần.

Ánh trăng sáng mềm mại chiếu lên người nàng, ấm áp khiến người khác muốn khóc.

Mùa hạ năm Nguyên Vũ thứ hai mươi sáu, Tang vương băng hà, Tiễn Vân đăng cơ xưng đế, định niên hiệu là Tĩnh Hòa.

Khi nàng ngồi uy nghiêm trên điện, công chúa ngang bướng ngày xưa dường như trong một đêm đã trưởng thành. Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị lướt qua triều đình, qua văn võ cả triều, tựa như thấy thiếu niên có ánh mắt lạnh như nước kia, đó là nỗi đau nhức vĩnh viễn trong lòng nàng.

Mùa thu năm Nguyên Vũ thứ hai mươi sáu, tin chiến thắng biên quan, Phù Phong quốc rút cuộc đã rút binh xin hàng, cúi đầu xưng thần. Tiếc nuối chính là, thủ lĩnh Tiêu Vô Cấu lúc giao chiến với danh tướng Phù Phong quốc Mộ Dung Thùy đã bất hạnh trượt chân ngã xuống Tuyết Phong, thì cốt không còn. Phó tướng Kha Nhung chiến công hiển hách, được phong làm Đại tướng quân.

Đêm đó, vị Đại tướng quân trẻ tuổi này từ chối tiệc chiêu đãi, đi thẳng đến Phong Thiên phủ, đặt một chiếc nhẫn ngọc bích giao cho Nhiếp Chính Công Phong Thiếu Từ, quỳ rạp xuống trước mặt ông, khóc ròng không thành tiếng:

- Nếu không phải Dật Quân công tử vì cứu thuộc hạ, thì cũng không đến nỗi bị ngã xuống Tuyết Phong...

Phong Thiếu Từ xoay người sang chỗ khác, cả người luôn vững như Thái Sơn rung động không ngừng, sự đau đớn lặng lẽ này chấn động mỗi người ở đây.

Tiêu Vô Cấu nắm chặt tay Thảm Hi Vi, cùng quỳ xuống.

Một lúc lâu, Phong Thiếu Từ xoay người lại, đưa chiếc nhẫn ngọc bích đặt vào lòng bàn tay Thảm Hi Vi:

- Đây là vật đính hôn của hai nhà Phong Thảm, Dật Quân đã chết, hôn ước đương nhiên vô hiệu, cháu cầm lấy đi.

Thảm Hi Vi cầm chiếc nhẫn ngọc trong tay, nước mắt tuôn rơi.

Phong Thiếu Từ nâng Kha Nhung dậy, ngẩng lên nhìn ánh trăng ngoài đình, khẽ than một tiếng.

Ông biết, có một số việc không thể thay đổi, kể cả Lệ Vô Song, Mộ Dung Thùy, Tiêu Vô Cấu...Đương nhiên, sẽ không ai biết người này thật ra chính là đứa con trai bất kham phóng túng của ông, khi cái tên như sấm bên tai trên bia mộ này tìm về thì kiêu tử và chiến binh của một thế hệ mới đang tiếp tục ma thương thử kiếm, một lần nữa bước lên vũ đài lịch sử của chiến tranh, xương trắng khắp nơi.

- End-

Lời cuối của mình: Trong truyện này, mình thích nhất là Phong Dật Quân, mình không hiểu câu kết ý tác giả là gì lắm (thực sự là vậy) nhưng mình tin Dật Quân không chết, là anh ấy cố tình như vậy để thành toàn nốt cho Hi Vi và Tiêu Vô Cấu. Mình rất thích tính cách, con người của Dật Quân.

Không hiểu sao mình luôn cảm thấy Phong Thiếu Từ có bóng dáng của Lâm Thiếu Từ (có lẽ là gần như trùng tên).

Mình cũng tiếc cho Thảm Đa Tình và Lãnh Quan Ngữ. Nhưng việc tác giả để Lãnh Quan Ngữ theo Bộ Lưu Tiên, mình thấy cũng được lắm. Mình cũng khá thích Bộ Lưu Tiên.

Mình có đặt lại tiêu đề chương, vì truyện này để lâu, các bạn không ngại hãy đọc lại từ đầu để cảm nhận nó nhé.

Cuối cùng là cáo lỗi các bạn vì đã ngâm truyện này lâu như vậy, mấy ngày tết mình đã tranh thủ dịch một lèo cho xong.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-mong-tru-yeu>